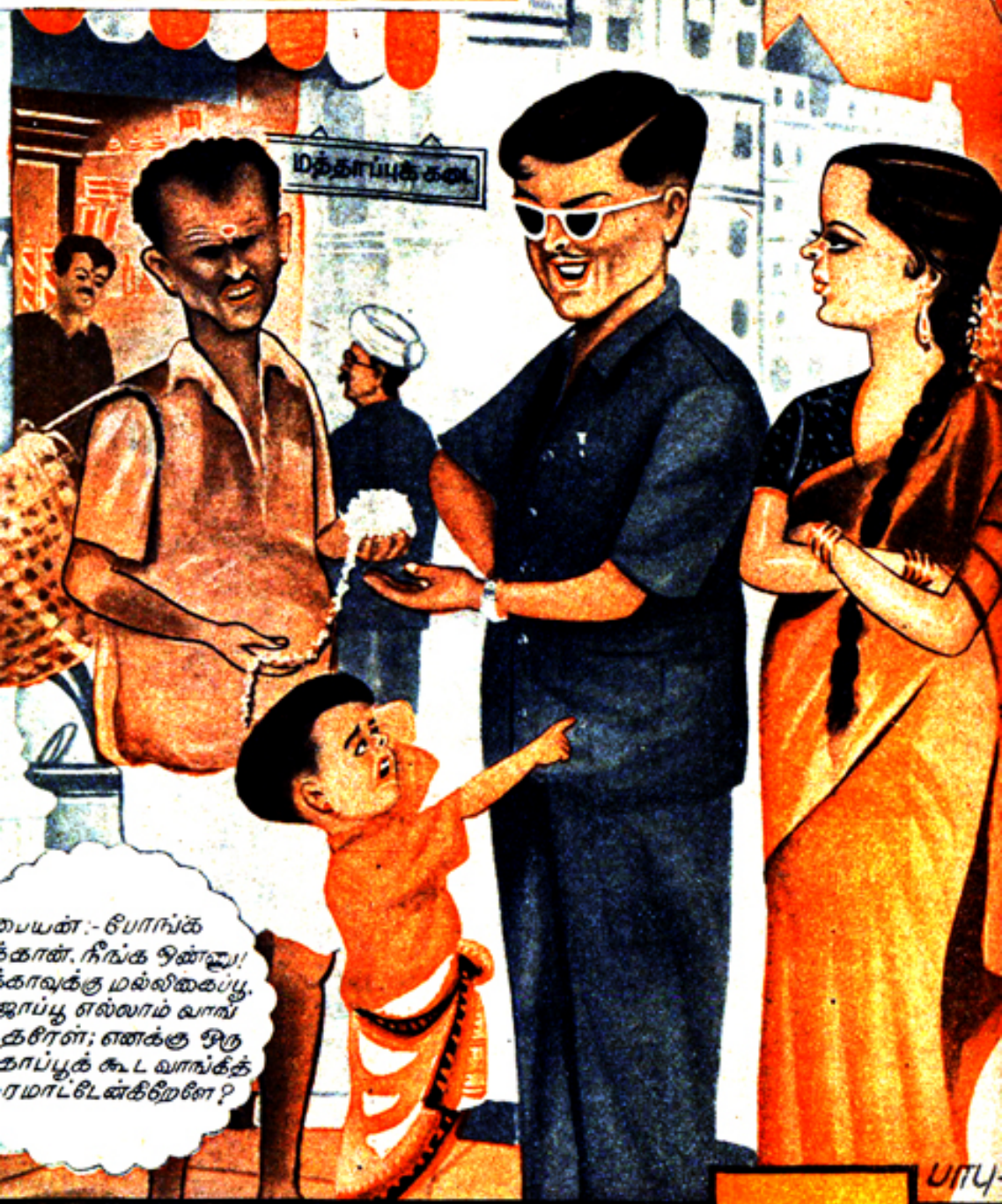

கல்கி

பையன் :- போங்க
க்கான், நீங்க அண்ணா!
க்காவுக்கு மல்லிகைப்பூ,
ஜாப்பூ எல்லாம் வாங்க
தரீள்; எனக்கு ஒரு
காப்பூக் கூட வாங்கத்
தரமாட்டேன்கிறீறே?

ALKA நவம்பர் 12, 1950

அரசு

“கல்கி” ஆசிரியர் எழுதிய

பார்த்திபன் கனவு

தமிழ் நாட்டுச் சீர்திருத்தம் மகோன்வத காலத்தை அற்புதமாக விளக்குகின்றது
விலை ரூ. 6-8-0

சசிதேவி எழுதிய விஜயா முதலிய கதைகள்
விலை ரூ. 2-8-0

கவியரசர் டாக்டர் காந்தி மகாத்மாவின் பெருமையையும் அவர் இந்தியாவுக்கு ஆற்றியிருக்கும் அருள் தொண்டையும்

மகாகாந்தி

என்ற தூலில் வேகு அழகாக விளக்கி யிருக்கிறார்

விலை அறு எட்டு

(தபாற் செலவு பிரத்தியேகம்)

கிடைக்குமிடம்

“கல்கி” காரியாலயம், கீழ்ப்பாக்கம், சென்னை

இருமல், அவஸ்தை யளிக்கும் ஆஸ்துமா, மார்க்சனி 3 நிமிஷங்களில் ஒழிக்கப் படுகின்றன

ஆஸ்துமா, மார்க்சனி தாக்குதலால் ஓங்காத நிறை துக்கமின்ற அவநிபுறுதிரீர்களா? அதிகமாக இருமுவதால் பிராணவஸ்தையாக இருக்கிறதா? பவணீன உணர்ச்சியினால் வேலை செய்ய அசக்தராகவும், குறுகையான சில வஸ்துக்களையும் உணவுகளையும் சர்ப்பிட முடியவில்லையா?

எய்வளவு நாட்களாக உபாதையற்று எதை உபயோகித்திருப்பினும் சரி, மெண்டாகோ (Mendaco) ஓர் புதிய தங்கிக்கை அளிக்கும். மயக்க மருந்துகளில்லை, புடை பிடித்தலில்லை, இயூச்சுஷனில்லை, ஆட்டோமைஸர் தேவையில்லை. செய்ய வேண்டியதெல்லாம் குடியிற்ற இரண்டு பில்லை உடை சர்ப்பாட்டிஷன்போது உட்டெள்ள வேண்டியதே. உபத்திரயங்கள் மயமாக மறைந்துவிடும். ஒன்றே நிமிஷங்களில் மெண்டாகோ (Mendaco) இரத்தத்துடன் கலந்து வேலை செய்யத் தொடங்கி, உபத்தைக் கரைத்து சிரமமின்ற ஸ்வாஸ்தை அபிவிருத்தி செய்து முதல் நாள் இரவே நல்ல நித்திரையை அளித்து விசுவில் பல வருஷங்கள் யோனவன உணர்ச்சியையும் பலத்தையும் பெறுவீர்கள்.

2 வருஷங்களைக் ஆஸ்துமா இல்ல

மெண்டாகோ (Mendaco) அநேகமாக உடனே குணமளித்து ஸ்வாஸ்தை இருவராகிவது மட்டுமின்ற எதிர்கால தாக்குதல் சர்ப்பாது செய்யிறது. உதாரணமாக ஜே. சீச்சர்ட்டன்,

ஹாமில்டன், ஓஸ்ட், கானடா, இருமல் ஓங்காத நிறைநால் இரவு துக்கமின்றி 49 பவுண்டு எடை குழிக்குறது. இரத்து விடுவார் என எதிர்பார்க்கப் பட்டது. மெண்டாகோ (Mendaco) ஆஸ்துமாவை முதல் நாளே திறுத்தி விட்டது. இரண்டு வருஷங்களில் அய்யுபாதையே மீண்டும் சர்ப்பட்டதில்லை

புணம் வரல் உத்தரவாதம்

மெண்டாகோ (Mendaco) முதல் வேலை சர்ப்பிட்டதும் நேரடியாக சர்த்தத்துடன் கலந்து ஆஸ்துமாவை குழிக்கிறது. மெண்டாகோ (Mendaco) அதிவிசுவில் வயதில் பல வருஷம் யோனவன உணர்ச்சி, பலம் இவற்றை அளிக்கிறது. வரபல் உத்தரவாதத்தின் கீழ் மெண்டாகோ (Mendaco) உபயோகித்துப் பர்த்தது தீர்ப்பளியுங்கள். மெண்டாகோ (Mendaco) சர்ப்பிட்ட பின் பூண குணம் பெற்றுத் திருப்தி யளிக்காவீடில் வேற்றுப் பெட்டியை அணுப் பினும் முழுத் தொகையும் வரபல் செய்யப் படும். இன்றே மருந்து வியாபாரிகளிடமிருந்து மெண்டாகோ (Mendaco) வாங்குங்கள். இன்றரவு சர்ப்படித் துக்குதிரீர்கள், மறுநாள் காலை எய்வீதமளம் தெம்புணர்ச்சி சர்ப்படுகிற

Mendaco

மெண்டாகோ (Mendaco) அளிக்கின்றது.

● ஆஸ்துமா ● மார்க்சனி நோய் ● நேர ஜூரம் இவற்றை நிவர்த்திக்கிறது

ஏழையும் யாடு

டைரக்டர்
ராஜ்நாத்

சின்ன.. காஸ்ட்டு.. கிரளன்.. ஸரஸ்வதி

★
பெங்களூர்-ஸ்வஸ்திக்,
சாசநா, நியூ ஆபா
மதுரை - சிந்தாமணி
கோயமுத்தூர்-புண்முடி
திருச்சி - வெள்கட்டன்
சேலம் - நியூ ஸ்ரீமதி

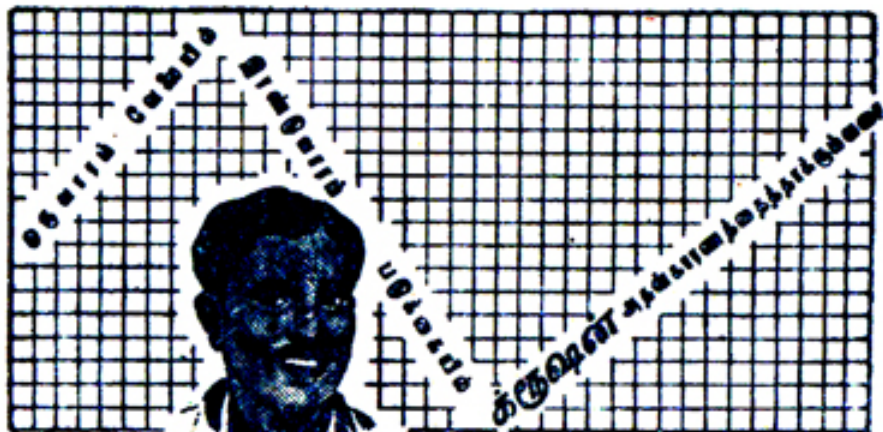

★
தஞ்சாவூர் - நியூ டீவர்
கும்பகோணம்-சாஜா
திருநெல்வேலி-ராயல்
வேலூர் - தாஜ்
காஞ்சிபுரம் - சாஜா
பாண்டிச்சேரி - கமர்ஷியல்
ஸ்டூடியோஸ்

★
மற்றும் ருக்கிய
இடங்களிலும்

★
கூடிய சீக்கிரம்
வெளிவருகிறது!

1 கவி ராஜா தயாரிப்பு நாராயணன் கம்பியனி விவளிமீடு.

படுக்கையின்றும் எழுவதும், திரும்பவும் படுப்பதுமாகவே இரண்டு மாதங்கள் வாழ்வு மிகுந்த தொல்லை யிருந்தது. ஒரு முறை கீல் வாதத்தின் தாக்குதலை முறியடிக்குமென்று இன்னொரு முறையும் தாக்கப்பட்டுப் படுக்கையில் விடத் தப்பட்டான். வலியோடுகூட, கால் விரயத்தின் பயனாகத் தொழிற் சாலையினின்றும் விடைத்த ஊதியம் குடும்பத்தின் ஊண், உடைக்கும் போதாததால் ஏற்பட்ட கவலையும் சேர்ந்து கொண்டது. இதனால் மிகுந்த மனத்தளர்ச்சி யுற்றுப் பின்னர் சில நாட்களுக்குக் க்ருஷின் உட்கொண்டான் ...

கீல் வாதத்தால் அடிக்கடி ஏற்படும் குத்து வலி, உடைச்சல் முதலியவற்றை ஒரேயடியாக நிறுத்தும் வழி, அவர்

நீங்களும் அந்த க்ருஷின் உணர்ச்சியைப் பெறலாம்

நீர் மூலகரணத்தை "க்ருஷ" மூல் தாக்குவதுதான்.

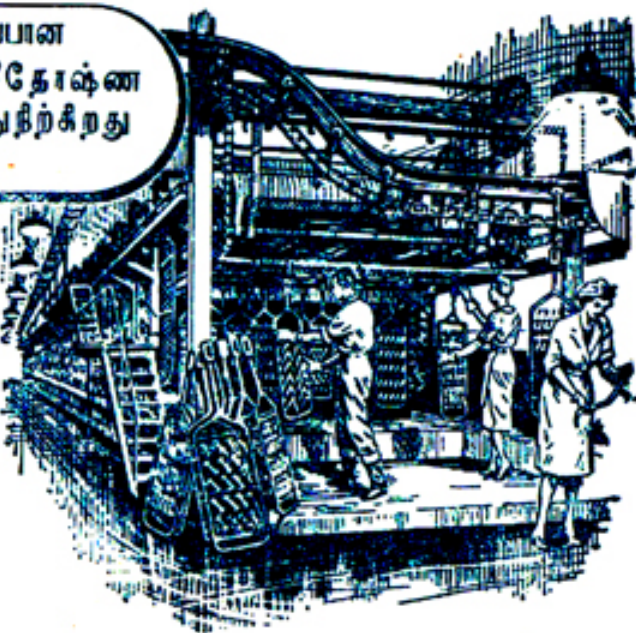
முத்திரத்தினுள்ள அதிகப்படி அமிலம் களை க்ருஷின் தியந்தகையாகவே முத்திரக் காய்களின் மூலம் வெளித் தள்ளுகிறது. பின்னர் க்ருஷினினுள்ள ஆறு வித தியந்தக உப்புக்கள் மேலும் வேலை செய்து முத்திரக் காய்கள், குடக்கள், சரக்கள் துவற்றை தன்ரு தியங்கு மாறு தூண்டுவின்றன. சக்திரமே ஒரு புத்துணர்ச்சியைப் பெறுகிறீர்கள். ஆனந்தகரமான ஆரோக்யம் மறுபடியும் உங்களுக்குக் கிடைக்கிறது. உங்களது கெயின்றுகனிதமும் கடைக்கரர்களிடமும் கிடைக்கும். க்ருஷின் விசை ரூ. 1-10-0 இன்றே க்ருஷின் வாங்குங்கள்.

"க்ருஷின்" சக்திரிதம் நல்லது. கேர., சீட் (மாஞ்சென்ட்), இங்கிலாந்து) அவர்கள் தயாரிக்கப்பட்டு கரகி கம்பெனி, சீட், (பம்பாய், மதராஸ் கெக்தரர்.) அவர்கள் விசேஷ கெக்பப் படுகின்றன.

ஹெர்குலஸின் பளபளப்பான
பிளேட்டிங் எவ்வித சீதோஷ்ண
ஸ்திதியிலும் நீடித்துநிற்கிறது
என்பது எவ்விதம்

ஹெர்குலஸ் இஞ்ஜினி
யர்களின் சகஸ்யமெல்
லாம் அவர்கள் காட்டும்
சிரத்தையிலும் கைத்
திறமையிலும்தான் உள்
ளது. தொழிற்சாலை
யில் இவர்கள் பிளேட்
டிங் முறையில் ஆரம்ப
முதல் இறுதிவரையில்
மிகப் பெரிய நவீன
பிளேட்டிங் டாங்குகள்
நன்கு வேலை செய்யும்
படியாக வெகு ஐக்
சிரதையாகக் கண்கா
ணித்து வருகின்றார்கள்.

ஹெர்குலஸ் பிளேட்டிங்
ஆலைகளில் ஒன்று

Hercules

ஹெர்குலஸ்

இன்றைய சைக்கிள்களில்
மிகவும் சிறந்தது

எல்லா பிரபல வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்குகிறீ

THE HERCULES CYCLE & MOTOR CO. LTD., BIRMINGHAM, ENGLAND

சார்பா

Diwali

The Hallmark of Quality

எல்லா துறைகளிலும் உயர்ந்த
 தரமான அளவிற்கும் தரமான
 தங்கும் வரதும் வரதென்பது
 நான். எ. எ. எ. சி. சி. சி. சி.
 என் இவ்வ இவ்வ தரத்தின்
 இவ் வசை இவ்வ வரதும்
 இவ் வசை இவ்வ வரதும்

the
festive
night

7 வரதும் வரதென்புள் வரதும்
 வரதும் 5107
 வரதும் 5201 AC/DC
 5 வரதும் வரதென்புள்
 வரதும் வரதும் AC.
 5260 AC/DC
 5805 (வரதும் வரதென்புள்)
 வரதும் வரதும் சிந்த
 இவ் வரதும் வரதும் வரதும்.

'His Master's Voice' Radios

தி கிராமபோன் கம்பெனி லிமிடெட்
 கல்கத்தா - பம்பாய் - மதராஸ் - டி.என்.

FOR TWO WEEKS MORE

JEWEL FITTED WATCHES

AT LESS THAN HALF PRICES

EACH STD.
10 YEARS

ALARM
TIME
PIECE

SPECIAL QUALITY ~~25/-~~ 15/
SUPERIOR ~~35/-~~ 16/8

1606-5 JEWELS ROLD GOLD ~~75/-~~ 34/-

" 15 JEWELS ROLD GOLD ~~90/-~~ 43/-

1607-5 JEWELS ROLD GOLD ~~60/-~~ 32/-

" 15 JEWELS ROLD GOLD ~~90/-~~ 44/-

1608-5 JEWELS CROME CASE ~~34/-~~ 22/-

" " " ROLD GOLD ~~60/-~~ 28/-

" 15 JEWELS SUPERIOR ~~36/-~~ 42/-

Postage extra. Free on order for two.

PIONEER WATCH CO

POST BOX NO 11428 CALCUTTA

மார்ச் 10 } அக்டோபர் 12 } விக்கிரமின்
இதம் 15 } ஐப்பசி 27 }

என்ன சேதி ?	9
தேர்தல் விழா வருகிறது !	11
அங்கேற்றம்	சாஸ்திரி	...	18
அக்கப்போர்	14
ஊரும் பேரும்	தேவீ	...	15
பொன்னியின் சேவ்வன்	கல்வி	...	17
இலங்கைக் கடிதம்	ராஜணி	...	20
ஜீவிதம் படங்கள்	30
ராசிக்குண உபநிஷதம்	ராஜாஜி	...	33
கவிமணி மேல்பொன்னுடை	டி.கே.சி.	...	35
அன்புப் பரிசு	எவ்வாள்வி	...	38
விளம்பர விநோதம் !	சாமா	...	42
வட்ட மேஜை	43
படித்துப் பாடுங்கள் !	46
கம்பர் தரும் காட்சி	டி. கே. சி.	...	47
கடன் தீர்த்தது !	தி. ஜானகிராமன்	...	51
மிஸ்டர் அப்பு	கோணல்	...	60
கால வித்தியாசம்	வி. எஸ். ஆர்.	...	63
யந்திரக் குதிரை	ரா. கா.	...	67
பூ. இவ்வளவுதான் ?	பாபு	...	69
காகம்	மா. கிருஷ்ணன்	...	70
ஆரோக்கிய சுகியம் குமாரசாய்	73
பாட்டிக்குப் பாவாடை	எஸ். டி. சந்திரன்	...	74
பலே, அத்தம்பேர் !	பாபு	...	77

"கல்வி"யில் வெளிவரும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்களே; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

பொது மக்களின் சோய்ய

பரிபக்குவமடைந்து முப்பது வருஷங்களுக்கு அதிகமான கோத்ரெஜின் ஆராய்ச்சியும் — முதன் முதலாக தாவர எண்ணெய் சோப்புக்களில் நுண்ணிய ஆராய்ச்சியாளரும் தயாரிப்பவர்களுடையதுமான — இந்த பிரசித்தி பெற்ற சாவி மார்ட்டாய் லெட் (ஸ்கான) சோப், இனிமையான மணமூட்டப்பட்டு, எளியவர்களின் பண நிலைமைக்கும் ஏற்றவாறு சாமானிய மனிதனுக்கும் தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் சுத்தமாயும் ஆரோக்யமாயும் வைத்துக் கொள்வதை ஒர் இன்பமய மாக்குகிறது.

நூற்றுக்கு நூறு பங்கு பரிசுத்தமானது. எடையை அதிகரிக்கச் செய்யும். எவ்விதமான கலப்படமும் இல்லாதது.

உங்களில் ஒவ்வொருவரும் இன்றே ஒரு பெட்டியை வாங்கி சீக்கிரே நிரப்பியப் பாதுகாக்க.

தனவந்தருக்கும்
இன்பமளிப்பது

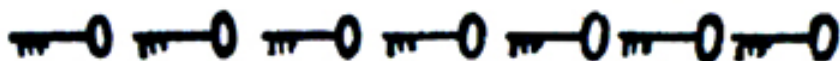
ரூ. 3-4 + வரி

1 டஜன் புதிய வார்டை
போடு கடிவரலாறு
கைச் சீக்கிரமாக

கோத்ரெஜ் டர்க்கிஷ் பாத்

100 சதம் தூய்மைக்கும்
மிகுக்கொழும்பற்ற தென்
பதற்கும் உத்திரவாதமானது

கோத்ரெஜ் கோயில், சிமீட்டெட்
மதராஸ்: 164, பிரிட்ஜே,
கோச்சிம்: 6/36, உம்வத்தி.

வாய்ப்பு ஷாவைத் தவிர வேறு யாருக்கும் கிடைக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட மகா அறிஞர் பெர்னாண்டு ஷா சென்ற வாரம் காலமானார். அவரது மரணம் இந்த உலகத்துக்கே பெரிய நஷ்டம் என்று கூறவது மிகையாகாது.

“அறுபது வயதுக் கிழவனான நான் எழுபது வயது இளைஞரான தங்களைக் காண வந்திருக்கிறேன்” என்று ஒரு சமயம் மகாத்மா காந்தி சாந்திநிகேதனுக்குச் சென்றபோது கவியரசர் ரவீந்திர நாத் தாகூரைப் பார்த்துக் கூறினார். அது போலவேதொண்ணூற்று நாலு வயதான ஜார்ஜ் பெர்னாண்டு ஷா இறுதிவரையில் இளைஞராகவே இருந்தார். வயோதிகரான அவரது அறிவுத்திறனும், மனோ வலிமையும், எழுத்தின் வேகமும், விறு விறுப்பான நடையும், பட்டவர்த்தனமான பேச்சும், ஹான்யச் சுவை தரும்பு பதில்களும் அவர் இளைஞர் என்பதை யாரும் மறக்க முடியாமல் பறை சாற்றி வந்தன.

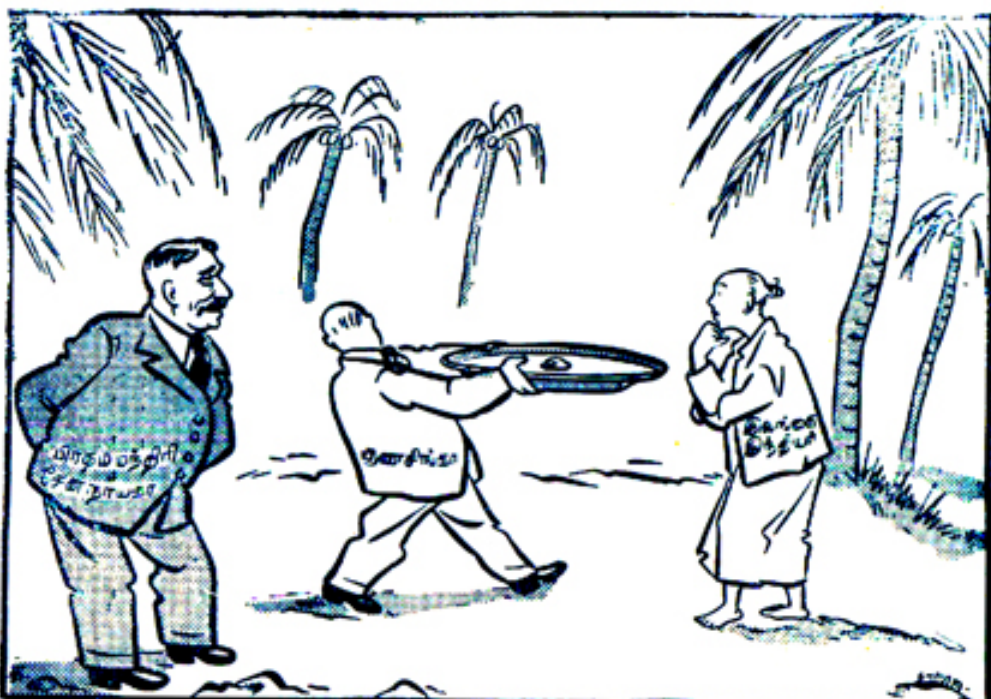
ஆங்கில இலக்கிய உலகில் மகா கவி ஷேக்ஸ்பியருக்குப் பின் மகத்தான சீரும் சிறப்பும் செல்வாக்கும் பெற்று விளங்கிய

வர் பெர்னாண்டு ஷா ஒருவர்தான் என்று கூறலாம். தம்முடைய ஆயுட்காலத்திலேயே அநில உலகமும் கீர்த்தி பெற்று விளங்கும் பாக்கியமும் பெர்னாண்டு ஷாவுக்குக் கிடைத்தது அவரது சீரிய வாழ்க்கையின் விசேஷ அம்சமாகும்.

பத்திரிகைகள், பிரசங்கங்கள், ரேடி யோக்களைப் போல் பெர்னாண்டு ஷா தம்முடைய நாடகங்களின் மூலம் மானிட வர்க்கத்துக்குச் சிறந்த தொண்டு இயற்றியுள்ளார். அவரது நாடகங்கள் மடமையையும் மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும் அகற்றி அரசியல், வாழ்க்கை, சமுதாய நீதிகளைப் புகட்டும் அறிவுக் களஞ்சியமாகத் திகழ்கின்றன.

பெர்னாண்டு ஷா தாம் சிரஞ்சீரியாக இருக்க நேரலாம் என்று அடிக்கடி கூறி வந்தது உண்டு. அவர் சிரஞ்சீரியாக இராவிட்டாலும் அவரது பெயரும் புகழும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அவரது நாடகங்கள் என்றென்றும் அறிவு ஒளி வீசி வரும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

தட்டு பெரிது!

இலங்கை இந்தியர்களுக்கு மிகப் பெரிய சரணகை அளித்திருப்பதாக இலங்கை உள் நாட்டு மந்திரி ப்ரீ குணசிங்கா அறிவித்துள்ளார்.

தேர்தல் விழா வருகிறது!

பேதை இந்தியர்களை ஆட்சி புரிவதற்கென்றே தங்களைக் கடவுள் படைத்ததாக ஆய்வினாயர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்து வந்த காலம் உண்டு.

அவர்கள் இந்தியர்களை ஆட்சி புரிவோராக மாத்திரம் இருக்கவில்லை; இந்தியர்களின் அரசியல் விதியை நிர்ணயிக்கும் பிரம்மாக்களாகவும் இருந்து வந்தார்கள்.

குறிப்பாகச் சட்டசபைகளின் ஆயுளையும் சட்ட சபைப் பிரதிநிதிகளின் ஆயுளையும் நிர்ணயிக்கும் பிரம்மாக்களாக இருந்து வந்தார்கள்.

அவர்கள் மனம் வைத்தால் சட்ட சபைகளின் ஆயுள் கால வரையறையின்றி நீண்டு கொண்டே போகும்; ஜனங்களின் நம்பிக்கையை இழந்த சட்டசபைப் பிரதிநிதிகளின் ஆயுட்காலம் வளர்ந்து கொண்டே செல்லும்.

அவ்விஷயத்தில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளைத் தவிர ஜனங்களுக்கு எள்ளளவும் அதிகாரம் இல்லை.

அன்று பிரிட்டிஷர் இந்தியாவின் பிரம்மாக்களாகவும் எஜமானர்களாகவும் இருந்து வந்ததால், அத்தகைய அவல நிலைமை சாத்தியமாயிற்று.

ஆனால் பாரதநாடு பூரண சுதந்திரம் பெற்றுக் குடியரசான பின் நிலைமை அடியோடு மாறி விட்டது.

இன்று இந்திய மகா ஜனங்கள்தான் இந்தியாவின் எஜமானர்கள். முக்கியமாக, பதினெட்டுக் கோடி வாக்காளர்கள்தான் இந்தியாவின் பிரம்மாக்கள்.

இன்று இந்தியாவின் தலைநிலையை நிர்ணயிக்கும் உரிமை அவர்களுக்குத்தான் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பார்லிமெண்டு, சட்டசபைகளைச் சிருஷ்டிக்கும் முழு அதிகாரமும் அவர்களுக்குத்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எனவே, வாக்காளர்கள் தங்களுடைய உரிமையையும் அதிகாரத்தையும் கடமையையும் சிறந்த முறையில் செலுத்தவேண்டும். பாரத நாட்டின் பெருமைக்கும் பண்பாட்டுக்கும் எதிர்கால நோக்கத்துக்கும் உகந்த முறையில் அரஸ் நடத்த வேண்டும்.

சாதந்திர இந்தியக் குடியரசின் முதலாவது பொதுத் தேர்தல் விழா நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இப்போது சுமார் பதினெட்டு கோடி பேர் வாக்குரிமை பெற்றிருப்பது சரித்திரத்திலே புதுமையாகும்.

அத்தனை கோடி வாக்காளர்களின் ஜாப்தாவை ஒரு சில மாதங்களில் தயாரித்து முடிப்பது என்பது சாதாரணமான விஷயம் அல்ல.

எனினும் அத்தகைய மகத்தான காரியத்தைக் காலதாமத மின்றிப் பூர்த்தி செய்யும்படி நமது அரும் பெரும் தலைவர்கள் அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள்.

"1951-ம் வருஷம் மே மாதத்துக்குள் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்று விட வேண்டும்" என்று பண்டித ஜவாஹர் லால் நேரு கட்டளை யிட்டிருக்கிறார். அதிகக் காலதாமதமின்றிப் பொதுத் தேர்தல்கள் நடைபெற்றுத் தீர வேண்டும் என்று காய்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியும் கருதுகிறது.

"காலதாமதமின்றிப் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற வேண்டியது அவசியமாகும். இப்போதுள்ள சர்க்காரின் ஆயுட்காலத்தைக் காலவரையறையின்றி நீடிப்பது முடியாத காரியம். மேலும் தேர்தல்கள் தியாயமாகவும் தேர்மையுடனும் நடைபெற வேண்டும். புகார்களும் ஆட்சேபங்களும் எழுவதற்கு இடமில்லாமல் அதிகாரிகள் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் குடியரசு இந்தியாவின் அரசியல் அஸ்திவாரம் பலவிளம் அடையும். இந்தியாவின் எதிர்கால அரசியல் வாழ்வே முதலாவது பொதுத் தேர்தல் சிறந்த முறையில் நடைபெறுவதையே பொறுத்திருக்கிறது" என்று ஜவாஹர்லால்ஜி கூறியுள்ளார்.

பொதுத் தேர்தல்களுக்குப் பூர்வாங்கமான ஏற்பாடுகளை நானூ ஐந்து மாதங்களில் பூர்த்தி செய்துவிட முடியாது என்று பல மாகாண சர்க்கார்கள் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். இன்னும் சிலிது அதிக அவகாசம் வேண்டும் என்று மாகாண காய்கிரஸ் தலைவர்களும் கருதுகின்றனர்.

அது என்படியாயினும் குடியரசு இந்தியாவின் பொதுத் தேர்தல்கள் காலவரையறையின்றி ஒத்தி வைக்கப் படமாட்டாது என்பதும் சீக்கிரத்தில் நடைபெறும் என்பதும் நிச்சயம்.

இச் சத்தர்ப்பத்தில் பொதுத்தேர்வுகள் நிறப்பாக நடைபெறவும் ஜனங்கள் உண்மையான பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் வழிகாட்ட வேண்டியது காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தின் முழு முதற் கடமை என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதிடீர்.

காங்கிரஸின் சார்பில் நிறுத்தப்படும் அபேட்சகர்கள் அறிவாளிகளாக இருக்க வேண்டும்; நிறமைசாதிகளாக இருக்கவேண்டும்; பொதுமக்களுக்கு உண்மையான ஊழியம் செய்யும் மனப்பான்மை படைத்தவர்களாக இருக்கவேண்டும்.

இவ்வளவுக்கும் மேலாக ஆங்காங்குள்ள ஜனங்கள் ஒத்துக் கொள்ளக்கூடியவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

தேர்தல்கள் சீரடனும் நிறப்புடனும் நடைபெறுவதும் ஜனநாயக அரசியலின் பூரண பலனை ஜனங்கள் அனுபவிப்பதும் முற்றிலும் இவற்றைத்தான் பொறுத்திருக்கிறது.

ஆனால், இத்தகைய மாபெரும் பொறுப்பை நிறைவேற்ற வேண்டிய காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் இன்றுள்ள நிலையைக் குறித்து யாரும் வருந்தாமல் இருக்க முடியாது.

முதலாவதாகத் தலைவர்களிடையே ஒற்றுமை குலைந்திருக்கிறது.

நாளிக் காங்கிரஸ் மகாசபைக் கூட்டத்தின்போது தலைவர்களிடையே கடுமையான அபிப்பிராய வேதம் எதுவும் எழாததைக் குறித்துத் தோமக்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

பிறகு நிரை மறைவிலே நடந்த சமரச முயற்சியின் பலனாகக் காரியக் கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது.

காரியக் கமிட்டியில் சேர பண்டித ஜவாஹர்லால் நேரு இசைந்தார் என்றாலும், அவருக்கும் சில தலைவர்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள அபிப்பிராயவேதம் தீர்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

சமீபத்தில் ஆச்சரிய கிருபளானி விடுத்துள்ள அறிக்கையிலிருந்து மேற்படி புகைகாரம் முற்றி வருகிறது என்பது நிதர்சனமாகிறது.

காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்துக்கு உள்ளேயே ஜனநாயக கோஷ்டி ஒன்றை அமைக்கத் தீர்மானித்திருப்பதாகக் கிருபளானி அறிவித்திருக்கிறார். அந்தக் கோஷ்டியை ஆளிக்கப்பல தலைவர்கள் முன் வந்திருக்கிறார்கள்.

கிருபளானி காங்கிரஸ் அக்ராதனராக இருந்தவர்; பல வருஷங்கள்

வரையில் காங்கிரஸ் காரியதரிசி பதவியை வகித்துத் தொண்டு புரிந்தவர். அப்பேர்ப்பட்டவர் புதுக் கோஷ்டி ஒன்றை நிறுவ வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதிலிருந்து தலைவர்களுக்குள் எவ்வளவு தூரம் அபிப்பிராய வேதம் முற்றி யிருக்க வேண்டும் என்பது தெரிய வில்லையா?

இப்போது காங்கிரஸின் பெருமை குன்றி யிருக்கிறது என்பதும், காங்கிரஸில் ஊழல்கள் மலிந்து கிடக்கின்றன என்பதும் உண்மைதான்.

என்னும் காங்கிரஸ் மறுபடியும் பழைய பெருமையை அடையவும், அதில் படித்துள்ள மாக மறுக்கள் மறையவும் தலைவர்களின் அபிப்பிராய வேதம் தீர வேண்டும். அதைத் தீர்க்க அவர்கள் உறுதியுடனும் ஒற்றுமையுடனும் முயற்சிக்க வேண்டும்.

பாரத நாட்டில் படித்திருந்த அன்விய ஆட்சியையும் அடிமைத்தனத்தையும் காட்டிலும் பயங்கரமான ஊழல் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது.

அத்தகைய ஊழலைக் களைந்து பாரத நாட்டைப் பரிசுத்தப் படுத்திய பெருமை தேசிய காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் ஒன்றுக்கே உரியது.

அவ்வளவு மோசமான ஊழலை வேறுந்துத் தோத்ததைத் தூய்மைப் படுத்திய காங்கிரசுக்குத் தன்னிடம் உள்ள ஊழல்களைக் களைந்து தன்னைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்வது பிரமாதமான காரியம் அல்ல.

காங்கிரஸின் பலமும் செல்வாக்கும் இன்று ஓரளவு குன்றியிருப்பினும், அந்த மாபெரும் ஸ்தாபனத்தின் ஜனங்களுக்குள்ள அபரிமிதமான நம்பிக்கை இன்னும் குறையவில்லை.

முப்பது கோடி மக்களுக்குச் சுதந்திர வழியைக் காட்டிய காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம்தான் சுபீட்சப் பாதையையும் காட்டி நாட்டை உய்விக்க வேண்டும் என்று பெரும்பாலான ஜனங்களும் கருதுகிறார்கள்; உய்விக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பாரத நோம் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிய போது மக்களிடம் நமது மாபெரும் தலைவர்கள் வைத்த நம்பிக்கை விண் போகவில்லை.

சுதந்திர இந்தியா சுபீட்சத்துக்காகப் போராடி வரும் இச்சமயத்திலே ஜனங்கள் தங்களிடம் வைத்துள்ள நம்பிக்கை விண் போகாமலிருக்கப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது தலைவர்களின் கடமை அல்லவா?

நீலவர் ஆச்சாரிய
கிருபாளானி பேரிதை
கொட்ட

உத்தரப் பிரதேசம்
ஒப்பற்ற நாட்டியம்
ஆட

வீரவங்கம்
தோலக் கிருதங்கம்
வாசிக்க

கேரளம் கதகளி
நடனம் புரிப

பாஞ்சாலம்
சிலம்பம்.
சுடிற்ற...

...பிரகாசம் ஸக்கதாகால-
-கேபம் செய்ய....

....புதியகட்சி அரங்கேற்றப் படலாம்.

காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்காகக் காங்கிரசுக்கு உள்ளேயே ஜனநாயக கோஷ்டி ஒன்றை நிறுவப் போவதாய் ஆச்சாரிய கிருபாளானி அறிக்கை விடுத்திருக்கிறார்.

சிக்கப்போர்

"இங்கிருந்து சில மைல்கள் தூரத்திலுள்ள ஒரு பிராமத்தில் ஒரு குடியானப் பெண் ஒரே சமயத்தில் மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்றாள். தாயும் சேய்களும் சௌக்கியமாக இருக்கின்றனர்." —**குடியானு செய்தி**

ஏக காலத்தில் மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனான அந்தக் குடியானவன், பாவம்!, சௌக்கியமாக இருக்கிறானா!

★

"பிரிட்டனில் பழைய மோட்டார் கனெக்டான பக்தமம் ஒன்று ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது." —**என்டர் செய்தி**

பக்தமத்தில் நடுவில் இத்தப் பழைய காரர்கள் மக்கள் செய்யாமல் இருக்க வேண்டுமே!

★

"ஐ. நா. காரியதரிசியாக மீண்டும் தேர்க் தொடுக்கப் பட்டிருக்கும் மிஸ்டர் கைய ரஷ்யாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை." —**ஒரு செய்தி**

பிடிக்காவிட்டால் பஸ்கை கடிக்கட்டும்!

★

"நல்லகன் வேலை நிறுத்தம் செய்யக் கூடாது." —**நல்லீய் கொள்கையில் முடிவு**

"நல்லகன் ஒரு நாள் வேலை நிறுத்தம் செய்தால் கூட ஆபத்துதான்; மறுநாள் ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு கோயானிகூட இருக்க மாட்டான்!" என்றொரு ஒரு சரீகர்.

★

"திண்டுக்கலில் மட்ட ரக அரிசி விநியோகிக்கப் படுகிறது." —**செய்தி**

அந்த அரிசியைச் சாப்பிடுவாருக்குக் குட்டி வெடுத்திருக்குமே!

★

"டெல்லியில் நடந்த முதல் டெல்லி மாட்டில் இத்திய கோஷ்டி தன்னுடைய முதல் ஆட்டத்தில் 144 சன்கள் எடுப்பதற்குள் ஆறு விக்கட்டுகளை இழந்து விட்டது." —**சிக்கப்போர் செய்தி**

இவ்வளவு அநாகரீதையாக சிக்கிக்கெட்டுகிறவர்கள் இனிமேல் அந்த ஆட்டத்தையே ஆடக்கூடாது என்று 144 தடை உத்தரவு போட்டால் என்ன!

"ஸ்தார் பிடிலைக் கண்டு தரிசிக்கும் கோக கத்துடன் அறுபது வயது மிழை ஒருத்தி நார்ப்பு மைல் நடந்து வந்தாள்." —**ஆமதரபாத் செய்தி**

அவரை கோருக்கு கோர் கண்டதும் இவர் பிடிலை ஆள் என்று அவள் தீர்மானித்திருக்கலாம்.

★

"4,000 உபாத்தியாயர்கள் ஒரு நாள் உண்ணா விரதம்." —**செய்தித் தலைப்பு**

உபாத்தியாயர்கள் ஏதாவது குறையைத் தெரிவிப்பதற்கு விரும்பினால் தங்களுக்கு வழக்கமில்லாத ஒரு புதிய சத்தியாக்கிரம முறையைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். உண்ணா விரதம் இருந்தால் பசிக்குமா!

★

"புனை வெவ்வத்திற்கு இருந்த கண்டிரோலி கிருந்து அதற்கு விவக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது." —**புதுடிக்கி செய்தி**

அப்படியானால் புனை வெவ்வத்தை விவாபாரிகள் இஷ்டம்போல் விற்பனை செய்யலாமல்லவா!

★

"மிட்டாய் வீற்றே ஒருவர் வட்சாதிபதியாக ஆய் விட்டாராம்." —**செய்தி**

பிறகுதான் வாழ்க்கையை இனிக்கும்படி செய்த அவருடைய வாழ்க்கை இனிப்பதாக இருக்க வேண்டுமல்லவா!

★

ஒவ்வொரு தேசத்திலும், காலம் சென்ற பரிணாமங்களாகக் கொள்கைகள் மாறும் சங்கங்கள் ஏற்பட வேண்டுமென்றொரு ஒருவர்.

ஒவ்வொரு தேசத்தை விட ஒவ்வொரு பாஷை வாசிப்பாகச் சங்கங்கள் ஏற்பட்டாலும் கால்தான்.

★

"இந்த வருஷம் 20 சத விதம் அதிக பருத்தி உற்பத்தியாகி இருக்கிறது." —**செய்தி**

அடுத்த வருஷம் பருத்தி புடலையாகவே காய்க்கும் என எதிர்பார்க்கலாமா!

ஸ்ரீ வடபழநி ஆண்டவர் துணை

ஸ்ரீ வடபழநி ஆண்டவர் தேவஸ்தானத்தின்

ஸ்ரீ மஹாஸ்கந்த சஷ்டி

லக்ஷார்ச்சனை வைபவம்

ஸ்ரீ மஹாஸ்கந்தர் சஷ்டி லக்ஷார்ச்சனை 1950-இல் நவம்பர் 9-உ விவாழ்க்கிழமை முதல் 14-உ செவ்வாய்க்கிழமை வரை வழக்கம்போல் தினம் ஒன்றுக்கு 3 காலமாக ஒவ்வொரு கால பூஜைகளிலும் அபிஷேக புஷ்ப அலங்கார வைத்திய தூப நீராபிஷேகங்களையுடைய சோடச உபசார வேதபாசாயண ஐப ஹோமாதி சந்தர்ப்பிண முதலியன ஆகம் சிவாச்சாரியர்களால் வெகு சிறப்பாக நடைபெறும்.

E. V. சாமி நாயுடு, எக்ஸிடிங் ஆபீஸர்

ஊரும் பேரும்

தேனி

இருபது வயதுகூட சிரம்பாத ஓர் இளைஞன். கந்தல் உடை உடுத்தி யிருந்தான். காவில் கைத்துபோன பழம் பூட்டஸ்களை அணிந்துகொண்டு வண்டித் தெருக்களில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக அகிந்து கொண்டிருந்தான். கையில் ஒரு தம்பிடிக்கூடக் கிடையாது; அதற்குப் பதிலாக ஏராளமான காசுதக் கட்டுகளை அவன் வைத்திருந்தான். அவை கையெழுத்துப் பிரதிகள். ஆம், அவன் ஓர் எழுத்தாளன். எழுத்து உலகில் நுழைய அவன் பெரிதும் விரும்பினான். அதைத் தவிர வேறு எந்த வேலையிலும் அவனுக்கு மனம் செல்லவில்லை. தாங்க முடியாத வறுமை அவனைப் பிடுங்கித் தின்றது. அவன் எழுதிய ஒரு கட்டுரையையோ, ஒரு கதையை யோ கூட ஏற்றுப் பிரசுரிக்க எந்தப் பத்திராதிபரும் முன்வரவில்லை. அப்படி யிருந்தும் அவன் உறுதி தளரவில்லை. எப்படியாவது பெரிய எழுத்தாளனாக ஆவதென்று விரதம் பூண்டான். அவ்விதமே ஆனான்.

அந்த இளைஞன்தான் காலஞ் சென்ற பெர்னாட்டோ.

இந்த உலகமாதிரி நாடக மேடையிலே, நாடக ஆசிரியராதிரி பெர்னாட்டோ தம்முடைய பாக்கத்தைத் திறமையாக கடித்து விட்டுப் போய் விட்டார். இருபதாவது வயதிலே தாம் பார்த்து வந்த குமாஸ்தா உத்தியோகத்தை உதறி யெறிந்து விட்டு வெளியே வந்த ஷா, தம்முடைய தொண்ணூற்று நான்காவது வயதிலே இலக்கிய உலகத்தில் தம்முடைய பெயரைச் சிரஞ்சீவியாக ஆக்கி விட்டு, வேண்டிய அளவு பணத்தைச் சம்பாதித்து குடேபர வாழ்வும் வாழ்ந்து விட்டு, மறைந்துவிட்டார்.

★

ஷோவை உழைப்பின் அவதாரம் என்று கூறலாம். நாற்பத்தாறு ஆண்டுகளில் நாற்பத்தேழு நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார். இதைத் தவிர பல காவல்களும் கட்டுரைகளும் துண்டுப் பிரசுரங்களும் எழுதியுள்ளார். பழுத்த முதிர்ந்த தம் தொண்ணூற்று நான்காவது வயதில் கூட அவர் பேணவைக்கீழ வைக்கவே இல்லை. இத்தனைக்கும் 'எழுதித்தான் நாளை தினம் வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும்' என்ற

நிலைமையில் அவர் இல்லை. வட்சக் கணக்கில் அவர் பணம் சம்பாதித்து விட்டார். பின் ஏன் அவர் ஓயாமல் உழைத்தார்? இதற்கு அவர் சொல்லிய சமாதானமாவது: "நான் சாவதற்குள் என் சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்து விட விரும்புகிறேன். நான் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கடினமாக உழைக்கிறேனோ அவ்வளவு உற்சாகமாக வாழுகிறேன். நான் வாழ்க்கையை ஒரு சிறு மெழுகு வர்த்தியாகக் கருதவில்லை. அதை ஓர் அற்புத ஜோதியாக மதிக்கிறேன். அதை எதிர்கால சந்ததியாருக்குக் கொடுப்பதற்கு முன், எவ்வளவு பிரகாசமாக அதை எரிய வைக்க முடியுமோ அவ்வளவு பிரகாசமாக எரிய வைக்க விரும்புகிறேன்."

உழைப்பின் பெருமையைப் பற்றி அவர் மற்றோரிடத்தில் கூறவதாவது: "சந்தோஷமாக இருக்கிறோமா இல்லையா என்று எண்ணிப் பார்க்க ஓய்வு கிடைப்பதுதான் துன்பம். துன்பத்தைப் போக்க மருந்து உண்டென்றால், அது உழைப்பே யாகும். உழைப்பால் களைப்பு அடைகிற வர்களே சந்தோஷம் அடைகிறார்கள்."

★
ஷா தம்முடைய தொண்ணூற்றுவது வயதில் வண்டலில் ஒரு முறை கால் தடுக்கிக் கீழே விழுந்தார். அப்போது அவர் கூறியதாவது: "என்னுடைய தலை தடுமாறுவதற்கு முன்பே கால் தடுமாறுகிறது. இதனால் நான் அடிக்கடி கால் தடுக்கிக் கீழே விழுகிறேன். ஒரு வாரத்துக்கு மூன்று முறை ஒழுங்காகக் கால் தடுக்கிக் கீழே விழுகிறேன்."

கால் தடுமாறும் நிலைமை ஏற்பட்டாலும், கடைசிக் காலம்வரை அவருடைய அறிவின் கூர்மை தடுமாறாமலேயே இருந்தது ஆச்சரியமான விஷயந்தான்!

★

ஷோவுக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் மீது மிக்க வெறுப்பு உண்டு. தற்காலக் கல்வி அவருக்குப் பிடிப்பதே இல்லை. பள்ளிக்கூடங்களை யெல்லாம் வெடி மருந்து வைத்துத் தகிக்க வேண்டும் என்பது அவர் கருத்து. "நான் படித்தவன், ஏனென்றால் பதினாறாம் வயதிலேயே பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுத் தப்பியோடி விட்டேன்" என்கிறார் அவர். ஷா ஒரு முறை ஒரு சிராமத்

தில் தங்கியிருந்தபோது, ஒரு பணக்கார மாது அவரிடம் சென்று, "இந்த ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்துக்காகத் தங்கள் ஏதாவது உதவி செய்யவேண்டும்" என்று கேட்டாராம். இது சம்பந்தமாக ஷா எழுதியிருப்பதாவது: "மற்றும் பள்ளிக்கூடங்களை வெடி வைத்துத் தக்கவேண்டும் என்று கூறியது போல அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தையும் தக்கவேண்டும் என்று சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. ஏனென்றால், அப்படி வெடி வைத்தால் அதன் அருகே தங்கியிருந்த எனக்கே ஆபத்து வரும் அல்லவா? ஆகையால் அந்த மாதை நோக்கி, 'நான் என்ன உதவி செய்ய வேண்டும்?' என்று கேட்டேன். 'ஏதாவது ஒரு பரிசு ஏற்படுத்துங்கள்' என்று அவர். 'நன்னடத்தைக்காக ஏதாவது பரிசு ஏற்படுத்தி யிருக்கிறீர்களா?' என்று அவரைக் கேட்டேன். 'ஆம்' என்று அவர். 'அப்படியானால் கெட்ட நடத்தைக்காக ஒரு பரிசு ஏற்படுத்துகிறேன்' என்றேன் நான். அவர் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டார்."

★

தீர்மானம் பற்றித் தாமே அதிகமாக விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளும் சபாவம் ஷாவிடம் அதிகமாக உண்டு. தாம் ஷேக்ஸ்பியரை விடப் பெரியவர் என்று அவர் பலமுறை கூறியுள்ளார். 'ஷேக்ஸ்பியர் வாழ்ந்த காலத்தில் நானும் வாழ்ந்து அவரைப் போலவே நானும் கவிதா ரூபத்தில் நாடகங்கள் எழுதியிருந்தால் அவரை இடருவாக ஜெயித்திருப்பேன்' என்கிறார்.

ஒரு முறை லண்டனில் பிரபல விஞ்ஞானியான ஐன்ஸ்டீன் பாராட்டுவதற்காக நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் ஷா பேசும்போது, "இன்று உலகத்தில் இரண்டே இரண்டு பெரியார்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் நான்; மற்றொருவர் ஐன்ஸ்டீன்" என்று.

எவ்வளவு துணிச்சல்!

★

ஷா யாரையும் எதையும் பொருட்படுத்துவதில்லை. மூட நம்பிக்கைகளையும் பழம் சம்பிரதாயங்களையும் தகர்த்தெறிவதில் அவர் அஞ்சுவதே கிடையாது.

அவருடைய தாக்குதலுக்கு உள்ளானவர்கள்தான் எத்தனை எத்தனை பேர்!

அமெரிக்காவையும் அமெரிக்க மக்களையும் அவர் வெகு கடுமையாகத் தாக்கியிருக்கிறார். "அமெரிக்காவைப்பற்றி ஒரு நல்லவார்த்தையாவது சொல்லக் கூடாது என்பதில் நான் வெகு ஐக்கிர

தையாக இருக்கிறேன். அமெரிக்க மக்களில் 100-க்கு தொண்ணூறு பேர் மூட்டாளர்கள் என்று நான் பல முறை சொல்லி யிருக்கிறேன். அப்படி யிருந்தும் அவர்கள் சிரித்துப் புகழ்ந்து என்னை எவ்வளவு பாராட்டுகிறார்கள்!" என்று அபிசயப்படுகிறார் ஷா.

ஆம், ஷா யாரையாவது தாக்கினால் அந்தத் தாக்குதலுக்கு உள்ளானவர்கள் கூடச் சிரிக்க வேண்டியதாகத்தான் இருக்கும். முதலில் சிரிக்க வைத்துவிட்டு, அப்புறம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவைப்பது—இது தான் ஷாவின் எழுத்தில் உள்ள விசேஷம்.

★

பிரிட்டிஷ் காமன்ஸ் சபையின் புதிய கட்டிடத் திறப்பு விழா லண்டனில் வெகு கோலாகலமாக நடைபெற்றுள்ளது. உலகத்தின் பல நாட்டுப் பிரதிநிதிகளும் மேற்படி விழாவில் கலந்து கொண்டுள்ளார்கள். நம் நாட்டின் சார்பாக இந்திய பார்லிமெண்ட் சபாநாயகர் ஸ்ரீ மல்லாங்கர் கலந்துகொண்டார்.

இதுவரை காமன்ஸ் சபை, வெஸ்ட் மின்ஸ்டர் கட்டிடத்தில் உள்ள ஸ்டீபன் ஹால் என்றும் இடத்தில் கூடி வந்தது. அங்கு இட வசதி மிகவும் குறைவு. 200 பேருக்கு மேல் உட்கார முடியாது. ஆதியில் காமன்ஸ் சபையில் 200 அங்கத்தினர்கள்தான் இருந்தார்கள். ஆகவே, அதற்குத் தகுந்தபடி மேற்படி கட்டிடம் கட்டப்பட்டது. ஆனால் தற்போது காமன்ஸ் சபையில் மொத்தம் 850 அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். சபை நடக்கும்போது 200 அங்கத்தினர்கள் மாத்திரம் அங்கு உட்கார்ந்திருப்பார்கள். மீதிப்பேர் கட்சி அறை (Party Room) களில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். 1941-ம் வருஷம் ஜேர்மன் குண்டு வீச்சால் மேற்படி கட்டிடம் பெரும் பழுதடைந்தபோது, சில அங்கத்தினர்கள் வேறு கட்டிடம் அமைக்க வேண்டுமென்று பார்லிமெண்டில் விவாதித்தார்கள். அப்போது பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாக இருந்த சர்ச்சில் அதைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். அதற்கு அவர் சொன்ன ஒரு காரணம் மிகக் வேடிக்கையாக இருந்தது. "எல்லா அங்கத்தினர்களும் உட்காரச் கூடிய இடத்தில் சபையை

நடத்தினால் சபையில் பாதி காலியாக இருக்குமே!"

பார்லிமெண்ட் அங்கத்தினர்கள் பார்லிமெண்ட் கூட்டங்களுக்கு ஒழுங்காகப் போவதில்லை என்பதைத் தான் சர்ச்சில் இவ்விதம் தமாஷாகக் கூறியுள்ளார். நம் நாட்டுக்கும் கூடப் பொருத்தக்கூடியதுதானே இது!

பொன்னியின் செல்வன்

கஸ்கி

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

குரவைக் கூத்து

அந்தப் புரத்திலிருந்து நண்பர்கள் இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். உள்ளே யிருந்து, ஒரு

பெண் குரல், "கந்த மாறா! கந்த மாறா!" என்று அழைத்தது.

"அம்மா என்னைக் கூப்பிடுகிறாள். இங்கேயே சற்று இரு! இதோ வந்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கந்தமாறன் உள்ளே போனான். பெண்களின் குரல்கள் பல சேர்ந்தாற்போல் அடுத்தடுத்துக் கேள்விகள் கேட்டதும், கந்த மாறன் தட்டுத் தடுமாறி மறுமொழி கூறியதும் வந்தியத்தேவன் காதில் விழுந்தது. பின்னர் அந்தப் பெண்கள் கலகலவென்று சிரித்த ஒலியும் உள்ளேயிருந்து வந்தது.

தன்னைப் பற்றித்தான் அவ்விதம் அவர்கள் கேலி செய்து சிரிக்கிறார்களோ என்ற எண்ணம் வந்தியத்தேவனுக்கு வெட்கத்தையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கியது. கந்தமாறன் வெளியே வந்ததும் வந்தியத்தேவனின்

கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, "வா! எங்கள் மாளிகையைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வரலாம்!" என்று சொல்லி இழுத்துக்கொண்டு போனான்.

கடம்பூர் மாளிகையின் நிலா முற்றங்கள், ஆடல் பாடல் அரங்கங்கள், பண்டக சாலைகள், பளிங்கு மண்டபங்கள், மாட கோபுரங்கள், ஸ்தூபிகலசங்கள், குதிரை லாயங்கள் ஆகிய வற்றை வந்தியத்தேவனுக்குக் கந்த மாறன் காட்டிக் கொண்டு சென்றான்.

இடையில், வந்தியத்தேவன், "கந்த மாறா! என்னை அந்தப்புர வாசலில் நிறுத்தி நீ மறுபடியும் உள்ளே போன போது, அந்தப்புரத்தில் ஒரே சிரிப்பும் குதூகலமுமாயிருந்ததே, என்ன விசேஷம்? உன்னுடைய சினேகிதனைப் பார்த்ததில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு சந்தோஷமா?" என்று கேட்டான்.

"உன்னைப் பார்த்ததில் அவர்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷந்தான். உன்னை அம்மாவுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பிடித்

நிருக்கிறதாம். ஆனால் உன்னைக் குறித்து அவர்கள் சிரிக்கவில்லை.....”

“பின்னே எதற்காகச் சிரித்தார்களாம்!”

“பழுவேட்டரையர் இருக்கிறார் அல்லவா? இத்தனை வயதுக்குப் பிறகு அவர் புதிதாக ஒரு இளம் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். மூடு பல்லக்கில் வைத்து அவளை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். ஆனால் அந்தப் புரத்துக்கு அவளை அனுப்பாமல் அவருடைய விடுதியிலேயே அடைத்துப் பூட்டி வைத்திருக்கிறாராம்! அந்தப் பெண்ணைப் பலகணி வழியாக எட்டிப் பார்த்து விட்டு வந்த ஒரு தாழிப் பெண் அவள் அழகை வர்ணித்தாளாம். அதைக் குறித்துத்தான் சிரிப்பு! அவள் சிங்களப் பெண்ணே, கலங்கத்துப் பெண்ணே அல்லது சேரநாட்டுப்பெண்ணே என்று சர்ச்சை செய்கிறார்கள்! பழுவேட்டரையரின் முன்னோர்கள் சேர நாட்டிலிருந்து தமிழகத்துக்கு வந்தவர்கள் என்று உனக்குத்தெரியும் அல்லவா?”

மணியம்.

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஏன், நீ தான் முன்னொரு தடவை சொல்லியிருக்கிறாய். இருக்கட்டும், கந்தமாறா! பழுவேட்டரையர் இந்த மர்ம சந்தரியான மங்கையை மணந்து எத்தனை காலம் ஆகிறது?”

“இரண்டு ஆண்டுக்குள்ளே தான் இருக்கும். மணம் செய்து கொண்டதிலிருந்து அவளைத் தனியாகச் சிறிது நேரங்கூட அவர் விட்டு வைப்பதில்லையாம்! எங்கே போனாலும் கூடப் பல்லக்கில் ஆசை நாயகியையும் அழைத்துப்போகிறார். இதைக்குறித்து

நாடெங்கும் கொஞ்சம் பரிகாசப் பேச்சு நடந்து வருகிறது. வந்தியத்தேவா! ஒரு பிராயத்தைத் தாண்டி உவர்களுக்கு இந்த மாதிரி ஸ்திரீ சபலம் ஏற்பட்டால் எல்லோருக்கும் சிறிது இளக்காரமாகத்தானே இருக்கும்?”

“காரணம் அது ஒன்றுமில்லை உண்மைக் காரணத்தை நான் சொல்லட்டுமா, கந்தமாறா? பெண்களே எப்போதும் சற்றுப் பொருமை பிடித்தவர்கள். உன வீட்டுப் பெண்களைப் பற்றிக் குறைவாகச் சொல்லுகிறேன் என்று நீனைக்காதே! பெண் உலகமே

இப்படித்தான்! உன் குடும்பத்துப் பெண்கள் கருநிறத்து அழகிகள். பழுவேட்டரையரின் ஆசை நாயகியோ செக்கச் செவேலென்று பொன்னிறமாயிருக்கிறாள். ஆகையால் அவளை இவர் கணுக்குப் பிடிக்கவில்லை! அது காரணமாக வேறு ஏதேதோ கதை கட்டிச் சொல்வீரர்கள்!.....”

“அடே! இது என்ன விந்தை! உனக்கு எப்படி அவனுடைய நிறத்தைப் பற்றித் தெரியும்? அவளை நீ பார்த்திருக்கிறாயா, என்ன? எங்கே, எப்படிப் பார்த்தாய்? பழுவேட்டரை

யருக்கு மட்டும் இது தெரிந்தால், உன் உயிர் உன்னுடையது அல்ல!.....”

“கந்தமரரூ! இதற்கெல்லாம் நான் பயந்தவன் அல்ல. அது உனக்குத் தெரியும். மேலும் நான் அனுசிதமான காரியம் எதுவும் செய்யவும் இல்லை. வீர நாராயணபுரத்தில் பழுவேட்டரையரின் பரிவாரங்கள் சாஸியோடு சென்றபோது கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் நானும் சாலை ஓரமாக ஒதுங்கி நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். யானை, குதிரை, பல்லக்கு, பரிவட்டம்

எல்லாம் நீங்கள் அனுப்பி வைத்தமரியாதைகளாமே? அது உண்மையா?"

"ஆம், நாங்கள் தான் அனுப்பி வைத்தோம். அதனால் என்ன?..."

"அதனால் என்ன? ஒன்றுமில்லை. பழுவேட்டரையருக்கு நீங்கள் அளித்த வரவேற்பு மரியாதைகளையும் எனக்கு அளித்த வரவேற்பையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். வேறொன்றும் இல்லை!....."

கந்தமாறன் இலேசாகச் சிரித்து விட்டு, "இறை விதிக்கும் அதிகாரிக் குச் செலுத்த வேண்டிய மரியாதையை அவருக்குச் செலுத்தினோம். சுத்த வீரனுக்கு அளிக்க வேண்டிய வரவேற்பை உனக்கு அளித்தோம்! ஒரு காலத்தில், முருகன் அருளால், நீ இந்த வீட்டுக்கு மருமகப் பிள்ளையானால் சக்கவாறு மாப்பிள்ளை மரியாதை செய்து வரவேற்போம்!" என்றான். பிறகு "வேறு என்னமோ சொல்ல வந்தாய்; அதற்குள் பேச்சு மாறிவிட்டது. ஆம், பழுவேட்டரையருடைய ஆசை நாயகி நல்ல சிவப்பு நிறம் என்று சொன்னாயே, அது எப்படி உனக்குத் தெரிந்தது?" என்றான்.

"கடம்பூர் மாளிகையின் கரிய பெரிய மத்தகஜத்தின்மீது பழுவேட்டரையர், எருமைக் கடா மீது யமதர்மன் வருவது போல் வந்து கொண்டிருந்தார்! என்னுடைய ஞாபகமெல்லாம் அவர் மேலே தானிருந்தது. ஒரு காலத்தில் அவரைப் போல் நானும் ஆக வேண்டும் என்று மனோராஜ்யம் செய்து கொண்டிருந்த போது அடுத்தாற்போல் ஒரு மூடு பல்லக்கு வந்தது. மூடு பல்லக்கில் யார் வரக்கூடும் என்று நான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதே, பல்லக்கின் திரையை உள்ளிருந்து ஒரு கை சிறிது விலக்கி பது. விலக்கிய திரை வழியாக ஒரு முகமும் தெரிந்தது. கையும் முகமும் நல்ல பொன்னிறமாயிருந்தன! அவ்வளவுதான் நான் பார்த்த தெல்லாம்! நீ இப்போது சொன்னதிலிருந்து அந்தப் பெண்தான் பழுவேட்டரையரின் ஆசை நாயகி என்று ஊகிக்கிறேன்."

"வந்தியத்தேவா! நீ அதிர்வுடக்காரன். ஆண்பிள்ளை எவனும் அந்தப் பழுவூர் இளைய ராணியைக் கண்ணாலும் பார்த்ததில்லை என்று பேச்சு. ஒரு விசாடி நேரமாவது அவள் கரத்தையும் முகத்தையும் நீ பார்த்தாயல்லவா? பார்த்த வரையில் அவள் எந்த தேசத்திலே பிறந்த கந்தரியா யிருக்க

லாம் என்று உனக்கு ஏதாவது உத்தேசம் தோன்றுகிறதா?" என்று கந்தமாறன் கேட்டான்.

"அச்சமயம் நான் அதைப் பற்றி யோசிக்கவில்லை. இப்போது எண்ணிப் பார்க்கும்போது, அவள் ஒரு வேளை காஷ்மீர தேசத்துப் பெண்ணாயிருக்கலாம்; அல்லது கடல்களுக்கு அப்பாலுள்ள சாவகம், கடாரம், யவனம், மிசிரம் முதலிய நாடுகளிலிருந்து வந்த பெண்ணரசியாகவும் இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஒரு வேளை அரபு தேசத்துப் பெண்ணாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். அந்த நாட்டிலேதான் பெண்கள் பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரையில் முகமூடி போட்டே வைத்திருப்பார்களாம்!..."

அச்சமயம் எங்கேயோ சமீபத்திலிருந்து வாத்தியங்களின் முழக்கம் கேட்கத் தொடங்கியது. சல்லி, கரடி, பறை, புல்லாங்குழல், உடுக்கு ஆகியவை சேர்ந்து சத்தித்தன.

"இது என்ன முழக்கம்?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"குரவைக்கூத்து நடக்கப் போகிறது! அதற்கு ஆரம்ப முழக்கம் இது! நீ குரவைக் கூத்துப் பார்க்க விரும்புகிறாயா? அல்லது சிக்கிரம் உணவு அருந்தி விட்டு சிம்மதியாகப் படுத்துத் தூங்குகிறாயா?"

ஆழ்வார்க்கடியான் குரவைக் கூத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டது அச்சமயம் வந்தியத்தேவனுக்கு நினைவு வந்தது.

"குரவைக் கூத்து நான் பார்த்ததேயில்லை; கட்டாயம் பார்க்கவேண்டும்" என்றான். அந்த நண்பர்கள் இன்னும் சில அடி தூரம் சென்று ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பியதும் குரவைக் கூத்து

மேடை அவர்களுடைய கண்களுக்குப் புலனாயிற்று. மேடைக்கு முன்னால் சபை கூடவும் தொடங்கி விட்டது.

சூற்றிலும் அரண்மனைச் சுவரும் கோட்டை கொத்தளங்களின் மதினும் சூழ்ந்த இடத்தில், வெண்மணல் விரிந்த விசாலமான முற்றத்தில் குரவைக் கூத்து மேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மேடையில் கோழியைப் போலும் மயிலைப்போலும் அண்ணத்தைப் போலும் சித்திரங்கள் போட்டு அலங்கரித்திருந்தார்கள். செந்நெல்லை வறுத்த வெள்ளிய பொறிகள், மஞ்சள் கலந்த திணையரிசிகள், பலநிற மலர்கள், குன்றி மணிகள் முதலியவற்றினாலும் அந்த மேடையை அழகுபடுத்தியிருந்தார்கள். குத்து விளக்குகளுடன் தீவர்த்திகளும் சேர்ந்து எரிந்து இருளை விரட்ட முயன்றன. ஆனால் நறுமண அகில் புகையுடன் தீவர்த்திப் புகையும் சேர்ந்து, மூடுபனியைப் போல் பரவி, தீபங்களின் ஒளியை மங்கச் செய்தன. மேடைக்கு எதிரிலும் பக்கங்களிலும் வாத்தியக்காரர்கள் உட்கார்ந்து அவரவர்களுடைய வாத்தியங்களை ஆவேசமாக முழங்கினார்கள். மலர் மணம்; அகில் மணம், வாத்திய முழக்கம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து வந்தியத் தேவனுடைய தலை சுற்றும்படி செய்தன.

முக்கிய விருந்தாளிகள் அனைவரும் வந்து சேர்ந்ததும், குரவைக் கூத்து ஆடும் பெண்கள் ஒன்பது பேர் மேடைக்கு வந்தார்கள். ஆட்டத்திற்குத் தகுந்தவாறு உடம்பை இறுக்கி ஆடை அணிந்து, உடம்போடு ஒட்டிய ஆபரணங்களைப் பூண்டு, கால்களில் சிலம்பு அணிந்து, கண்ணி, கடம்பம், காந்தள், குறிஞ்சி, செவ்வலரி ஆகிய முருகனுக்கு உகந்த மலர்களை அவர்கள் சூடியிருந்தார்கள். மேற்கூறிய மலர்களினால் கதம்பமாகத் தொடுத்த ஒரு நீண்ட மலர் மாடையினால் ஒரு வரையொருவர் பிணைத்துக் கொண்டவாறு, அவர்கள் மேடையில் வந்து நின்றார்கள். சிலர் கைகளில் சந்தன மரத்தினால்

செய்து வர்ணம் கொடுத்த அழகிய பச்சைக் கிளிகளை லாகவமாக ஏந்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சபையோருக்கு வணக்கம் செய்து விட்டுப் பாடவும் ஆடவும் தொடங்கினார்கள். முருகனுடைய புகழைக் கூறும் பாடல்களைப் பாடினார்கள். முருகனுடைய வீரச் செயல்களைப் பாடினார்கள். குரபத்மன், கஜமுகன் முதலிய அசுர கணங்களைக் கொன்று கடல் நிரை வற்றச் செய்த வெற்றி வேலின் திறத்தைப் பாடினார்கள். தேவலோகத்துக் கன்னியர் பலர் முருகனை பணந்து கொள்ளத் தவங்கிடந்து வருகையில், அந்தச் சிவகுமாரன் மண்ணுலகத்தில் தமிழகத்துக்கு வந்து, காட்டில் திணைப்புணம் காத்து நின்ற பலைக்குறவர் மகளை மணந்துகொண்டதைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். வேலனுடைய கருணைத் திறத்தைக் கொண்டாடினார்கள். இத்தகைய பாடலும் ஆடலும் பறை ஒலியும் குழல் ஒலியுமாகச் சேர்ந்து பார்த்திருந்தவர்களை யெல்லாம் வெறி கொள்ளச் செய்தன.

“ பசியும் பீனியும் பகையும் அழிக! மறையும் வளமும் தளமும் பெருக!”

என்ற வாழ்த்துக்களுடன் குரவைக் கூத்து முடிந்தது. பெண்கள் மேடையிலிருந்து இறங்கிச் சென்றார்கள்.

பின்னர், 'தேவானன்' 'தேவாட்டி'

என்னும் ஆடவனும் பெண்ணும் வேலனுடம் ஆடுவதற்காக மேடைமீது வந்து நின்றனர். அவர்கள் இரத்த நிறமுள்ள ஆடைகளை உடுத்தியிருந்தனர். செக்கச் சிவந்த இரத்த நிறமுள்ள செவ்வலரிப் பூமாலைகளைச் சூட்டிக் கொண்டிருந்தனர். நெற்றியில் செந்நிறக் குங்குமத்தை அப்பிக்

கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடையவாய்களும் வெற்றிலைப் பாக்கு மென்றறினால் சிவந்து இரத்த நிறமாகக் காணப்பட்டன. கண்கள் கோவைப் பழம்போலச் சிவந்திருந்தன. முதலில் சாந்தமாகவே ஆட்டம் ஆரம்பித்தது. தனித்

தனியாகவும் கைகளைக் கோத்துக் கொண்டும் ஆடினார்கள். நேரமாக ஆக, ஆட்டத்தில் வெறி மிகுந்தது. மேடையிலே ஒரு பக்கத்தில் சாத்தியிருந்த வேலைத் தேவராட்டிகையில் எடுத்துக் கொண்டாள். தேவராளன் அதை அவள் கையிலிருந்து பிடுங்க முயன்றான். தேவராட்டி தடை செய்தாள். இறுதியில் தேவராளன் மேடை அதிரும் படியாக ஒரு பெரிய குதி குதித்து, ஒரு பெரிய தாண்டல் தாண்டி, தேவராட்டி கையிலிருந்த வேலைப் பிடுங்கிக் கொண்டான். தேவராட்டி அந்த வேலைக் கண்டு அஞ்சிய பாவனையுடனே மேடையிலிருந்து இறங்கி விட்டாள்.

பிறகு, தேவராளன் தனியே மேடைமீது நின்று கையில் வேல் பிடித்து வெறியாட்டம் ஆடினான். குரன் முதலிய அசுர கணங்கள் தவிடு பொடியாகி விழுந்தனர். அறுக்கப்பட்ட குரன் தலை திரும்பத் திரும்ப முளைத்தது. முளைக்க முளைக்க வேலனுடைய உக்கிரம் அதிகமாக உளர்ந்தது. அவனுடைய கண்ணிலிருந்து தீப்பொறி பறந்தது. கடைசியில் குரபதுமன் இறந்து விழுந்தான். தேவராளனும் கை வேலைக் கீழே போட்டான்.

இப்போது மற்ற வாத்நியங்கள் எல்லாம் நின்று விட்டன. உடுக்கின் சத்தம் மட்டும் கேட்டது. மேடைக்கு அருகே நின்று பூசாரி ஆவேசமாக உடுக்கு அடித்தான். தேவராளன் உடம்பில் ஒவ்வொரு அணுவும் பதறி ஆடியது. "சந்தேம வந்து விட்டது" என்று சபையில் ஒருவருக் கொடுவர் மெதுவாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் பூசாரி ஆவேசம் வந்து ஆடிய தேவராளனைப் பார்த்து, "வேலா! முருகா! தேவ சேநாபதி! கந்தா! குர சம்ஹாரா! அடியார்சளுக்கு அருள் வாக்குச் சொல்ல வேண்டும்!" என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

"கேளடா! சொல்லுகிறேன்! என்ன வேண்டுமோ, கேள்!" என்று சந்தமம் வந்தவன் கூவினான்.

"மழைபொழியுமா? வெள்ளம் பெருகுமா? நாடு செழிக்குமா? நினைத்த காரியம் கைகூடுமா?" என்று பூசாரி கேட்டான்.

"மழை பொழியும்! வெள்ளம் பெருகும்! நாடு செழிக்கும்! நினைத்த காரியம் கைகூடும்! ஆனால், என் அன்னைக்கு நீங்கள் பூசை போடவில்லை. தூர்க்கை பஸி கேட்கிறான்! பத்திரகாளி பஸி கேட்கிறான். மகிடா கரணை வதைத்த சண்டிகேசுவரி பஸி கேட்கிறான்!....." என்று சந்தமக்காரன் ஆவேசத்துடன் ஆடிக்கொண்டே அவறினான்.

"என்ன பஸி வேண்டும்?" என்று பூசாரி கேட்டான்.

"கேட்டால் கொடுப்பீர்களா?" என்றான் வெறியாடியவன்.

"கொடுப்போம்; கட்டாயம் கொடுப்போம்!" என்றான் பூசாரி.

"மன்னர் குலத்து இரத்தம் கேட்கிறான். ஆயிரங் கால அரசர் குலத்து இரத்தம் கேட்கிறான்!" என்று வெறியாடியவன் கோர பயங்கரக் குரலில் கூவினான்.

மேடைக்கு முன்னால் வீற்றிருந்த பழுவேட்டரையர், சம்புவரையர், மழவரையர் முதலிய பிரமுகர்கள் ஒருவருடைய முகத்தை ஒருவர் நோக்கினார்கள். அவர்களுடைய செக்கச் சிவந்த வெறி கொண்ட கண்கள் சங்கேதமாகப் பேசிக் கொண்டன.

சம்புவரையர் பூசாரியைப் பார்த்துத் தலையை அரைத்து சமிக்கை செய்தார்.

பூசாரி உடுக்கு அடிப்பதை நிறுத்தினான். வெறியாட்டம் ஆடிய தேவராளன் அடியற்ற மரம்போல் மேடைமீது விழுந்தான். தேவராட்டி ஓடிவந்து அவனைத் தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

சபை மௌனமாகக் கலைந்தது. வெளியில் எங்கேயோ தூரத்தில் நரிகள் ஊனையிடும் சத்தம் கேட்டது.

இத்தனை நேரம் பார்த்துக் கேட்டவற்றினால் பரபரப்புக் குள்ளாகியிருந்த வந்தியத்தேவன், நரிகள் ஊனையிடும் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கினான். அங்கே, அம்மாளிகையின் வெளியிழைந்தவரின்மீது ஒரு தலை தெரிந்தது.

அது ஆழ்வார்க் கடியானுடைய தலை தான்! ஒரு கணம் வந்தியத்தேவன் ஒரு பயங்கர உணர்ச்சிக்கு உள்ளானான். ஆழ்வார்க் கடியானுடைய தலையை வெட்டி அந்த மதிள் மேல் வைத்திருந்தது போன்ற பிரமை உண்டாயிற்று. கண்ணிமைகளை மூடித்

திறந்து பார்த்தபோது அந்தத் தலையை அங்கே காணவில்லை! அத்தகைய வீண் சித்தப்பிரமைக்குத் தான் உள்ளானது குறித்து வெட்கமடைந்தான். இது வரை அநுபவித்து அறியாத வேறு பல வகை உணர்ச்சிகளும் அவன் உள்ளத்தைக் கலங்கச் செய்தன.

சு ஆறாம் அக்தியாயம் ௨ நடுநிசீக் கூட்டம்

சூரவைக் கூத்தும் வெறியாட்டுக் கும் பின்னர், வந்திருந்த விருந்தினருக்குப் பெருந்தர விருந்து நடைபெற்றது. வல்லவரையனுக்கு விருந்து ருசிக்கவில்லை. அவன் உடம்பு களைத்திருந்தது; உள்ளம் கலங்கி யிருந்தது. ஆயினும் அவன் பக்கத்திலிருந்த அவனுடைய நண்பன் கந்தமாறன் அங்கிருந்த மற்ற விருந்தாளிகள் யார் யார் என்பதைப் பெருமிதத்துடன் எடுத்துக் கூறினான்.

பழுவேட்டரையரையும், சம்புவரையரையும் தவிர அங்கே மழபாடித் தென்னவன் மழவராயர் வந்திருந்தார்; குன்றத்தூர்ப் பெருநிலக்கீழோர் வந்திருந்தார்; மும்முடிப் பல்லவரையர் வந்திருந்தார். மற்றும், தா உதொங்கிக் கவிங்கராயர், வணங்காமுடி முனையரையர், தேவ சேனாபதிப் பூவரையர், அஞ்சாத சிங்க முத்தரையர், இரட்டைக் குடை ராஜாளியார், கொல்லி மலைப் பெருநில வேளார் முதலியோரை இவ்வீனினர் என்று கந்தமாறன் தன் நண்பனுடைய காதோடு சொல்லிப் பிறர் அறியாதபடி சுட்டிக் காட்டித் தெரியப்படுத்தினான்.

இந்தப் பிரமுகர்கள் சாமான்யப் பட்டவர்கள் அல்ல; எளிதாக ஒருங்கு சேர்த்துக் காணக் கூடியவர்களுமல்ல. அகேசமாக ஒவ்வொருவரும் குறுநில மன்னர்கள்; அல்லது குறுநில மன்னருக்குரிய மரியாதையைத் தங்கள் வீரச் செயல்களினால் அடைந்தவர்கள். ராஜா அல்லது அரசர் என்பது மருவி அக்காலத்தில் அடியி என்று

வழங்கி வந்தது. சிற்றரசர்களுக்கும், சிற்றரசர்களுக்குச் சமமான சிறப்பு வாய்ந்தவர்களுக்கும் அரையர் என்ற பட்டப் பெயர் சேர்த்து வழங்கப் பட்டது. அவரவர்களுடைய ஊரை மட்டும் கூறி அரையர் என்று சேர்த்துச் சொல்லும் மரபும் இருந்தது.

அந்த நாளில் சிற்றரசர்கள் என்றால், பிறப்பினால் மட்டும் 'அரசர்' பட்டம் பெற்று அரண்மனைச் சுக போகங்களில் திளைத்து வாழ்ந்திருப்பவர்கள் அல்ல. போர்க் களத்தில் முன்னணியில் நின்று போரிடச் சித்தமாயுள்ள வீராதி வீரர்கள்தான் தங்கள் அரசரிமையை நீடித்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும். எனவே, ஒவ்வொருவரும் பற்பல போர்க்களங்களில் போரிட்டுப் புகழுடைய காயங்களையும் அடைந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள். இன்று அத்தனை பேரும் பழையாறைச் சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிக் கடங்கித் தத்தம் எல்லைக்குள் அதிகாரம் செலுத்தி வந்தார்கள். சிலர் சோழப் பேரரசில் பெருந்தரத்து அரசாங்க அதிகாரிகளாகவும் பதவி வகித்து வந்தார்கள்.

இவ்வளவு முக்கியமான சோழ சாம்ராஜ்யப் பிரமுகர்கள் எல்லாரையும் ஒரிடத்தில் பார்த்ததுபற்றி வல்ல வரையன் நியாயமாக உவகை கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆயினும் அவனுடைய உள்ளத்தில் உவகை ஏற்பட வில்லை. "இவ்வளவு பேரும் எதற்காக இங்கே கூடியிருக்கிறார்கள்!" என்ற எண்ணம் அவனுக்கு அடிக்கடி

தோன்றியது. ஏதேதோ
தேளிவல்லாதஐயங்கள்
அவன் உள்ளத்தில்
தோன்றி அலைத்தன.

மனத்தில் இத்தகைய
குழப்பத்துடனேயே
வல்ல வரையன் தனக்
கென்று கந்த மாறன்
சித்தப்படுத்திக்கொடுத்திருந்த தனி இடத்தில்
படுக்கச் சென்றான்.
விருந்தினர் பலர் வந்திருந்த படியால் வல்ல
வரையனுக்கு அம்
மாபெரும் மாளிகையின்
மேல் மாடத்தில் ஒரு
மூலையிலிருந்த திறந்த
மண்டபமே படுப்பதற்குக்
கிடைத்தது. "நீ
மிகவும் களைத்திருக்கிறாய்;
ஆகையினால் நம்
மதியாகப் படுத்துத்
தூங்கு. மற்ற விருந்தாளிகளைக்
கவனித்து விட்டு நான் உன் பக்கமே
வந்து படுத்துக்கொள்கிறேன்"
என்று கந்தமாறன் சொல்லி
விட்டுப் போனான்.

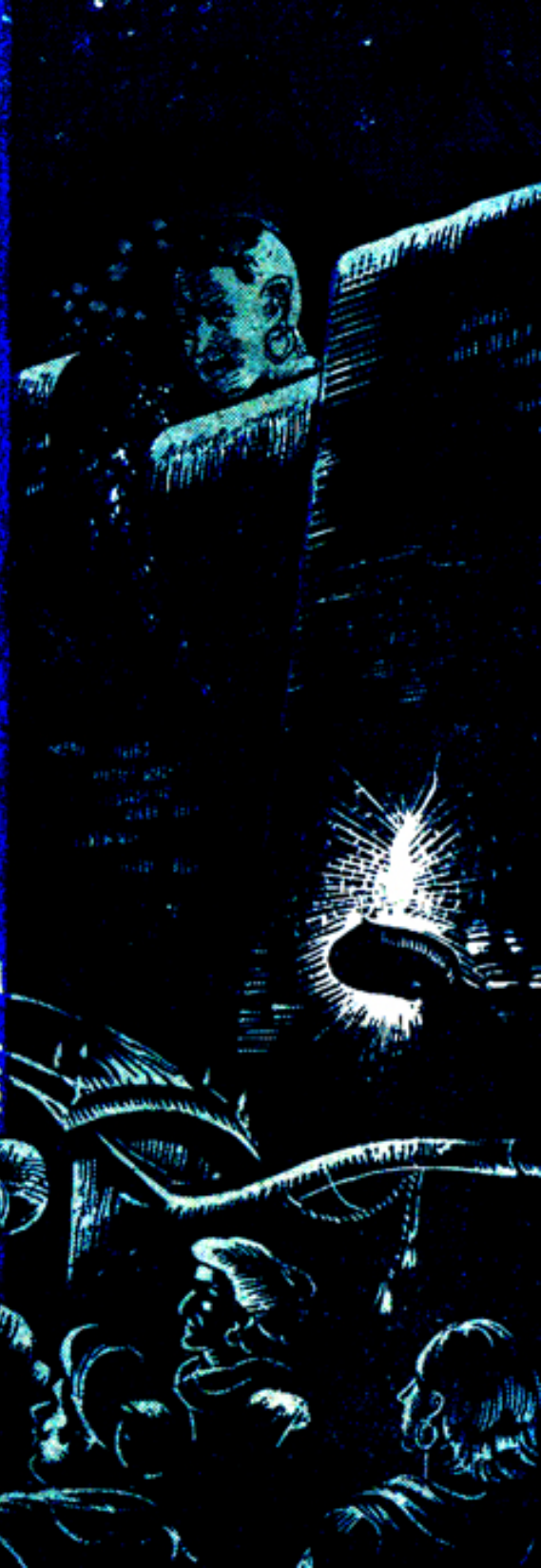
படுத்தவுடனே வந்த
யத் தேவனுடைய கண்களைச்
சுழற்றிக் கொண்டு
வந்தது. மிக விரைவில்
சித்திராதேவி அவளை
ஆட்கொண்டாள். ஆனாலும்
என்ன பயன்? மனம் என்பது
ஒன்று இருக்கிறதே, அதை
சித்திராதேவியினால்
கூடக் கட்டுக்குள் வைக்க
முடியவில்லை. உடல்
அசைவற்றுக் கிடந்தாலும்,
கண்கள் முடியிருந்தாலும்,
மனத்தின் ஆழத்தில்
பதிந்து கிடக்கும்
எண்ணங்கள் கனவாகப்
பர்ணமிகின்றன. பொருளில்
லாத, அறிவுக்குப்
பொருத்தமில்லாத, பற்

பல சிகழ்ச்சிகளும் அநுபவங்களும் அந்
கக் கனவுலோகத்தில் ஏற்படுகின்றன.

எங்கேயோ வெகு தூரத்திலிருந்து
ஒரு நரி ஊனையிடும் சத்தம் கேட்டது.
ஒரு நரி, பத்து நரியாகி, நூறு நரி
பாகி, ஏகமாக ஊனையிட்டன! ஊனை
பிட்டுக் கொண்டே வந்தியத்தேவனை
நெருங்கி, நெருங்கி, நெருங்கி வந்தன.
சாரிருளில் அந்த நரிகளின் கண்கள்
நிறிய சிறிய நெருப்புத் தணல்களைப்
பால் ஜொலித்துக் கொண்டு அவனை
அணுகி வந்தன.

மறு பக்கம் திரும்பி ஓடித் தப்பிக்க
வாம் என்று வந்தியத்தேவன் பார்த்
தான். அவன் பார்த்த மறு நிசையில்
பத்து, நூறு, ஆயிரம் நாய்கள் ஒரே
வந்தையாகக் குரைத்துக் கொண்டு
வாய்ந்து ஓடி வந்தன. அந்த வேட்டை
நாய்களின் கண்கள் அனல் பொறி
களைப்போல் ஜொலித்தன.

நரிகளுக்கும் நாய்களுக்கும் நடுவில்
அகப்பட்டது கொண்டால் தன்னு
டைய கதி என்னவாகும் என்று
எண்ணி வந்தியத்தேவன் நடுநடுங்கி
நான். நல்ல வேளை, எதிரே ஒரு
காயில் தெரிந்தது. ஓட்டமாக ஓடித்
திறந்திருந்த கோயிலுக்குள் புகுந்து
பாசற் கதவையும் தாளிட்டான். திரும்
பிப் பார்த்தால், அது காளி கோயில்
என்பது தெரிந்தது. அகோரமாக
வாயத் திறந்து கொண்டிருந்த காளி

மாதாவின் சிலைக்குப் பின்னாலிருந்து பூசாரி ஒருவன் வெளிக் கிளம்பி வந்தான். அவன் கையில் ஒரு பயங்கரமான வெட்டரிவாள் இருந்தது. “வந்தாயா? வா!” என்று சேரல்லிக் கொண்டு பூசாரி அருகில் நெருங்கி, நெருங்கி, நெருங்கி வந்தான்.

“ஈ பிறந்த அரச குலத்தின் வரலாறு என்ன? எத்தனை ஆண்டுகளாக உன் குலத்தினர் அரசு புரியின்றனர்? உண்மையைச் சொல்!” என்று பூசாரி கேட்டான்.

“வாணர் குலத்து வல்லவரையர் முந்நாறு ஆண்டு அரசு புரிந்தவர்; என் தந்தையின் காலத்தில் வைதும்பராயர்களால் அரசை இழந்தோம்” என்றான் வந்தியத்தேவன்.

“அப்படியானால், ஈ தகுந்த பலி அல்ல! ஓடிப்போ!” என்றான் பூசாரி.

திடீரென்று காளி மாதாவிடம் இடத்தில் கண்ணன் காட்சி அளித்தான். கண்ணன் சந்தியில்: இரண்டு பெண்கள் கையில் பூமாடையுடன் ஆண்டாள் பாசுரம் பாடிக்கொண்டு வந்து நடனம் ஆடினார்கள். இதை வல்லவரையன் பார்த்துப் பரவசமடைந்திருக்கையில், அவனுக்குப் பின்புறத்தில், “கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக் கிளியன கண்டோம்” என்ற பாடலைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். பாடியவன் ஆழ்வார்க் கடியான் நம்பிதான். இல்லை, ஆழ்வார்க்கடியானுடைய தலை பாடியது! அந்தத் தலை மட்டும் பலி பீடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது!

இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கச் சகிக்காமல் வல்லவரையன் திரும்பினான். தூணில் முட்டிக் கொண்டான். கனவு கலைந்தது. கண்கள் திறந்தன. ஆனால் கனவையும் நனவையும் ஒன்றாகப் பிணைத்த ஒரு காட்சியை அவன் காண நேர்ந்தது.

அவன் படுத்திருந்த இடத்துக்கு நேர் எதிர்ப்புறத்தில் கடம்பூர் மாளிகைச் சுற்று மதிலின் மேலே ஒரு தலை தெரிந்தது. அது, அந்த ஆழ்வார்க் கடியான் நம்பியின் தலைதான். இந்தத் தடவை அது கனவல்ல, வெறும் பிரமையும் அல்ல வென்பது நிச்சயம். ஏனெனில், எத்தனை நேரம் பார்த்தாலும் அந்தத் தலை அங்கேயே இருந்தது.

அது வெறுந் தலை மட்டுமல்ல, தலைக்குப் பின்னாலே உடம்பு இருக்கிறது என்பதையும் எளிதில் ஊகிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. ஏனெனில், ஆழ்வார்க் கடியானுடைய கைகள் அந்த மதின் ஓரத்தின் விளிம்பைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. அதோடு, அவன் வெகு கவனமாக மதினாக்குக் கீழே உட்புறத்தை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் அவ்வளவு கவனமாக அங்கே என்னத்தைப் பார்க்கிறான்!.....இதில் ஏதோ வஞ்சகச் சூழ்ச்சி இருக்கவே வேண்டும். ஆழ்வார்க்கடியான் நல்ல நோக்கத்துடன் அங்கு வந்திருக்க முடியாது. ஏதோ துஷ்ட நோக்கத்துடன் திய செயல் புரிவதற்கே வந்திருக்கிறான். அவன் அவ்விதம் தீர்செயல் புரியாமல் தடுப்பது கந்த மாறலின் உயிர் நண்பனுமிய தன் கடமை யல்லவா? தனக்கு அன்புடன் ஒரு வேளை அன்னம் அளித்தவர்களின் வீட்டுக்கு நேரக்கூடிய தீங்கைத் தடுக்காமல் தான் கம்மாப் படுத்துக் கொண்டிருப்பதா?

வல்லவரையன் துள்ளி எழுந்தான். பக்கத்தில் கழற்றி வைத்திருந்த உறையுடன் சேர்ந்த கத்தியை எடுத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டான். ஆழ்வார்க்கடியான் தலை காணப்பட்ட திக்கை நோக்கி நடந்தான்.

மாளிகை மேல் மாடத்தில் ஒரு மூலை யிலிருந்த மண்டபத்தில் அல்லவா வல்லவரையன் படுத்திருந்தான்? அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதின் சுவரை நோக்கி நடந்தபோது, மேல் மாடத்தை அவங்கரித்த மண்டபச் சிகரங்கள், மேடைகள், விமான ஸ்தூபிகள், தூண்கள் ஆகியவற்றைக் கடந்தும், தாண்டியும், சுற்றி வளைத்தும் நடக்க வேண்டியதாயிருந்தது. சற்று தூரம் அவ்விதம் நடந்த பிறகு, திடீரென்று எங்கிருந்தோ பேச்சுக் குரல் வந்ததைக் கேட்டு வல்லவரையன் தவங்கி நின்றான். அங்கிருந்த ஒரு தூணைப் பிடித்துக் கொண்டு, தூணின் மறைவில் நின்றபடி எட்டிப் பார்த்தான். கீழே, குறுகலான முற்றம் ஒன்றில், மூன்று பக்கமும் நெடுஞ் சுவர்கள் சூழ்ந்திருந்த இடத்தில் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பாதிமதியின் வெளிச்சத்தை நெடுஞ் சுவர்கள் மறைத்தன. ஆனால் ஒரு சுவரில் பதித்

திருந்த இரும்பு அகல் விளக்கில் எரிந்த தீபம் கொஞ்சம் வெளிச்சம் தந்தது. அங்கிருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் அன்று இரவு விருந்தின்போது அவன் பார்க்க பிரமுகர்கள்தான்; சிற்றரசர்களும் சோழ சாம்ராஜ்ய அதிகாரிகளுந்தான். அவர்கள் ஏதோ மிக முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிக் கவந்தாலோசிக்கவே நள்ளிரவு நேரத்தில் அங்கே கூடியிருக்க வேண்டும். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள், என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதைத்தான் ஆழ்வார்க்கடியான் மதிள்சுவர் மீதிவிருந்து அவ்வளவு கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டு வருகிறான். ஆழ்வார்க்கடியான் மிகப்பொல்லாத கெட்டிக்காரன் என்பதில் ஐயமில்லை. அவன் இருக்கு மிடத்திலிருந்து கீழே கூடிப் பேசுகிறவர்களை ஒருவாறு பார்க்க முடியும்; அவர்களுடைய பேச்சை நன்றாய்க் கேட்க முடியும். ஆனால் கீழேயுள்ளவர்கள் ஆழ்வார்க்கடியானைப் பார்க்க முடியாது. அந்த இடத்தில் மாளிகைச் சுவர்களும் மதிள் சுவர்களும் அவ்வாறு அடைந்திருந்தன. அத்தகைய இடத்தை ஆழ்வார்க்கடியான் எப்படியோ கண்டு பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்! கெட்டிக்காரன்தான்; சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவனுடைய கெட்டிக்காரத்தனமெல்லாம் இந்த வாணர்குலத்து வந்தியத் தேவனிடம் பலிக்காது! அந்த வேஷதாரி வைஷ்ணவனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து.....ஆனால் அப்படி அவனைப் பிடிப்பதாயிருந்தால், கீழே கூடியுள்ளவர்களுடைய கவனத்தைக் கவராமல் அவன் உள்ள மதிள் சுவரைத் தான் அணுக முடியாது. அப்படி அவர்கள் பார்க்கும்படி தான் நடந்து போவதில் ஏதேனும் அபாயம் இருக்கலாம். "இன்றைக்கு நான் பார்த்து இவன் இங்கே வந்திருக்க வேண்டியதில்லை!" என்று சம்பு வரையர் கூறியது அவன் மனைவுக்கு வந்தது. இவர்கள் எல்லாரும் ஏதோ முக்கிய காரியமாகக் கவந்தாலோசிப்பதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய யோசனையைப் பற்றிப் பிறர் அறிந்து கொள்வதில் அவர்களுக்கு விருப்பமில்லை யென்பது தெளிவு. அப்படியிருக்கும்போது, தன்னைத் திடீரென்று அவர்கள் பார்த்தால், தன்பேரில்

சந்தேகப் பட்டுவிடலாம் அல்லவா? ஆழ்வார்க்கடியானைப் பற்றி அவர்களுக்குத் தான் சொல்வதற்குள் அவன் மதிள் சுவரிலிருந்து வெளிப்புறம் குதித்து ஓடிவிடுவான். ஆகையால், தன்பேரில் சந்தேகம் ஏற்படுவதுதான் மிச்சமாகும். "படுத்திருந்தவன் இங்கு எதற்காக வந்தாய்?" என்று என்ன விடை சொல்வது? கந்தமாறனின் நிலைமையைச் சங்கடத்துக்கு உள்ளாக்குவதாகவே முடியும். ஆகா! அதோ கந்த மாறன் இந்தக் கூட்டத்தின் ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவனும் இந்தக் கூட்டத்தாரின் ஆலோசனையில் கவந்து கொண்டிருக்கிறான் போலும்! காலையில்

கந்த மாறனைக் கேட்டால், எல்லாம் தெரிந்து விடுகிறது.

அச்சமயம் அக் கூட்டத்தாருக்குப் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த மூடு பல்லக்கு வந்தியத் தேவனுடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது. ஆ! இந்தப் பல்லக்கு பழுவேட்டரையருடன் அவருடைய யானையைத் தொடர்ந்து வந்த பல்லக்கு அல்லவா? அதற்குள்ளே யிருந்த பெண், ஒரு கணம் திரையை நீக்கி வெளியே பார்த்த பெண், இப்போது இந்த மாளிகையில் எந்தப் பகுதியில் இருக்கிறாளோ? அந்தப்புரத்துக்குக் கூட அவளை இந்தக் கிழவர் அனுப்ப வில்லையாமே? கொஞ்சம் வயதானவர்கள் இளம் பெண்களை மணந்து கொண்டாலே

இந்தச் சங்கடந்தான். சந்தேகம் அவர்கள் பிராணனை வாங்குகிறது. ஒரு நிமிஷம்கூடத் தங்களுடைய இளம் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்திருக்க அவர்களுக்கு மனம் வருவதில்லை. ஒருவேளை, இப்போதுகூட இந்தப் பல்லக்கிலேயே பழுவேட்டையை ருடைய இளம் மனைவி இருக்கிறாளோ, என்னமோ? ஆகா! இந்த வீராதி வீரரின் தலைவீதியைப் பார்! இந்த வயதில் ஒரு இளம் பெண்ணிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு அவளுக்கு அடிமையாகித் தவிக்கிறார்! அப்படியொன்றும் அவள் ரதியோ, மேனகை ரம்பையோ, இல்லை! வந்தியத்தேவன் ஒரு கணம் அவளைப் பார்த்தபோது ஏற்பட்ட அருவருப்பு உணர்ச்சியை அவன் மறக்கவில்லை. அத்தகையவளிடம் இந்த வீரப் பழுவேட்டையை ருக்கு என்ன ரோகமோ தெரியவில்லை. அதைவிட அதிசயமானது ஆழ்வார்க்கடியானது பைத்தியம். இந்தப் பல்லக்கு இங்கே வைத்திருப்பதிலே தான் அவனும் கவர்மேல் காத்திருக்கிறான் போலும்! ஆனால் அவனுக்கும் அவளுக்கும் என்ன உறவோ என்னமோ, நமக்கு என்ன தெரியும்? அவள் ஒரு வேளை அவனுடைய சகோதரியா யிருக்கலாம், அல்லது காதலியாகவும் இருக்கலாம். பழுவேட்டையைப் பலவந்தமாக அவளைக் கவர்ந்து கொண்டு போயிருக்கலாம்! அவ்வாறு அவர் செய்யக் கூடியவர்தான். அதனால் அவளைப் பார்த்துப் பேச ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஆழ்வார்க்கடியான் எதிர்பார்த்து இப்படி யெல்லாம் அலைகிறான் போலும்! இதைப் பற்றி நமக்கு என்ன வந்தது? பேசாமல் போய்ப் படுத்துத் தூங்கலாம்.

இப்படி அந்த இளைஞன் முடிவு செய்த சமயத்தில் கீழே நடந்த பேச்சில் தன்னுடைய பெயர் அடிபடுவதைக் கேட்டான். உடனே சற்றுக் கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

“உள்முடைய குமாரனுடைய சினேகிதன் என்று ஒரு பிள்ளை வந்திருந்தானே? அவன் எங்கே படுத்திருக்கிறான்? நம்முடைய பேச்சு எதையும் அவனுடைய காதில் விழுந்து விடக் கூடாது. அவன் வட திசை மாநாட்ட நாயகரின் கீழ்ப்பணி செய்யும் ஆள் என்பது நினைவிருக்க வேண்டும். நம் முடைய திட்டம் உறுதிப்பட்டு நிறை

வேறும் காலம் வருவதற்குள் வேறு யாருக்கும் இதைப்பற்றித் தெரியக் கூடாது. அந்தப் பிள்ளைக்கு ஏதாவது கொஞ்சம் தகவல் தெரிந்துவிட்டது என்ற சந்தேக மிருந்தால் கூட அவனை இந்தக் கோட்டையிலிருந்து வெளியே அனுப்பக் கூடாது. ஒரே யடியாக அவனை வேலை தீர்த்து விடுவது உசிதமா யிருக்கும்.....”

இதைக் கேட்டவந்தியத்தேவனுக்கு எப்படி இருந்திருக்கு மென்று நேயர்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம். ஆனாலும் அந்த இடத்தை விட்டு அவன் நகரவில்லை. அவர்களுடைய பேச்சை முழுதும் கேட்டே விடுவது என்று உறுதிசெய்து கொண்டான். வடதிசை மாநாட்ட நாயகர் யார்? கந்தர சோழ சக்ரவர்த்தியின் மூத்த குமாரர். அடுத்தபடி சோழ சிம்மாசனம் ஏற வேண்டிய பட்டத்து இளவரசர். அவரிடம் தான் வேலை பார்ப்பதில் இவர்களுக்கு என்ன ஆட்சேபம்? அவருக்குத் தெரியக் கூடாத விஷயம் இவர்கள் என்ன பேசப் போகிறார்கள்?

அச்சமயம் கந்தமாறன் தன் சினேகிதனுக்குப் பரிந்து பேசியது வல்லவரையளின் காதில் விழுந்தது.

“மேல்மாடத்து மூலை மண்டபத்தில் வந்தியத்தேவன் படுத்து நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தக் கூட்டத்தின் பேச்சு அவன் காதில் விழப் போவதில்லை. தனக்குச் சம்பந்த மில்லாத காரியத்தில் அவன் தலையிடுகிறவனும் அல்ல. அப்படியே அவன் ஏதாவது தெரிந்து கொண்டாலும், அதனால் உங்கள் யோசனைக்குப் பாதகம் ஒன்றும் நேராது. அதற்கு நான் பொறுப்பு!” என்றான் கந்தமாறன்.

“உனக்கு அவளிடம் அவ்வளவு நம்பிக்கை இருப்பது குறித்து எனக்கும் மகிழ்ச்சிகான். ஆனால் எங்களில் யாருக்கும் அவனை முன்பின் தெரியாது. ஆகையினால்தான் எச்சரிக்கை செய்தேன். நாம் இப்போது பேசப் போகிறதோ, ஒரு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தின் உரிமை பற்றிய விஷயம். அஜாகிரதை காரணமாக ஒரு வார்த்தை வெளியில் போனாலும் அதனால் பயங்கரமான விபரீதங்கள் ஏற்படலாம். இது உங்கள் எல்லாருக்குமே நினைவிருக்க வேண்டும்!” என்றார் பழுவேட்டையைர்.

(தொடரும்)

பௌத்த சர்வாதிகாரமா?

ரஜனி

கொழும்பு, சுவம்பர்ஸ் 26

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சைவ பரிபாலன சபை இவ்வாறும் யாழ்ப்பாணம் காவலர் மண்டபத்தில் ஒரு முக்கியமான மகாசாண்டைக் கட்டியது. இஃது மதத்தையும் தமிழ் மொழியையும் பாதுகாப்பதற்கு வழிவகைகளைச் செய்வதற்காக மகாசாண்டைக் கட்டுவதாய் சைவ பரிபாலன சபை தனது தலைப்பில் குறிப்பிட்டிருந்த படியால் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் இஃது மதத் தலைவர்களும் தமிழ்த் தலைவர்களும் திரண்டு வந்திருந்தார்கள். கல்வி மந்திரியின் பார்வமெண்டிக் காரிய தரிசி ஸ்ரீ கே. கனகரத்தினம், அவரது அரசியல் எதிரியான சமஷ்டி இயக்கத் தலைவர் ஸ்ரீ எம். கே. செல்வசாயகம், உணவுக் கமிஷனர் ஸ்ரீ ஆழ்வாப்பிள்ளை, கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியர்கள் முதலான பல துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களும் தங்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான மதத்தையும் பாஷ்டியையும் பாதுகாப்பதற்காகப் பெருந் திரளாக வந்திருந்தனர்.

தமிழர்களைப் பெண்பந்த மதத்துக்கு மாற்றும் உடவடிக்கைகள் தீவிரமாக இப்பொழுது எடுத்த வருகின்றன. இவ்வாறும் கூட கீழ்க் கொழும்பில் சுமார் 250 தமிழர்கள் பெண்பந்த மதத்துக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். அதை யொட்டி எடுத்த மதச் சடங்குகளின் பொழுது ஸ்ரீ எம். ஏ. ஆறுமுகம் என்பவர் பேசுகையில் "ஒரு காலத்தில் காம் எவ் லொருமே பெண்பந்தர்களாகத்தான் இருந்தோம். இடைக் காலத்தில் ஏனோ பெண்பந்த மதத்தைக் கை விட்டு விட்டோம். இத்தியாவின் சட்ட மந்திரி டாக்டர் அம்பேத்கரின் உபதேசங்களைப் பின்பற்றியே மீண்டும் பெண்பந்த மதத்தை காம் தழுவுகிறோம்" என்றார். "இத்திய மாதா தனது அருமை வக்கா புத்திரிக்கு 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் பெண்பந்த மதத்தை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்தான். அதைப் போற்றி வளர்ப்பது இலங்கையின் முக்கியக் கடமை" என்று மதம் மாதிரிய தமிழர்களை வரவேற்றுப் பேசுகையில் கீழ்க் கொழும்பு போலீஸ் மாஜிஸ்ட்ரேட் ஸ்ரீ விஜயாச்சு கூறினார்.

இதே போலக் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்ற ஒரு மாதத்துக் கிடைவில் சுமார் ஆயிரம் தமிழர்கள் பெண்பந்த மதத்துக்கு

மாற்றப் பட்டுள்ளபடியினால் இலங்கையிலுள்ள இஃதுக்கள் சங்களுடைய மதத்தின் வருக்காவத்தைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளுதலு உயல்புதானே? இலங்கையில் தொன்று தொட்டுத் தமிழும் சிங்களமும் மக்களின் பொதுப் பாஷைகளாய் யிருந்து வந்தள்ளன. சிங்களம் உருவாவதற்கு முன்பிருந்தே இலங்கையில் தமிழ் மொழி பழக்கத்தில் இருந்து வந்திருப்பதாக மொழி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியுள்ளனர். இவ்விரு பாஷைகளை யுமே ராஜாங்க பாஷைகளாக்க வேண்டுமென்று தேசிய பாஷைக் கமிட்டியும் சிபார்சு செய்திருக்கின்றது. இவ்வளவிற்குத் தலை சிங்கள மந்திரிகளும் தலைவர்களும் தயிமைப் புறக்கணித்துச் சிங்களத்தை மட்டும் ராஜாங்க பாஷையாக்கவும் பெண்பந்த மதத்தை ராஜாங்க மதமாகப் பிரகடனம் செய்யவும் அரசாங்கத்தை கெருக்கி வருகின்றனர்.

இது மாதிரி குழுவிலையிலேயே யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபை காவலர் மண்டபத்தில் அகில இலங்கைத் தமிழர்கள் மகாசாடு ஒன்றைக் கட்டியது. இஃது மதத்தைப் பாதுகாக்கத் தலைவர்கள் பல யோசனைகளைச் சொன்னார்கள். தமிழர் வரவும் பகுதிகளில் மட்டுமல்லாமல் இலங்கை முழுவதிலும் தமிழ் மொழியையும் ராஜாங்க மொழியாகப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டுமென்றும் சிங்கள மொழிக்குச் சரி சமணையான அந்தஸ்து தமிழ் மொழிக்கும் இருக்க வேண்டும் என்றும் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் தமிழ்க் கலாசார வளர்ச்சிக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகம் ஒன்றை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்றும் பல முக்கியமான நிர்மானங்களை கிறைவேற்றி யுள்ளனர்.

மந்திரியின் உறுதிமொழி

போக்கு வரத்து மந்திரி ஸர் ஜான் கொத்தலாவில் இவ் வாரம் மன்னாருக்கு விஜயம் செய்தபொழுது மதத்தையும் பாஷையையும் பற்றிச் சில முக்கியமான விஷயங்களை வெளியிட்டது இஃது குறிப்பிடத்தக்கது. பழம் பெரும் பாஷையான தமிழ் மொழி புறக்கணிக்கப்பட்டு விடுமோ என்று யாரும் அஞ்சாதேவையில்லை. பெண்பந்த மதத்தை ராஜாங்க மதமாகப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டுமென்று ககாநா மந்திரி

ஜீவிதம்
வாழ்க்கை

AVM
A. V. M. Studios

ஸ்ரீ பண்டார சாயகா அடிக்கடி சொல்லி வருவதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் "ஸ்ரீ சேன சாயகா பிரதம மந்திரியாயிருக்கும் வரையில், அரசாங்கக் கட்டியில் காணும் இருக்கும் வரையில், பெண்ப் பதம் காணாமல் மதமாக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற கவலை யாருக்கும் வேண்டாம். இவர்களைத் தீவு சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள், பறங்கிகள் ஆகிய காங்கு பெரும் சமூகங்களுக்கும் சொந்தமானது. இக் காங்கு வருப்பினருக்கும், அவர்களுடைய மதங்களுக்கும் சரிசமையான அந்தஸ்து அளிப்பதே சர்க்கார் கட்டியின் அடிப்படைக் கொள்கை" என்ற ஸர் ஜான் கூறினார்.

குணசீங்காவின் அறிக்கை

நவம்பர் 2-ம் தேதி விபாழக்கிழமை காணாமல் மந்திரி குணசீங்கா அவசரம் அவசரமாகப் பத்திரிகை கிருபர்களின் மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டி ஒரு முக்கியமான அறிக்கையை விடுவித்திருக்கிறார். வேலை கொடுக்கும் விஷயத்தில் பதிவுப் பிராஜைகளுக்கும் வம்சாவளிப் பிராஜைகளுக்கும் இடையில் வேற்றுமை காட்டுமாறு முதலாளிமார்களிடம் தாம் கோரியது இந்தியாவுக்கு பிரதமர் சேனசாயகா கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறியதாக மென்றும் இந்தியப் பாகிஸ்தானிகள் பிரஜா வரிமைச் சட்ட வரத்தகளை மீறியதாக மென்றும் உணர்வு குணசீங்காவுக்கு இவ்வளவு காலம் பிடித்திருக்கிறது. பிரஜா வரிமைச் சட்டத்தின்படி இவர்களைப் பிராஜைகளாகப் பதிவு செய்து கொண்டுவரக் களை வம்சாவளிப் பிராஜைகளுக்குச் சமையாக உட்பத்த அரசாங்கம் கடமைப்பட்டிருக்கிறதென்றும் பிரஜா வரிமைச் சட்டத்தைத் தெளிவாக ஆராய்ந்து பார்த்தபொழுதுதான் இது தமக்குத் தெரிந்த தென்றும் ஆகையால் பதிவுப் பிராஜைகளைவிட வம்சாவளிப் பிராஜைகளுக்கு அதிகச் சலுகைகள் காட்டுமாறு விடுவித்த கோரிக்கையை சந்தோஷத்துடன் இப்பொழுது வாபஸ் பெற்றுக் கொள்ளுவதாயும் ஸ்ரீ குணசீங்கா கூறினார். பொறுப்பு வாய்ந்த ஒரு மந்திரி சட்டம் தெரியாமல் முன்பு ஏதோ சொல்லி விட்டதாயும் இப்பொழுது அதை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளுவதாயும் சொல்லுவது வீரதையாபிரும்புதோடு இம்மாதிரி மந்திரியிடம் இவர்கையர் மயமாகும் சட்டம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பது எவ்வளவு அபாயகரமான தென்பதையும் உணர்ந்திக் காட்டுகின்றது.

ஸ்ரீ குணசீங்காவின் புதிய அறிக்கையில் இவர்கையர்களாகப் பதிவு செய்து

கொண்டவர்களுக்கு ஏற்கெனவே சட்டம் அளித்தான் சீயாயமான உரிமைகள் திரும்பக் கிடைக்கின்றனவே தவிர அவருடைய இலங்கையர் மயமாக்கும் திட்டத்தில் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை. கவர்னர் முதல் தேதிக்குப் பிறகு இந்தியர்களை எந்த வேலைக்கும் புதிதாக எடுக்கக் கூடாதென்ற கொள்கையை மந்திரி வாபஸ் பெறவில்லை. ஒரு இந்தியர் இலங்கையில் எவ்வளவு வருட காலமாகத் தொடர்ந்திருந்த வந்த பொழுதிலும் தற்சமயம் இருக்கும் வேலையைத் தாதிவ்ய வசமாக இழப்பாராணல் அவர் முட்டை முடிச்சகளுடன் இந்தியாவுக்குத் திரும்ப வேண்டியதுதான்!

சங்கக் கூட்டங்கள்

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தினர் சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை சைவ மங்கையர்க்கு மண்டபத்தில் ஒரு பொதுக் கூட்டம் கூட்டி, அமரான மறைமலையடிகளுக்கு இவர்களைத் தமிழன்பர்களின் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். பாரதி இளைஞர் சங்கம் சந்தர் பட்டேலின் ஐயுறு விழாவை இவ் வாரம் கொண்டாடியது. சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை கொழும்பு சாயல் கல்லூரியில் கலாபவணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஓர் அருமையான கதம்பக் கச்சேரி கூட்டினார்கள். கலாபவணத்தின் காரியதரிசிகளான ஸ்ரீமதி விஜயலட்சுமி சமசுவாயும், ஸ்ரீமதி சிவபாத கந்தாரும் கொழும்பு தமிழ்ச் கலா சிங்களினின் சலுகைத் தன்மையைப் தமிழ்ச் கலைகளையும் போற்றி வளர்க்கச் செய்து வரும் சேவையை அன்று கதம்பக் கச்சேரிக்கு வந்திருந்த ஒவ்வொருவரும் பாராட்டினர். கங்காடக சங்கத்தின் தேர்ச்சி பெற்ற மின்டர் ஜான் மார் என்ற பிரிட்டிஷ்காரர் அன்று ஓர் அருமையான கச்சேரி செய்தார். அவருக்குத் தமிழன்பர்களின் அன்புக் காணிக்கையாக ஒரு தம்பூரா கொடுக்கப்பட்டது. கொழும்பு ரேடியோ கிளைய அறிவிப்பாளர் ஸ்ரீ வி. ஏன். பால சுப்பமன்யத்தினால் தயாரிக்கப்பட்ட "பாட்டு வார்த்தியார்" என்ற ஒரு ஓடாண்ய கலாகம் கடித்துக் காட்டப்பட்டது. சங்கரி மகாதேவன், கமலா காரிமன், மீனா மகாதேவன், மங்கனம் மோஸஸ், தாரா பாலேத் திரா முதலான சிறியர்களின் அபிசயக்கச்சேரி கன்றாக அமைந்திருந்தது. தமிழ்ச் கலைகளின் மேன்மையைப் பற்றியும் அவற்றைப் போற்றி வளர்க்க வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றியும் உதவி கல்வி மந்திரி ஸ்ரீ கே. கணகரத்தினம் உணர்ச்சி ததும்பப் பேசினார்.

சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார்

35. கோபாலன் எங்கே?

ராமசாமிப் படையாச்சி ஒருநாள் நள்ளிரவில் எழுந்து பக்கத்துக் காட்டுக் கொட்டாய்க்குப் போய், "செங்கோடா! செங்கோடா!" என்று கதவு தட்டினான். செங்கோடன் எழுந்து வெளியே வந்து, "என்ன வேண்டும், இந்நேரத்தில் வந்து எழுப்பு கிறாயே?" என்று கேட்டான்.

"கொஞ்சம் நெருப்புக் குச்சி தா! சுருட்டு பிடிக்க ஆசையாக இருக்கிறது" என்றான் ராமசாமி.

"என்ன வேடிக்கையாக இருக்கிறது, ராமசாமி! கையில் லாந்தர் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய், என்னைத் தீக்குச்சி கேட்கிறாயே!" என்றான் செங்கோடன்.

லாந்தர் பிடித்துக் கொண்டு போன ராமசாமி தன்னிடமே நெருப்பு இருப்பதை மறந்துவிட்டு, நள்ளிரவில் செங்கோடவிடம் போய்த் தீக்குச்சி கேட்கிறான்.

இதயத்திலே ஆண்டவனை வைத்துக்கொண்டு ஆண்டவன் இருக்குமிடம் 'எங்கே? எங்கே?' என்று கேட்டுத் திரியும் அறியாமையை விளக்குவதற்காக ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர் இந்தக் கதையைச் சொன்னார்.

"ஆண்டவன் இங்கே இருப்பதை ஒருவன் கண்டால், வெளியே ஐகத் முழுதும் பரவியிருப்பதையும் காண்பான்" என்ற தம் மாற்பைத் தொட்டுக் காட்டினார்.

"தன் இதயத்தில் ஈரணைக் காணலிடிவ் வேறு எங்கேயும் காண மாட்டான். இதய மென்னும் கோயிலில் ஆண்டவன் இருப்பதைக் கண்டு

கொண்டால் பிறகு காலியிலும் காஞ்சியிலும் காண்பான். உலக மெல்லாம் ஒரு கோயிலாகவும் அந்தப் பெரிய கோயிலில் அவன் வீற்றிருப்பதையும் காண்பான். கடவுள் தன் இதயத்துக்குள் இருப்பதை உணராமல் வெளியே வெகு தூரத்தில் வானத்திலோ, அதற்கும் மேலேயோ இருப்பதாக எண்ணித் தேடும் வரையில் அறியாமை மூடிக் கொண்டிருப்பதாக நிச்சயமாக வைத்துக் கொள்ளலாம். ஞான விளக்கு ஏற்றினதும் தள்ள உள்ளத்திலேயே ஆண்டவன் கோயில் கொண்டிருப்பது பிரகாசமாகும்."

தனக்குள் ஆண்டவனைக் காண்பது என்றால் உண்மையைப் பிறனொருவன் சொன்னதைக் கேட்டு 'ஆம்' என்று தலையாட்டுவதல்ல. உண்மையைக் கேட்டறிந்த பின், அந்த உண்மை உணர்ந்ததன் காரணமாகத் தன் வாழ்க்கை அதற்கு ஏற்றற் போல் மாற வேண்டும். தன் இதயத்தில் பகவான் இருக்கிறான் என்று கண்டு விட்ட ஒரு விவேகி அப்படிக்கண்ட பின் தன் வாழ்க்கையை முற்றிலும் மாற்றிக் கொள்வான். கெட்டுப் போய்விட்டது என்று எண்ணிய பண முடிப்பு தன் ஜோபியிலேயே இருப்

பதை அறிந்ததும் எப்படி ஒருவன் நடந்து கொள்வான், அல்லது தன் குழந்தையைச் சொப்பனத்தில் தேடித் தேடி அலைந்து அழுது, பிறகு தூக்கம் தீர்ந்து தன் பக்தத்திலேயே குழந்தை படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதாய் ஒருத்தி எப்படி நடந்து கொள்வாள், யேசுயுங்கள். இதயத்தில் பகவான் கோயில் கொண்டிருக்க

கிறான் என்றால் அவ்விதமான மகிழ்ச்சியைக் காண வேண்டும்.

“தோபாலன் எங்கே போய் விட்டான், போனவன் திரும்பவில்லை. உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா?” என்று ஒரு நாள் யசோதை கவலையுடன் ராதையைப் பார்த்துக் கேட்டாளாம்.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த ராதை எழுந்து வணங்கி, “தாயே! ஏன் கவலைப் படுகிறாய்? கண்ணை மூடிக் கொண்டு கோபாலனைத் தியானித் தாயானால் கோபாலன் உனக்கு தரிசனம் கொடுப்பான்” என்றான். யசோதையும் அப்படியே செய்து கோபால

எப்போதும் எங்கேயும் காணலாம். ஆனால் ராதையைப்போல், யசோதையைப் போல் கோபாலனை விரும்ப வேண்டும். இதயத்தில் விருப்பம் உதயமாகவேண்டும். விருப்பம் உண்டானால் தரிசனம் தருவான் என்பது கடுமையான நிகழ்தம். (முற்றிற்று)

னுடைய தரிசனம் பெற்றான்.

“இது உன்னுடையபக்தியின்பயனாகும். எனக்கும் இந்தச் சக்தியைத் தர மாட்டாயா?” என்று யசோதை ராதையிடமேண்டிக் கேட்டு ஒரு வரம்பெற்றாளாம்.

நாம் அனைவரும் ராதை, யசோதை இவர்களைப் போலவே கோபாலனை

உகைப் பிரசித்தி பெற்ற ஜாம்பக் உபயோகிப்பதனால்

தசை வலியும், நோவும்

மர ய மர ய ம ரை கி ன் ற ன

இலேசாக ஜாம்பக் தேய்த்தவுடனேயே ஆஸ்வாசம் ஏற்படுகிறது. அநி ஆச்சரியகரமான இந்த மூலிகைக் களிம்பிலுள்ள உயர்ந்த மருந்துத் தைலங்கள் சருமத்தின் ஊடே சென்று வாடி வதங்கி வலியுறும் தசைகளுக்கு குணமாகும்படி ஹிதமளிக்கிறது. எத்தகைய தசைப் பிடிப்பு, தசை வலி, மூட்டுப் பிடிப்பு, பாதங்களில் வேக்காடு, வலி ஆகிய உபாதைகளுக்கும் ஜாம்பக் ஒரு சிறந்த ஓளவுதம். மிருகக் கொழுப்பு கலப்பற்றது என்பதற்கு உத்தரவாதம்.

உயர்ந்த
உபயோகியுடம்

Zam-Buk

ஆறுதலளித்துக் குணமாக்கும் மிருகநாசனக் களிம்பு

கவிமணி மேல்ப் ரிபான்னடை

ரஸிகமணி டி. கே. சிதம்பரநாத முகவியார்

“கூடவுளே! என்ன எளிமையாய் இருக்கிறீர் நீ! கவிதைபைப்போல் அல்லவா இருக்கிறீர் எளிமையாக!” என்று வியந்தார் கவி ரவீந்திரர்.

ஆட, கவிதை என்றால் மிக, மிக எளிமையாய் இருக்கவேண்டும் என்பது ஏற்பட்டு விட்டது.

ஆனாலும் எளிமை காசணமாகக் கவிதைக்குச் சங்கடம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. பாடோபங்களுக்கு விளங்குவதில்லை.

உலகத்தில்ப் பல இடங்களிலும் கவிதைக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டுத்தான் இருக்கிறது.

ஷேக்ஸ்பியரின் கவிதை ஆங்கிலப் பண்டிதர்களுக்கு விளங்கவில்லை. ரவீந்திரரது கவிதை வங்காளப் பண்டிதர்களுக்கு விளங்கவில்லை.

அதேபோலக் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை அவர்களது கவிதை நம்முடைய பண்டிதர்கள் பலருக்கு விளங்கவில்லை தான். அதில் வியப்பு ஒன்று யில்லை.

மலரும் மாடையும்—தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்களுடைய பாடல்களைத்

தொகுத்த புத்தகம். வெளிவந்து பத்து வருஷம் ஆகிறது.

ஏதோ இரண்டாவது பாகம் முன்னால்து பாரம்பொன்ற வகுப்புக்குக்குப் பாடலாக வைக்கலாம் என்று எண்ணி வந்த தார்களே பழிய வேறில்லை. யந்த பி. ஏ., ம. ஏ., போன்ற குப்புகளுக்கும் பண்டித வகுப்புகளுக்கும் ஒவ்வொரு பாடல்கள் என்று ஒதுக்கி விட்டார்கள்.

ஆனாலும் ஒரு சித்திரம்: சாமானியத் திழ் மக்கள், டவர், பெண்ணிகள், பலரும் ப்படியோ கண்டு

கொண்டார்கள். தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்களது கவிதை அற்புதமான கவிதை என்று. பாடல்களைப் பாடி அனுபவித்து அவைகளில் திளைக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

மெள்ள அறிஞர்கள் கைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது புத்தகம். பல துறைகளில் புகழ்பெற்ற பிரமுகர்களும் பாடல்களின் அற்புதத்தைக் கண்டு கொண்டார்கள்.

ராஜா ஸர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள், அவர்களது குமாரர் ராஜா ஸர் முத்தையாச் செட்டியார் அவர்கள், ஸர் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள், திருப்புகழ் மணி டி. எம். திருவுணசாமி ஐயர் அவர்கள், டாக்டர் திருமூர்த்தி அவர்கள், ஸர். பி. டி. ராஜன் அவர்கள் இப்படிப் பல பிரமுகர்கள் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்களின் கவிதை அனுபவிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதன் பயனாக தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்களைக் கவிமணி என்று அழைத்தார்கள்.

சென்னையிலுள்ளவர்கள் கவிமணியைச் சென்னைக்கு அழைத்து வந்து பாராட்டு விழா நடத்த வேண்டும் என்று சொன்

ார்கள். கோயம்புத்தூரில் உள்ளவர்கள்கோயம்புத்தூருக்கு அழைத்துக் கொண்டு போக ஆசைப்பட்டார்கள்.

ஆனால் கவிமணியின் உடல் நிலை பிரயாணம் செய்ய இடம்கொடுக்கவில்லை. அவர்களுக்கு வயது எழுபத்து நான்கு.

என்ன செய்தி து பிறகு?

ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் அவர்களுக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. “கவிமணி நாகர் கோயிலிலேயே இருக்கட்டும். நாம் எல்லாரும் நாகர் கோயிலுக்குப் போய் விட வேண்டியது.

அவ்வளவுதான்" என்று சொன்னார்கள். அப்படியே எல்லாரும் அக்டோபர் மாசம் 25-ந் தேதி நாகர்கோயில் வந்து சேர்ந்தார்கள். ரயில் வழியாகவும், மோட்டார் மூலமாகவும், ஆகாய மார்க்கமாகவும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

என். எஸ். கிருஷ்ணனும் டி. ஏ. மதுரமும் அரும்பாடுபட்டு அழகாய் அலங்கரித்திருந்த விஸ்தாரமான நாடகக் கோட்டையில் மாலை நாலு மணிக்குப் பாராட்டுக் கூட்டம் கூடிற்று.

அரங்க மேடை தமிழ்நாட்டுப் பிரமுகர்களால் சிறைந்திருந்தது.

தளத்தில் மட்டும் ஆரூயிரம் பேர் கூடியிருந்தார்கள். கண்ணுக்கு அரிய காட்சியாய் இருந்தது.

அத்தனை பேரும் மிக்க நெருக்கத்துடன் உட்கார்ந்திருந்த போதிலும் அவர்களுடைய பொறுமையும் மரியாதையும் ஆர்வமும் எல்லாரையும் பிரமிக்கச் செய்தன.

ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் தம் தலைமைப் பேருரையில் கூடியிருந்தவர்களுடைய ஆர்வத்தைக் குறித்துவிட்டு, அதன் காரணத்தையும் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

ஒரு பழைய பாடலில்ச் சொல்லியிருக்கிறது:

ஒரு குறித்த இடத்தில்க் காதலனை எதிர்பார்த்துக் காதலி வெகு நேரம் காத்துக் கொண்டிருந்தான். கடைசியாகக் காதலன் வந்து சேர்ந்தான். கேட்கிறான் காதலி: "ஏன் இவ்வளவு தாமசம், தமிழ்ப் பாடல்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டாயோ" என்பதாக.

தமிழ்ப் பாடல் அவ்வளவு பொல்லாதது; காதலியைக்கூட மறக்கச் செய்து விடும் என்பது தான் பழைய புலவரது அழகான கருத்து.

கவி மணியின் தேள் துளிக்கும் அமுத கவிகள் இத்தனை பேரிய தமிழர் கூட்டத்தைக் கூட்டியதில் வியப்பில்லை யல்லவா?"

இவ்வாறு ஆர். கே. சண்முகம் அவர்கள் அழகாய் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

ஸர் பி. டி. ராஜன் அவர்கள், தமிழ் நாட்டிலுள்ள சின்னஞ் சிறு ஊர்களிலும் கவிமணியின் பாடல்களைப் பாடக் கேட்கலாம் என்று தம் அனுபவத்தைச் சொன்னார்கள்.

வேலூரிலிருந்து வந்திருந்த கரியக் கவுண்டர் அவர்கள் சொன்னது அரிய விமரிசனம்.

"கவிசேனாடு நான் அவ்வளவாகப் பழக்கம் வைத்துக் கொள்ளுகிற

தில்லை. ஒரு நாள் என்னுடைய பெண்குழந்தை ஒரு புஸ்தகத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வந்தது. ஒரு பாடலைப் பாடிற்று. வெகு உருக்கமாய் அழகாய் இருந்தது. அது முதல் கவி மணியின் பாடல்களைப் பாடி அனுபவித்து வருகிறேன். என் பெண்குழந்தையின் காரணமாகத்தான் இப்போது இங்கே நாகர்கோயிலில் உங்கள் முன்னிலையில் சிற்கிறேன்."

ரவிந்திரரது "எளிமைக்கு" அரிய வியாக்யானம் கவுண்டர் அவர்களது சொல்.

பூர்வ காலத்துப் பாண்டிய மன்னர்கள் கவிஞர்களைப் போற்றி வந்தது, சரித்திரம் புராணம், இதிகாசம் எல்லாம் கலந்த சொல்லும் உண்மை.

செட்டி நாட்டு ராஜா முத்தையார் செட்டியார் அவர்கள் தற்காலத்துப் பாண்டியனாய் விளங்குகிறார்கள்.

பல துறைப்பட்ட வியாபாரத் தொழில்கள் ஒதுக்கி விட்டன. தமிழை வளர்ப்பதும் தொண்டு அவர்களுக்கு முக்கிய இலட்சியமாகி விட்டது.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு வசதியான மாளிகை கட்டி வருகிறார்கள் சகல சொனகரியங்களும் அமைந்திருக்கும் இல்லம். அதில் கவி மணி தேசிக விசாகம்பிள்ளை அவர்கள் வந்து தங்கவேண்டும் அவர்கள் யாதொன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை. செய்ய வேண்டாம் என்பது; சீபந்தனை. இல்லத்தில் அவர்கள், தங்கு காரணமாக ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்க வேண்டியது. பல்கலைக் கழகத்துக்கு அது ஒரு தனிப் பெருமை.

இந்த விதமாகப் பாராட்டு விழா கூட்டத்தின் முன்னிலையில் கவிமணி அவர்களுக்கு ராஜா ஸர் முத்தையர் செட்டியாரின் அழைப்பு வழங்கப்பட்டது.

சபையோர் தங்கள் ஆனந்தத்தை பலத்த கரகோஷத்தின் மூலம் தெரிவித்தார்கள்.

தலைவர் சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் கவி மணிக்கு அரிய பொன்னாடை போர்த்தி, தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சின்னகளை உயர்ந்த பாணியில் செதுக்கி வெள்ளித் தாம்பாளம் ஒன்றையும் தம் நாட்டின் சார்பில் அளித்தார்கள்.

தமிழ் நாட்டின் தலைப் பெரும் சையைத் தமிழ் நாடு பக்தியுடன் பாராடிகிறது. தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் நுகாலம் பிறக்கிறது.

தமிழ் வாழ்க!
கவிமணி வாழ்க!

மகிழ்ச்சியும் புதுமையுடையது...

ஹிமாலயா புக்கை

டாய்லட் பெளடரின்

குளுமையான பரிமளம்

தேர்தியான ஹிமாலயா புக்கை நான்
என்னைத்தினும் சிறந்த டாய்லட்
பௌடர். இதுவேர்வையை உயிற்
கிறது, உங்கள் -சருமத்திற்கு
மென்மையும் கூறும் அளிக்கி
றது. மேலும் இதன் மகிழ்ச்சி
தரும் மனச்செயல்க்கும்
பரிமளம் வெகு தேரம்
தீர்த்து திற்ிறது.
உங்கள் குளுமை
யுடனும் இருக்கச்
செய்கிறது.

இன்னமொரு தேர்தியான இராஸ்மிக் தயாரிப்பு.

அன்புப் பரிசு

எல்லாவி

“ஏன் அம்மா, விளக்கு வைக்கிற கேரம் ஆகி விட்டாப் போலிருக்கே? மத்தியானமே வந்து விட்டதென்று போன அப்பாவை இன்னும் காணவில்லையே!” என்று கவலையுடன் கேட்டாள் கண்ணம்மாள்.

“மழை நாளானதால் கேரம் ரொம்ப ஆகி விட்டாப்போலே தோன்றுகிறதே தவிர மணிகாலுதான் இருக்கும். பதினாறு மைல் மாட்டு வண்டியிலேயே போய்ந் திரும்பி வர வேணுமில்லே? ஆச்சு; வருகிற நேரத்தான்” என்று மரகதம் கூறி வாய் முழுமன் தொலைவிருந்து வண்டிக் காண்களின் கீழுத்திலுள்ள சலங்கைச் சத்தம் ‘கலீர், கலீர்’ என்று கேட்டது. உற்றுக் கேட்ட இருவர் முகமும் பிரகாச மடைந்தது. சத்தம் வரவரச் சமீபித்து வந்தது. துரிதான காண்களானதால் வீடு திரும்பும் உற்சாகத்தில் கொடிப் பொழுதில் ரஸ்தாவிலிருந்து ஓட்டமாக ஓடி வந்தன.

மரகதம் வாசற் பக்கம் வந்தாள். கண்ணம்மாளும் வந்தாள். மாடுகளின் முதுகிலே ‘ஷொட்டு’க் கொடுத்துவிட்டு முன் புறத்தால் இறங்கினால் ராஜமாணிக்கம். அதே சமயம் பின்புறமாக இறங்கின ஆறுமுகத்தைக் கண்டதும் கண்ணம்மாளின் உள்ளம் எல்லாவற்ற சந்தோஷத்தால் குதாகலித்தது.

விட்டின் பின் புறத்தில் உள்ள மாட்டுக் கொட்டிலில் ஏதோ வேலை செய்து கொண்டிருந்த சின்னப்படல் வண்டி வந்து விட்டதை அறிந்து ஓட்டமாக ஓடி வந்தாள். வண்டியிலிருந்த மூட்டைகளைக் கொண்டு போய்க் கூடத்திலே வைத்து விட்டு வண்டி மாடுகளைப் பூட்டவிழ்த்து விடச் சென்றாள்.

குடையைப் பிரித்துக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு, “மறுபடியும் பெரிய மழையாப் பிடிச்சுக்கும் போலிருக்கு. மாமா! தூத்தல் வலுக்கறதுக்குள்ளே காள் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேருகிறேன்” என்று கிளம்பினால் ஆறுமுகம்.

“எல்லாம் பேசலாம், தம்பி! மழை வந்தால் என்ன? வண்டியைக் கட்டிக் கிட்டுப் போனால் போகிறது” என்றால் ராஜமாணிக்கம்.

இருவரும் உள்ளே சென்று கூடத்தில் அமர்ந்தார்கள். மரகதம் இருவருக்கும் காப்பி தயாரித்துக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். ராஜமாணிக்கம் காப்பியை நன்றாக ரசித்துக் குடித்தான்.

“இந்தக் குளிக்குச் குடான இந்தக் காப்பி எத்தனை பக்குவமா இருக்கிறது. பார்த்தாயா?” என்றால் ராஜமாணிக்கம்.

“அது மாத்திரமா, வருகிற வழியிலே இரண்டு முணு கிளப்பிலேயுந்தால் சாப்பிட்டோம். வெறும் வெந்நீர் தண்ணியாக இருந்ததே தவிர இப்படி இருந்ததா? என்ன இருந்தாலும் விட்டிலே.....” என்றால் ஆறுமுகம்.

“அது மெய்தான்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வெற்றிலைச் சீலை மென் தவண்ணம் மூட்டைகளை அவிழ்க்க ஆரம்பித்தார் ராஜமாணிக்கம். கூடத்தில் மது கோடியில் மரகதமும், அவளுக்குப் பின்னால் காமரா உள் கதவருடில் மறைவாகக் கண்ணம்மாளும் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பண்ணையாட்களுக்கு காள் துணிமணிகளையும் மற்றச் சாமான்களையும் மூட்டையிலிருந்து எடுத்து ஒரு புறமாக வைத்தவிட்டு மற்றொரு சின்ன மூட்டையை அவிழ்த்தான் ராஜமாணிக்கம். அதில் விட்டுக்காள் ஜவுளிகள் இருந்தன.

“இந்தா இதை எடுத்துக்கொண்டுபோ” என்று ராஜமாணிக்கம் குரல் கொடுத்ததும் மரகதம் வந்து புடைவை, வேஷ்டி முதலியவற்றை எடுத்துச் சென்றாள். தாயும் மகளும் அவற்றைப் பார்வை யிட்டனர். ராஜமாணிக்கமும் ஆறுமுகமும் விவசாய சம்பந்தமாக ஏதோ சுவாரசிய மாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு மைல் தூரத்தில் உள்ள மஞ்சள் கொல்லை என்றிருந்திராமத்தைச் சேர்ந்த வல் ஆறுமுகம். ராஜமாணிக்கத்துக்கு அந்தச் சிராமத்திலும் இரண்டு வேலி நிலமிருந்தது. ஆகவே அவர்களுக்குள் சாகுபடி சம்பந்தமாகப் பேசவேண்டிய விஷயம் எவ்வளவோ உண்டு.

மரகதம் ஜவுளிகளுடன் திரும்பி வந்ததைக் கண்டதும் ராஜமாணிக்கம் விவசாயப் பேச்சை நடுவிலே நிறுத்திக் கொண்டு, “என்னங்கறேன்? திருவுள் எப்படி? எல்லாம் மனசுக்குத் திருப்தியாக இருக்கிறதா? கண்ணம்மா என்ன சொல்லுது? பாலாடை, தாஊனி எல்லாப் பிடிச்சிருக்காமா?” என்று வினவினாள்.

“எல்லாம் நல்லாத்தான் இருக்கு.....”

“என்ன இழுத்தாப்பலே பேசுறே; மனசுக்கு ஏதாவது சமாதானக் குறைச்சலாக இருந்தால் நல்லா விட்டுச் சொல்லு காளைக்குக் கும்புகோணம் போகிறேன் வேணுமில்லாததை வாங்கி வருகிறேன்.”

“ஒண்ணுமில்லே.....போன தீபாவளி யின் போதே தங்கச்சி...நீலப் பட்டுப் பாவாடை வேணுமின்னு...”

“ஓ!...அதுவா?...” என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த ராஜமாணிக்கம் சற்று சிதானித்து, “தம்பியில்லே வாங்கி வர வேணும்?” என்று சொல்லிவிட்டு லேசாகச் சிரித்த வண்ணம் கடைக் கண்ணால் ஆறுமுகத்தைப் பார்த்தான். ஆறுமுகம் காணமடைந்த பெண்ணைப் போலத் தலையைக் சவிற்பந்து கொண்டான்.

“ஆமாம். அதுக்கும் ஒரு கீழவனூ வசமாகக் கிடைத்தால் தன்னாலே வாங்கி வரும்” என்று யாரும் சற்றும் எதிர்பாரா வண்ணம் வேடுக்கென்று சொல்லி விட்டான் மரகதம். ராஜமாணிக்கத்தின் முகத்திலே அசடு வழிந்தது. ஆனால் அவன் சமந்தகரமாகச் சமாளித்துக் கொண்டு, “போட்டாயே ஒரு போடு!” என்று சொல்லிவிட்டுக் கடகடவென்று சிரித்தான். ஆறுமுகம் சிரித்தான். மரகதம் சிரித்தான். காமரா உள்ளே யிருந்து கண்ணம்மாளும் ‘கனூக்’ கென்று சிரித்து விட்டாள்.

“கேரமாதிறது. நான் வருகிறேன், மாமா!” என்று எழுந்தார் ஆறுமுகம். சின்னப் பயலை ஏவி வேறு காணிகளை வண்டியிலே பூட்டி ஆறுமுகத்தைக் கொண்டு போய் மஞ்சள் கொல்லியிலே விட்டு வரச் சொன்னான் ராஜமாணிக்கம். வண்டியிலே ஏறுப்போது காமரா உள்ளணலைப் பார்த்தான் ஆறுமுகம். அங்கே புன் முறுவலுடன் காட்சி தந்தான் கண்ணம்மாள். வண்டி புறப் பட்டுச் சென்றது.

உள்ளே திரும்பி வந்த ராஜ மாணிக்கம் போய்க் கோபத் துடன், “உனக்குப் புத்தி கித்தி இருக்கிறதா, மரகதம்? ஊரான் விட்டுப் பிள்ளைக் கெதிரே தத்துப் பித்துன்னு உளறுகிறாயே!” என்றான்.

“நான் புதுசா என்ன சொல்லி விட்டேனும்? எல்லாம் ஊரறிந்த சகசியத் தானே?” என்று சொல்லி விட்டு மறுபடியும் சிரித்துக் கொண்டே விட்டினுள் சென் டூள் மரகதம்.

ராஜமாணிக்கம் கணக்கு கோட்டை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு செலவுகளைக் குறிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் மனம் அதில் காடவில்லை. பல வரு

ஷங்களுக்கு முன் கடைபெற்ற விஷயம் களை எண்ணமிட்டுக் களிப்பதிலே தான் முனைந்தது. மரகதமும் உள்ளே சென்று சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டாளே தவிர அவள் உள்ளமும் அடி காணியச் சம்பவம் களிலேதான் லயித்து சின்றது. அவளுக்கு உதவியாகச் சுற்றுக் காரியம் செய்ய வந்த கண்ணம்மாளோ தனது வருங்கால வாழ்வைப் பற்றின பிரமை மயிலே, உருப்புரியாத ஒரு சந்தோஷத்துடன் அர்த்தமியன்றி அக்குமியற்கும் கடமாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

விவரமறியாத காலத்திலேயே பெற்றோரை இழந்து அனாதையாய் விட்ட ராஜமாணிக்கம் சங்ககல்லூர்ப் பெரிய கோயில் மெய் காவல்காரனாகக் காலத் தள்ளி வந்தான். கோயில் மணியம் குரு சாமிப் பிள்ளைக்கு அவன்மேல் பிரசான விசுவாசம். “பிள்ளை யென்றால் எல்லாம் பிள்ளையாகிவிடுமா? ராசமாணிக்கத்தைப் போல உலகத்திலேயே கிடையாது. மாணிக்கம் என்றால் மாணிக்கத்தான்” என்று வாய்க்கு வாய் சொல்லுவார் குருசாமிப் பிள்ளை. மரகதம் அவருடைய ஒரே அருமை மகன். அவனை ராஜ மாணிக்கத்துக்குக் கட்டிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்றிற தீர்மானத்தை அவர் மனைவி பொன்னம்மாளும் அங்கேரிக்க

விட்டா; ஊரிலும் யாருக்கும் அதில் சம்மதமில்லை. அவன் அனாதை, ஏழை என்று சிறிதான் பொன்னம்மாள். ரத்தினசாமியான் மரகதத்தை மணக்க வேண்டிய முறை உள்ளவன்; அவனை வேறு யாருக்கும் கட்டிக் கொடுக்கக் கூடாது என்றனர் ஊரார். இந்நிலையில் திடீரென்று காலமானார் குருசாமி.

மரகதம் மணப்படுவ மடைந்தான். ஊரார் பொன்னம்மாளிடம் வந்து கெடுபிடி செய்தனர். ஏழை, அனாதை என்பதைத் தவிர ராஜமாணிக்கத்தின் குணம், நடவடிக்கை எல்லாம் பொன்னம்மாளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. ரத்தினசாமியோ தர்க்குணங்களை உருவானவன். ஆகவே பொன்னம்மாளுக்கு மரகதத்தை இரண்டு பேரில் யாருக்குக் கட்டிக் கொடுக்கவும் விருப்பமில்லை. அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள வர்களோ மேலும் மேலும் அவனைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

குருசாமியின் பிரஸ்தாபத்தினால் மரகதம் ராஜமாணிக்கம் இருவர் உள்ளத்திலும் ழூண்டதெழுந்த அன்புச்செடி. காலக் கிரமத்திலே செழுமைபுடன் வளர்ந்து தழைத்திருந்தது. ஆனால் பொன்னம் மாளும் மற்றுமுள்ளவர்களும் அந்தச் செடியை வேரோடு களைந்தெறிய முனைந்

ததும் அவர்கள் அளவற்ற துயரத்திற்கு உள்ளானார்கள். “கடவுளே! இந்த ரத்தினசாமி எங்கேயாவது தொலைக்கப் போகப்படாது! ராஜமாணிக்கத்துக்கு ஏதாவது புதைபயல் கிடைக்கப்படாதா!” என்றெல்லாம் சின்னக் குழந்தையைப் போல வேண்டிஞர் மரகதம்.

கோயில் காரியமாக ஒரு சமயம் வெளியூர் சென்று திரும்பின ராஜமாணிக்கம் சாஸ்திரரத்தில் மயக்கமாய் விழுந்து கிடந்த ஒரு மிழவனைக் கண்டான். “யாரோ என்னவோ; நமக்கென்ன?” என்று போய்விடாமல் அருகில் சென்று மிழவனுக்குத் தாகத்துக்குக் கொடுத்துக் களைப்பு தெளியச் செய்து அவனைப் பற்றி விசாரித்தான். மிழவன் ஓர் அனாதை என்று தெரிந்தது. “அனாதைக்கு ஓர் அனாதை. என்னோடே வந்து என் குடிசையிலே இரு, தாத்தா” என்றான் ராஜமாணிக்கம். மிழவனும் அதற்கிணங்கினான். கோயிலில் கிடைத்த பட்டைச் சோறு அந்த இருவருக்கும் தினசரி, ஆகாரத்திற்குப் போதுமானதாயிருந்தது.

திபாவளி சமயம் மிழவன் ராஜமாணிக்கத்தினிடம் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்து கல்லதாக வேட்டி, சட்டை எல்லாம் வாங்கிக் கொள்ளச் சொன்னான். ராஜமாணிக்கம் பிரமித்தே போனான். பிச்சைக்காரன் மாதிரிக் கேவலமாகத் தோன்றிய அந்தக் மிழவனிடம் பணம் ஏது என்று வியந்தான். வாய் விட்டுக் கேட்கவும் கேட்டு விட்டான்.

மிழவனுக்குப் பூர்வீகம் அதே ஊர் தான். பணக்காரக் குடும்பத்திலே தோன்றியவன் தான். சொத்தெல்லாம் தகப்பன் பட்ட கடனில் போய்விடவே, ஊரில் அவனை ஏனென்று கேட்பாரில்லை. கப்பலேறி வெளிகாடு சென்றான். பணத்துடன் திரும்பி வந்தான். அப்பொழுது உறவினர்களும், கண்பர்களும் குழந்து கொண்டு அவனுக்கு ராஜோபசாரம் செய்தனர். பணமெல்லாம் கரைந்தது. அவ்வளவு தான். அதன் பிறகு அவனை யாரும் கவனிக்கவில்லை. மறு படியும் வெளியூர் சென்று திரும்பி வந்தான். பணக்காரனாக அல்ல. பக்கிரிக் கோலத்தில்தான். வீடு வீடாகச் சென்று தள்ளாத வயதில் தன்னை ஆதரிக்க வேண்டுமென ஒவ்வொருவரிடமும் கேட்டான். எல்லோரும் அவனை உள்ளே நுழைய விடாமல் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிக் கதையை யடைத்தனர். அந்நிலையில் தான் ராஜமாணிக்கம் அவனைக் கண்டு அழைத்து வந்தது.

“இப்பவும் கூட என் கிட்டே கொஞ்சம் பணம் உண்டு. அதை நான் வெளிக் குட்டிக் கொண்டால் கன்றி கெட்ட

முதல் ஸ்திரீ:—உன் கணவன் கருமியாச்சே, அவரிடமிருந்து எப்படி செலவுக்குப் பணம் வாங்கிக் கொள்ளுகிறாய்?

இரண்டாவது ஸ்திரீ:— நான் பிறந்தகத்துக்குப் போகப்போகிறேன் என்று சொன்னால் போதும். கூடனே என் கணவர் ரயில் பிரயாணச் செலவுக்கு வேண்டிய பணத்தைக் கொடுத்து வருகிறார்!

ஹுவர்கள் என்னைக் கொலை பண்ணிப் போட்டு விட்டுப் பணத்தை எடுத்துக்கத்தான் பாடு படுவார்களே தவிர, என்னை வைத்துக் காப்பாற்றத் துணிய மாட்டார்கள். அதற்காகத்தான் இப்படி நாடோடியாக வேசம் போட்டு அலைஞ்சேன். இந்த நிலைக்கிரங்கி யாராவது உபகாரம் பண்ணினால் அவங்க கிட்டே உண்மையைச் சொல்றதுன்னு இருந்தேன். நீதான் ரொம்ப நல்ல பிள்ளை."

கிழவன் கூறிய வரலாறு ராஜமாணிக்கத்தின் உள்ளத்திலே வருத்தத்தையும் சந்தோஷத்தையும் கலந்து அளித்தது. கிழவனின் மனம் கோணக் கூடாது என்று ஹுவளி எடுக்கப் பக்கத்திலுள்ள டவுனுக்குச் சென்றான். ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் ரத்தினசாமியையும் அவனது கூட்டாளியையும் கண்டான். அவர்கள் இவனைக் கவனிக்கும்படி பேசிக்கொண்டே போனார்கள்.

"இந்தத் தடவை நமக்கு தேரிலே கல்ல அறியும்துள்ளுதான் தோணுது. ஏன் தெரியுமா? ஏற்கெனவே சோந்திருந்த புளத்தோடே பொன்னம்மா கொடுத்த இருபது ரூபாயும் சேர்த்திருக்கல்ல? பாவம், ஒரு மாசமாகப் பட்டுப் பாவாடை, பட்டுப் பாவாடைன்னு உருப் போட்டதாம் அந்தப் பெண்ணு மரகதம். திருடன் கையிலே சாவி கொடுத்த மாதிரி என் கிட்டே பணத்தைக் கொடுத்துப் பாவாடை தச்சுக்கிட்டு வரச் சொன்னு பொன்னம்மா. நம்ம பிரயாணம் நெடும் பிரயாணம் என்று அவள் கண்டாளா? பட்டுப் பாவாடை வரப் போகிறதுன்னு பரபரப்பாக இருக்கும் அந்தப் பொண்ணு. நாம் திபாவளி யன்னைக்குப் பட்டணத்திலே கண குவியாக இருப்போம்....."

இப்படிச் சொல்லிவிட்டுக் கலகல வென்று நகைத்தான் ரத்தினசாமி. அவனது நண்பனும் சேர்ந்து சிரித்தான். ராஜமாணிக்கத்தின் மனம் மிகவும் வருத்திற்று. பொன்னம்மாவிடம் அசட்டுத்தனத்துக்கு அங்கலாய்த்தான். மரகதம் ஏமாந்து போகப் போவதை ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்த்தான். மின்னல் போல ஒரு யோசனை அவன் மனத்தில் பளிச்சிட்டது. அதன்படிக்க கடைக்குச் சென்று பட்டுத் துணி வாங்கி உத்தேசமான அளவில் பாவாடை தைத்து எடுத்துக் கொண்டு ஊருக்குச் சென்றான். "இதை ரத்தினசாமி கொடுக்கச் சொன்னான்" என்று பொன்னம்மாவிடம் கொடுத்தான். அவன் லேசில் நம்பவில்லை. ராஜமாணிக்கத்திற்கும் ரத்தினசாமிக்கும் ராசியில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். மரகதத்தைப் போருத்த வரையில், அந்தப் பாவாடையை அவன் கையால் கொண்டு வந்து கொடுத்ததில் அளவுகடந்த சந்தோ

ஷம். தட்டி இருக்கு வழியே அவனைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தித்தான்.

முகத்தைத் தொங்கவிட்ட வண்ணம் கிழவனிடம் போய்ப் பணம் எங்கோ தொலைந்து போய்விட்டது என்னுள் ராஜமாணிக்கம். கிழவன் லேகப்பட்டவனா? "எங்கே தொலைந்தது; எப்படித் தொலைந்தது?" என்றெல்லாம் ஆயிரம் கேள்விகளை அடுக்கினான். போய் செலியே பழக்க மில்லாத ராஜமாணிக்கம் நடந்ததை நடந்தவாறு கூறிவிட்டான். அப்பொழுதும் கிழவன் கம்மா விடவில்லை. "அந்தத் துஷ்டப் பயலின் காரியத்தை மறைத்து வைத்ததனால் அந்தப் பெண்ணுக்குத் தானே கஷ்டம்? அப்படிப் பட்டவன் காலடியிலே தானே கடைசியிலே அந்தப் பெண்ணைத் தள்ளப் போறாங்க? இல்லே நீ ரொம்ப நல்ல பிள்ளையாச்சொன்னு உனக்குக் கட்டிக் கொடுத்து விடப் போகிறார்களா?" என்று இரைந்தான்.

"சந்தேகமில்லாமல். இந்த ஊரே புரண்டு வந்தாலும் இனிமேல் என்னைத் தடுக்க முடியாது" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவர்களின் எதிரே வந்து கின்றான் பொன்னம்மாள்.

திபாவளிப் பணிபாறங்களில் கொஞ்சம் கொடுத்து விட்டுப் போகலாமென்று வந்தவன் கிழவனின் காரணமான பேச்சைக் கேட்டுத் திகைத்து கின்றான். பிறகு விஷயம் விளங்கி விட்டது.

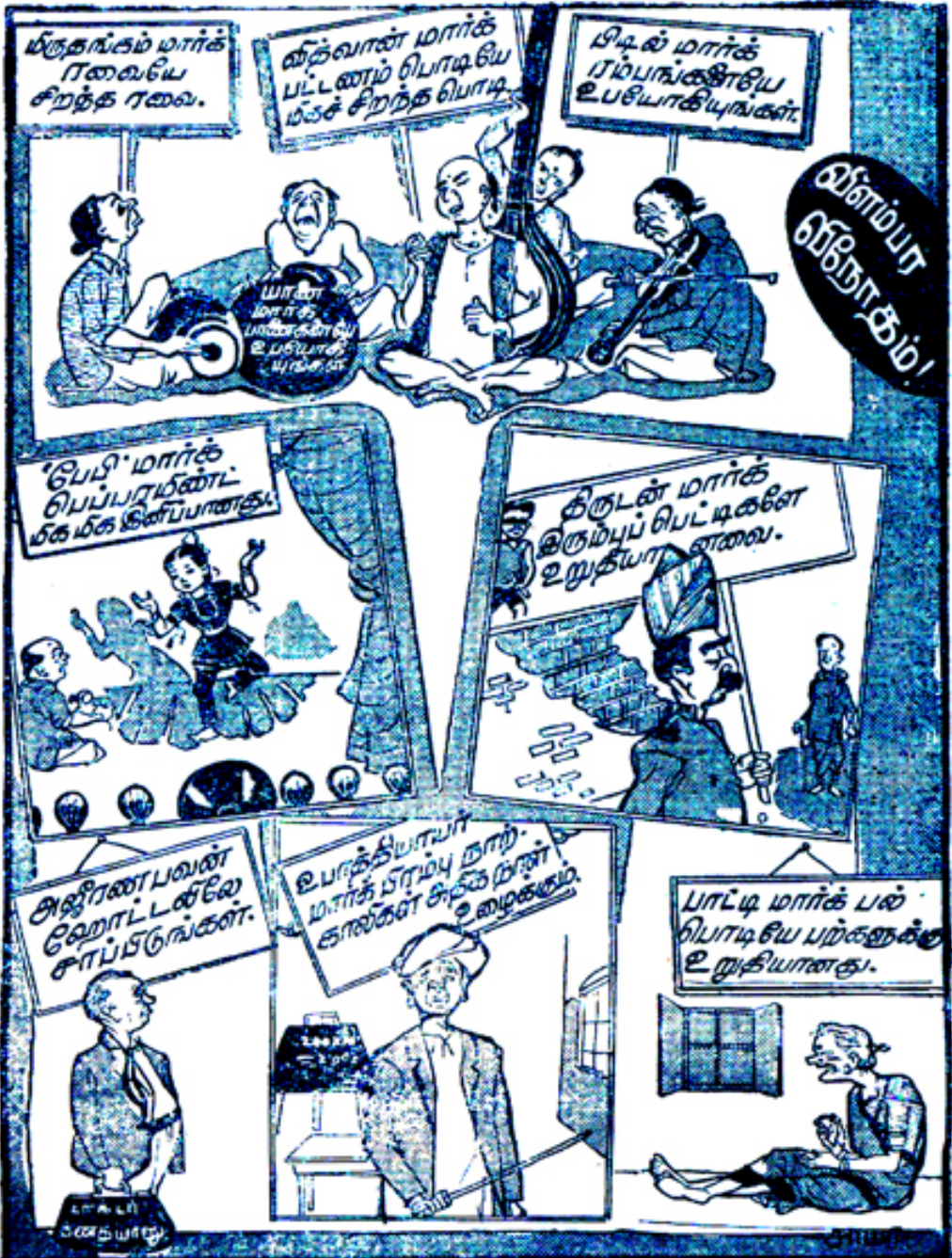
"இதோ பார்த்தாயா, அம்மா! இந்த ரூபாயெல்லாம் இந்தப் பிள்ளையான்டாளுக்குத் தான். என்னமோ ஏழைப்பட்டவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்கிறோம்னு எண்ணிப்பிடாதே!" என்று கூறித் தனது கத்தல் துணி மூட்டையை அவிழ்த்துக் கொட்டினான் கிழவன். அதிலிருந்து ரூபாய்களைக் கண்டு 'ஆ' வென்று வாயைப் பிளந்தான் பொன்னம்மாள். பிறகு மரகதத்துக்கும் ராஜமாணிக்கத்துக்கும் கலியாணம் நடந்தது. ஊர் மகாஜனங்கள் ஒரு முகமாய்ப் பொருமினார்கள். நல்லபுலன்களும் வீடுவாசலுமாய் ராஜமாணிக்கத்தின் வாழ்வு தழைத்தது.

* * *
பழைய நினைவுகளிலே முழிக்கிட்டுந்த ராஜமாணிக்கம் நிமிரென்று, "ஆமாம்; ஏன் மரகதம்? அது நீலப் பாவாடையா; பச்சைப் பாவாடையா?" என்று கேட்டான்.

"அதையே தான் நானும் கேட்க வாயெடுத்தேன்" என்னுள் அவன்.
"சரியாப்போச்சு, போ" என்று சிரித்தானவன். பிறகு, தாயும் மகனும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள்.
மறுநாள் இரவு கும்பகோணத்திலிருந்து திரும்பிய ராஜமாணிக்கத்தினிடம்

எதிர் கொண்டு சென்று, "என்னுங்க இது? நீங்க பாட்டுக்கு என்னவாவதும் சொல்லி வைக்கிறீங்க. அதை நெசந்தான்னு நம்பி விட்டது அந்தத் தம்பியும். இதைப் பாருங்க" என்று மரகதம். அவன் கையிலே நீல வர்ணப் பட்டுப் பாவாடை போன்று தகதக வென்று மின்விற்று. முகத்தில் புன்முறுவலுடன் தன் பொட்டணத்தை அவழ்த்தார் ராஜமாணிக்கம். அதிலும் அதே மாநிலி நீலப் பட்டுப் பாவாடை இருந்தது.

"இப்போ இதை என்ன செய்கிற தாம்?" என்று மரகதம்.
 "செய்யறதன்ன? பேசாமல் பொட்டி யிலை வை. தை பொறக்க இன்னும் இரண்டு மாசந்தானே இருக்கு? மீச்சய தார்த்தத்துக்கு வச்சுட்டாப் போறது" என்று ராஜமாணிக்கம். "சரிதான். வரழையடி வரழையாப் பட்டுப் பாவாடைப் பரிசுந்தான் போலிருக்கு!" என்று சிரித்தார் மரகதம். கண்ணம்மா னின் உள்ளம் சந்தோஷத்தால் பூரித்தது.

வட்ட மேதை

★ அகாசர வேலை

சில வாரங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணக் கடற்கரையில் பால் போர்ட் இல்லாமல் இலங்கை வந்ததற்காகக் கைது செய்யப்பட்ட ஒரு தென்னிந்திய இளம் பெண் சங்காணப் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் காவலில் இருக்கும் போது இரு சிங்கைப் போலீஸ்காரர்களால் மானபங்கம் செய்யப்பட்டதாக வெளிவந்த சோகச் செய்தியை அன்பர்கள் "கலி இலங்கைக் கடிதம்" மூலமாக அறிந்திருப்பார்கள்.

இன்று இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு கள்ளத்தனமாகத் தோணிகளில் வந்து இலங்கையின் வட கடற்கரையில் இறங்கும் தென்னிந்தியர்களைப் பற்றி அடிக்கடி செய்திகள் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. விசேஷமாகக் கடந்த இரண்டு மாதங்களுக்குள் பலர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு வருகிறவர்களில் பெரும்பாலோர் விவரமறி யாத இளம் வாலிபர்கள். கைகளிலே பச்சினங்குழந்தைகளைத் தாங்கிய தாய்மார்களுக்கடப் பிடிப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த அவல நிலை சேர்ந்த அரகாங்கத்தின் கவனத்தைப் பெறவேண்டிய தொன்றாகும். மற்ரும் காட்டிலுள்ள பொறுப்பு வாய்ந்த தலைவர்களது கவனத்தையும் பெறவேண்டியதாகும். ஏனெனில் இலங்கை வந்து இறங்கும் மக்களின் நிலை மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. அவர்கள் இங்கு கொடிக் குற்றவாளிகளைப் போல நடமாடுவதையும், பிடிபட்ட இடங்களிலே போலீஸ்காரர்களிடமும் பற்றும் இந்தியர்கள் மீது துவேஷம் கொண்ட பிறரிடமும் படும் இம்சைகள் சொல்லத்தர மன்று.

இவ்வாறாகவரும் இவர்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு வழியின்றிக் கதியற்ற நிலையில் இதில் துணியில் விடுகிறார்கள் என்றாலும் இவர்களுள் மனிதவாக்கத்தெய்த் சேரித்தவர்கள் தானன்றி மிகுங்கள் அல்ல என்பது இங்கு பலரால் உணரப்படுகிறதென்கிறேன். சுதந்திர நாடென்று தன்னைப் பெருமையுடன் அழைத்துக் கொள்ளும் பாரத நாட்டுக்கு இவ்வெழை மக்கள் படும் துயரம் பெரும் அவமானமாகும்.

இவர்கள் இங்கு வருவதற்குச் சில முக்கியமான காரணங்கள் இருக்கின்றன. சோகந்த காட்டில் பட்டினி கிடந்தாவது உயிர் துறப்பது உத்தமம் என்று கருதும் இவர்களில் பலர், கள்ளத்தனமாகத் தோணிகளில் ஆட்களை ஏற்றி அதன் மூலம் பணம் சம்பாதிக்க முயலும் சிலரின் மோச வார்த்தைகளுக்கு ஏமாந்தே இத்துறையில் இறங்குவதாகத் தெரிகிறது. மேலும் இலங்கையில் இறங்கி விட்டால் எப்படியும் வேலை கிடைத்துச் சுகப்படலாம்

என்று இவர்களுக்கு ஆசை வார்த்தைகள் கூறப்படுவதாகவும் தெரிகிறது. இதில் சிலர் "பர்மிட்" வாங்காமல் இலங்கையிலிருந்து இந்தியா சென்று விட்டுப் பின் இங்கு திரும்பி வர முயற்சி செய்பவர்களுக்கும் தெரிகிறது.

எனவே பொறுப்பு வாய்ந்த தலைவர்கள் இந்த நிலையை மாற்ற வேண்டியது அவசியமாகும். சட்ட விசேஷமாக இலங்கையில் குடியேறுவதனும் எவ்வித கள்ளமையும் கிடைக்காதென்பதையும் இலங்கையிலும் வேலையில்லாத நிண்டாட்டம் அதிகமாகத் தண்டவ மாடுகிறதென்பதையும் தெளிவாக அறிக்கைகள் மூலம் பிரசாரம் செய்தல் வேண்டும். இன்னும் கள்ளத்தனமாக ஆட்களைத் தோணியில் ஏற்றிச் செல்பவர்கள் மீது தக்க நடவடிக்கைகளை அரசாங்கத்தார் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இலங்கையில் பல காலம் வசித்திருக்கும் 'பர்மிட்' பெற முடியாமல் இந்தியா சென்று தயங்கும் மக்களுக்கு ஏதாவது வழி செய்யவேண்டும். வறுமையை மூன் னீட்டுப் பிறர் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஏமாந்து சட்ட விசேஷமாக இலங்கை வந்து விட்டவர்களை மாணத்துடன் மீண்டும் இந்தியாவுக்குத் திரும்பியனுப்ப வேண்டிய ஏற்பாடுகளை இங்குள்ள இந்திய கலையகியினர் மூலம் செய்ய வேண்டும்.

இவ்வித நடவடிக்கைகள் அவசியமாகவும் அவசரமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளப்படாவிடில் நாளுக்கு நாள் பெருகி வரும் இந்தச் சட்ட விசேஷக் குடியேற்றத்தின் விளைவுகள் இந்திய நாட்டுக்கே பெரும் அப கேர்த்தியை உண்டு பண்ணக் கூடும்.

மருதாணி-கொழும்பு
21-10-50
எம். எம். கமலாதின

○ ○ ○ ரேடியோ

சமீபத்தில் அசில இந்திய ரேடியோ இலாகாவால் ஏற்று நடத்தப்படும் வானொலி நிலையங்களில் திருவனந்தபுரம் ரேடியோ நிலையமும் ஒன்று. அங்கு இப்போது அமுலுக்கு வந்திருக்கும் சில நடவடிக்கைகளைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டபோது என்னைத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அந்த நிலையத்திலுள்ள ஆபீஸ் சிப்பந்திகள், (குமாஸ்தா, டைபிஸ்டு, கணக்குப்பிள்ளை, ஸ்டேடர் பொறுப்பாளர் முதலியவர்கள்) வேலுடியும் ஜிப்பாவும் அண்வதை நிறுத்திக் கால் நீளர்தான் போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், மேலும் அங்குள்ள கீழ்த்தர சிப்பந்திகள் கைகடப் "கமல்தே" சொல்வதை நிறுத்திச் சாஸிக் 'ஸெல்யூட்'தான் செய்ய வேண்டுமென்றும் உத்தரவிடப்பட்டு அமுலுக்கு வந்திருப்பதாக அறிந்தேன். இதைப் பற்றி என்ன சொல்வது! சுதந்திரம் பெற்றும் அடிமைத்தனமா! எங்கும் விசேஷ பழக்க வழக்கங்களை மாற்றிச் சுதேச முறைகளை ஸ்தாபிக்கப் பிரயத்தனங்கள் கடைபெறும் இந்தக் காலத்தில் இப்படி விசேஷ வழக்கங்களை கட்டாயப் படுத்திக் கையாளுவதின் அர்த்தமென்ன? வானொலி தொலைபேசிகள் ஸ்ரீ லீ. ஆர். வேஷ்

டிப்யும் ஜிப்பாரவும் அணிவதில் அக்தன்று குறையுமென்று எண்ணவில்லை; பல மந்திரி மான்களும் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களும் தேசிய உடை தரிப்பதற்குக் கூசவில்லை. அப்படி யிருக்க மேற்கூறிய ரேடியோ நிலைய அதிகாரிகளின் கோக்கம் நமது நாட்டின் மரியாதையையே அவமதிப்பது போலல்லவா இருக்கிறது!

தபால் இலாகாவிலும் தபால்காரனுக்கு ஒரு தனி உடை இருப்பது சௌகரியமானதே. இந்த ரக உத்தியோகஸ்தர்களைப் பார்த்தவுடன் இன்னொருன்று அறிய முடியும்; அறிய வேண்டியது அவசியமும் தான். ஆனால் ரேடியோ நிலைய ஆபீசு சிப்பந்திகளுக்கு மேற்கூறிய நிர்ப்பந்த உடை ஏற்படுத்தவது முற்றிலும் அலுவலியமே.

கொஞ்ச காலத்துக்கு முன் தபால் இலாகா உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் நமது குமாஸ்தா 'கோட்' அணியவில்லை வென்று அவரைக் கண்டித்ததற்காகத் தபால் சிப்பந்தி சங்கம் அதைக் குறித்து நடவடிக்கைகள் எடுத்து சர்க்காரிடம் அந்த விஷயத்தைத் தெரிவிக்க, சர்க்காரும் அந்த உத்தியோகஸ்தர் குமாஸ்தாவை கோட்டு தரியாததற்காகக் கண்டித்தது தவறென்றும், பார்ப்பதற்கு வேறுபாப்பில்லாத எந்த உடையையும் தரிக்கலாம் என்றும் உத்தர விட்டார்கள். அப்படி யிருக்க இந்த ரேடியோ நிலைய அதிகாரிகளுக்கு மட்டும் ஏதே இந்த விபரீத புத்தி!

மயிலாப்பூர்
20-10-50

ஆர். சீனிவாசன்

○○○

தடி எடுத்தவள்.....

தூக்குச ஜில்லாவில் நிராமமும் நகரமுமல்லாத ஒரு ஊரில் நான் ஒரு காப்பி ஓட்டலை நடத்தி வருகிறேன். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு பிளாக் மார்க்கட்டும், கண்டிரோல் களும் மண்கிறிருந்த காலத்தில் என் கடைக்கு ஒரு உதவி வீர்ப்பனை வரி அதிகாரி விஜயம் செய்து என்விடம் கணக்குகள் கேட்டார். "நான் ஏதோ சொற்ப விபாபாரம் செய்கிறேன், கணக்குகள் ஒன்றும் கிடையாது" என்று சொன்னேன். ஆனால் அவர் அப்பொழுது இருந்த நிலையை அனுசரிக்காமல்

உத்திதசமாக எனக்கு வரிபோட்டு விட்டார். அப்பொழுதெல்லாம் எனக்குத் தினம் ஒன்றுக்கு ரூ. 30, 35 விபாபாரம் ஆனதால் ஏதோ ஒரு விதமாக வரியையும் கட்டிக் கொண்டு, ஒரு கணக்கும் எழுதி வந்தேன்.

நானடைவில் கணக்குகளைக் கட்டவும், நேரவானிகள் தொழில் சிற்சையும், வேறு டபர்கள் பலர் வந்து உ ஓட்டல்கள் வைக்கவும் என் விபாபாரம் படுத்தி விட்டது. சாமான் களும் ஒழுங்காகக் கிடைக்காததால் நானும் தொழில்க் குறைத்துக் கொண்டேன். சென்ற இரண்டு வருஷங்களாக சந்தமாக விபாபாரமே இல்லை என்று சொல்லலாம். அதனால் சில நாட்களுக்கு முன்பு அப்பொழுதிருந்த ஒரு ஆபீசரிடம் என் கணக்குகளைக்காட்டி, நான் கட்டப்பட்டுக் கட்டிய வரிப் பணத்தைத் திரும்ப 'ரிபண்ட்' கேட்டேன். அவரும் நேரில் வந்து நிலைமையைக் கண்டு, கணக்குகளை 'செக்' செய்து சரி சொல்லி, என்னை வரச்சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டார். ஆனால் அதற்குள் அவர் மாற்றலாகிப் போய்விட்டார். பின்பு வந்தவர் எனக்கு முதலில் வரிபோட்டவர். அவரிடமும் என் கணக்குகளைக் காட்டினேன். அவர் என் கணக்குகள் சரியில்லை என்றும் "என் உத்திரவும் உனக்குப் பன்விரெண்டாயிரம் ரூபாய் விபாபாரம் நடந்திருக்கிறது" என்று சொல்லி எனக்கு ரூ. 2 கோட்டில் கொடுத்து விட்டார். நான் பலவிதமாக எடுத்துச் சொல்லவும், அவர் ஒரே பிடிவாதமாகத் தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேசாம் என்று பேசும் சபாசம் படைத்த கட்சிவைச் சேர்ந்தவராக என் மனதுக்குப் பட்டதால் நான் அவரிடம் ஒன்றும் பேசாது வந்து விட்டேன். முன்பிருந்த ஆபீசர் என் கணக்குகளை 'செக்' செய்து சரி பார்த்து, நான் கட்டிய பணத்தைத் திரும்ப நான் அடைய வழி செய்து விட்டுப் போயிருந்தும் பின்பு வந்திருக்கும் இவர் அவருக்கு எதிராக நடப்பதன் கருத்து எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒரே அரசாங்கத்தின் இரு ஆபீசர்களிடையே இத்தனை நடைமுறை முரண்பாடு காணப்படுவது தேச நலனுக்கு உகந்ததா! இப்படி ஒவ்வொரு ஆபீசரும், ஒவ்வொரு உள்ள்ப் போக்குடன் நடந்து வருவது நல்லதா! உண்மையாக இந்த இரண்டு வருடங்களாக எனக்கு நடந்து வரும் விபாபாரம் தினம் ஒன்றுக்கு 20 ரூபாய்க்குள் தான்.

18-10-50

டி. கண்ணன்

○○○

போலுத்துக்கொள்ள வேண்டும்!

நில்கன், தொழிற்சாலைகள், விபாபாரஸ்தாபனங்கள், பெரிய கடைகள், தனிப்பட்ட ஆபீஸ்கள் இன்றும் பல நகரத்தில் உள்ளன. இவைகளுக்கு வேலைக்கு ஆட்கள் தேவை ஏற்படுகின்றன. 'எந்த வேலைக்கு, எப்படிப்பட்டவர், எத்தனை பேர்கள் தேவை' என்று வினாப்பரமும் செய்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட வேலைக்கு முக்கியமாக அனுபவம் கேட்கப்படுகிறது. 'அனுபவம்' இல்லாதவர்களுக்கு அந்த வேலை கிடைப்பதில்லை. அனுபவம் மிக மிக அவசிய

"இந்த வைக்களை வாய்க்கும் போது என்ன உடைந்தாலும் போட்டுத் தருவதாகச் சொன்னாயல்லவா?"

"ஆமாம். இப்பொழுது என்ன உடைந்து விட்டது?"

"என் பற்கள் நாலும் முழங்காலும் உடைந்து விட்டன!"

யந்தான். ஆனால் எல்லாரும், எல்லாத் தொழிலுக்குமே 'அனுபவ முன்னவர்களைக் கேட்டால் எக்ரேபோவது' அதிலும் பத்து முதல் இருபது வருஷங்கள் வரை அனுபவசாலிகள் தேவை என்று கூடக் கோரப்படுகின்றன! சில சமயம், சர்க்கார்கூட அவ்விதம் விளம்பரம் செய்கிறார்கள்! ஒரு சில விளம்பரங்களில் 'சிடையாஸ்' சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களைக் கேட்கின்றனர் வேலைக்கு. 'பென்ஷன்' வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் தாத்தாவை, சீக்கிரம் இந்த உலகத்திலிருந்து விடுவிக் கத்தான் அவை உதவி புரிகின்றன! ஒரு சமயம் அவர்கள் தங்கள் வயது காலத்தில் சொற்ப ணதியத்துக்கு வேலை செய்வார்கள் போலும்! அந்த மட்டில் வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்பவர்களுக்கு வரம்ப்தானே!

இன்று நம் சென்னை மாகாணத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால், படித்துப் பால் செய்து, கல்வி அறிவும், நிறமையும் உள்ள பல வாலிபர்கள் வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். எல்லோருக்குமே சர்க்கார் உத்தியோகமோ கிடைந்து விடும்!

மேலே சொன்ன விளம்பரங்களில் கேட்கப்படும், கல்வி, வயது போன்ற யோக்கிய தாம்சங்கள் பூரணமாக இருக்கும், அனுபவம் காரணமாக மாந்திரம், குறித்த வேலை கிடைக்காமல் மனமுடைந்து விடுகிறார்கள். சிலசமயம், 'அனுபவம் வேண்டுமாம், அனுபவம்! பிறக்கும்போழுதே அனுபவசாலிகளாய்த் தான் பிறக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது!' என்று சங்கடப்படுகிறார்கள். இது உண்மையல்ல என்று கூற முடியுமா!

அனுபவத்தினால்தான் நிறமை ஏற்பட முடியும் என்பதை யாலும் மறுக்கவியலில்லை; மறுக்கவும் முடியாது. வேலைக்கு அனுபவ சாலிகளைக் கேட்பதின் நோக்கம் நிறமையாக வேலை நடக்கவேண்டும் என்பதுதான். ஆனால், கல்வி அறிவும், எதையும் எளிதில் கற்றுச் செயலாற்றக்கூடிய, படித்த வேலையற்ற வாலிபர்களிடம் நிறமை இல்லை! எல்லோருமே அனுபவமுள்ள நிறமைசாலிகளைக் கேட்டால், இந்த வேலையற்ற நிறமைசாலிகளுக்கு அனுபவம் எப்பொழுதுதான் ஏற்படுவது!

ஆகையால், நீண்டததற்கெல்லாம் அனுபவம் வேண்டும் என்ற கொள்கையைச் சிறிது விட்டும் கொடுத்து, கல்வி, யோக்கியதாம்சம் உள்ள வாலிபர்களுக்கு, அனுபவம் ஏற்படுத்த மேற்கூறிய வந்தாபனங்கள் முன் வரவேண்டும்.

இதனால் வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் ஒழிவதற்குச் சிறிதளவாவது ஒத்தாசையும் ஏற்படும். இந்த அனுபவம் உண்டாக்கும் விஷயமாக ஏற்படும் சிறிய கஷ்டத்தை, நம் வாலிபர்களின் முன்னேற்றத்துக்காகவாவது, பொறுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பென்ஷன் சர்க்கார்

11-10-50

டி. ஆர். சீனிவாசராய்

○○○

★ சென்ட்ரலீர் எட்டுத்திக்கும்!

ஈந்தசமயம் சென்னையில் திராயிடக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், வட இந்தியர்களால்

நடத்தப்படும் நோட்டீஸ்களிலும், கடைகளிலும் மறியல் செய்வதாகப் பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்தேன். வடகாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் தென்னாட்டைச் சார்ந்தவர்கள் என்பது அவர்கள் எண்ணம். வட இந்தியாவில் வசிக்கும் தமிழர்களுக்கு, ஏன் தென்னிந்திய அகவருக்கும் இவர்கள் கடைப் பிடிக்கும் கொள்கையை, பலவித இன்னங்கள் ஏற்படும் என்பதைச் சிறிதாவது இவர்கள் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

பம்பாயில் அநேகம் தென்னிந்தியர்கள் வசித்து வருகிறார்கள். அதிலும் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டே செல்கிறது. 'தாராவி' என்னும் இடத்தில் வசிப்பவர்களைவரும் தமிழர்களே. ஏழைப் பாட்டாளி மக்கள்தான் அங்கு அநேகமாகக் காணப்படுகின்றனர். தென்னாட்டிலே உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி, இருக்க இடமின்றி ஆண்டிப் பரதென்களாகத் தயித்தவர்கள் பம்பாயில் அடைக்கலம் புருந்தனர். இன்றும், வந்துகொண்டே இருக்கின்றனர். இவர்கள், பஞ்சாலைகளிலும், இயந்திர சாலைகளிலும் மற்பும் பல இடங்களிலும் வேலைசெய்து வருகின்றனர். பஞ்சாலைகளின் ஓரத்தக்காரர்கள் வடகாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவர்களால், ஆகையால் திராயிடக் கட்சியின் கொள்கையானது, இங்குள்ள பாட்டாளி மக்களின் வேலைக்கே உடையவற்று விடும் என்று தோன்றுகிறது. பம்பாயிலுள்ள எல்லாப் பத்திரிகைகளும், திராயிடக் கட்சியின் இப்போக்கை வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கின்றன.

இன்று பம்பாயில் வாழும் தமிழர்கள், இங்குள்ள மராட்டியர்களுடனும், குரூரத்திகளுடனும் அந்நியாண்மையாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். டிஸ்ட், கங்கத்தா முதலிய இடங்களிலும், சண்டை யூசல் இன்றியே இருந்து வருகின்றனர். தென்னிந்தியர் எங்கு சென்றாலும், அங்குள்ள மக்களுடன் ஒத்து வாழ முடியும் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டி யிருக்கிறார்.

கத்திர இந்தியாவில், எவருக்கும் எங்கு வேண்டுமானாலும் போகவோ, எங்கு வேண்டுமானாலும் தங்கவோ (இந்திய எல்லைக்குள்) எந்த வேலை வேண்டுமானாலும் செய்யவோ எட்டம் அதுமறி அளிக்கிறது. ஆதலால் வடகாட்டினர்கள் தென்னிந்தியாவில் வந்து விவசாயம் செய்வதில் அங்கு தங்குவதோ ஒரு விதத்திலும் குற்றமாகாது.

பரத தோம் முன்னேற வேண்டுமென்றால், முதலாவதாக "எல்லோரும் ஒர் குலம், எல்லோரும் ஒர் தீமை" என்ற கொள்கை பரவவேண்டும். பாரதியின் மொழிகளை கட்டாயம் கடைப் பிடித்துத்தான் தீரவேண்டும். 'சென்றடுவீர் எட்டுத்திக்கும்' என்று பாரதியார் அன்று அவரவது தமிழர்களுக்கு மட்டுமல்ல, இந்தியர் அனைவருக்கும் தான்.

பம்பாய்

27-10-50

வே. சாமநாதன்

★ வட்ட மேஜைப் பச்சைத் தொகை ரூ. 25-ஐ "அவா மேஜை" என்ற கடிதம் எழுதிய கொழும்பு ஜனாபர் எம். எஸ். கமரத்தினுக்கும், "சென்றடுவீர் எட்டுத்திக்கும்" என்ற கடிதம் எழுதிய பம்பாய் ஸ்ரீ வே. சாமநாதனுக்கும் ரூ. 12-8-0 வீதம் சீர்த்து வழங்கப்பட்டது.

புடித்துப் பாருங்கள்!

இலங்கை வளமும் தாலவிஸாசமும்

[ஆசிரியர்: சுவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர், கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீ சண்முகதாச அச்சகம், வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்.]

சுழகாட்டில் தமிழ்த்தாய் பலவிதங்களிலும் பொலிவுற்று விளங்குகிறாள். தமிழ்த்தாயைக் கவிமாலையினால் போற்றும் புலவர்கள் பலர் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி அதிகமாகத் தமிழ் காட்டிலுள்ளவர் களுக்குத் தெரிவதில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் தற்போதுள்ள சில சிறந்த புலவரும் கவிஞருமான ஒரு பெரி யாரைத் தமிழ் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் அறிமுகப்படுத்த விரும்புகிறேன். 'சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளாக அமுதவைய பாடல்

களை அள்ளிச் செலிந்த வரும் செந்தமிழ்ப் பாவலாராயி' சுவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள் பிரபந்தங்கள், பஞ்சுகள், புராணங்கள், தனிப் பாடல்கள், சிறுவர் இலக்கியம் முதலிய துறைகளில் ஏறக்குறையப் பதினாயிரம் தமிழ்ப் பாடல்களை இதுகாறும் பாடியிருக்கிறார்கள். அவற்றில் ஒரு சில பாடல்களைக் கொண்ட இந்தக் காலியந்தைப் படித்தால், இந்தப் பாவலர் பெருமானின் பெருமை கண்டு புலனாகும். இலம்

சுவாலியூர் ஸ்ரீ க. சோமசுந்தரப் புலவர்

கைத் தலில் பெருகும் முக்கிய சதிகளில் ஒன்றாகிய மாவலி கண்கையைப்பற்றி இப் புலவரின் வர்ணனையைக் கேளுங்கள்:—

சீரான எந்தாடு மேம்புதிய மூரும்
சேர்வான தாவளும் மாமரழல் காவும்
புரான கனியாழம் பெருமரூத் தாவில்
பெட்பாரும் பெண்ணைகரும்

ஆறையாடு மேவி
தோக ஓகிடத்து நீலவாகக் கான
நீலமடந்தை கைத்ததென நீன்றபய
ஆதவும்
போத னைப்புதிய நத்தவன மகவைப்
பேணியறு துட்டிமகா வலிகங்கை பெருகும்.

கொழும்பு ககரிசீருத்த யாழ்ப்பாணம் போருப்போது வழியில் உள்ள வணக்கனின் வந்ததைப் புலவர் வர்ணிக்கிறார், பாருங்கள்! ஆம், எம் கண்ணெதிரே கொண்டு வந்த சிறத்தமிறார், கேளுங்கள்!

சீர்த வேங்கை மூர்த்த கோங்கு
தகீர்த சாந்து விழுத்த வேய்
இரீர்த மீருகம் எழுத்த பறவை
இழீர்த அருவி கழீர்தவே.

சுவாலியூர் புலவர் பெரியவர்; முதிர்ந்த வயதினர்; ஆனால் "சிரிக்கக் கூடாது" என்ற கட்டுவீனர் அல்ல. இவருடைய கதைச் சுவை அநாதபுரத்தக் காடுகளின் குரங்குக் கூட்டத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது பொலி வெளிப்பாடு:—

வண்ணாவின் மொழிகேட்டு
வளம் விடுத்த சீதைநனை
இந்தாருத் தேடுதம்போல்
இரும்பாங்கு தேருங்கீடுமே!

இந்த தலைப் படித்தபிறகு, இப்புலவரைப்போலவே எமக்கும்,

"இலங்கைவளம் கேளாத
சேவியென்ன சேவியே!
இரும்பாலே சேம்பாலே
சேய்தீட்ட சேவியே!"

என்ற சொல்லத் தோன்றுகிறது.

இத்தகைய அருமை யான தமிழ்க் காவிய தூலுக்கு யாழ்ப்பாணத்த சுவரிக் கொ மணியும் தமிழ்ப் பண்டித மணியுமான திரு சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள் அளித்துள்ள அணித்துறை, அழகுக்கு அழகு செய்து கொண்டு விளங்குகிறது.

அத்தை விளக்கம்

அத்தை என்னும் மகத்தான கொன்றையை வேத உபநிஷதங்கள் வெளியிட்டிருக்கின்றன. அக்கொன்றையை வேத வியாலர் முதல் ஸ்ரீ சங்கரர், சுவாமி விவேகானந்தர் வரையில் பல மகான்கள் விவாக்யானம் செய்து விளக்கிக் கூற முயன்றிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க அந்த அத்தை விளக்கத்தை ஒரு சிறு தலை மூலம் செய்வதென்றால் அது பிரமாதமான காரியம்தானே? உபநிஷதங்களையும் வேதாக மங்களையும் கிதைகளையும் பிரமாணங்களாகக் கொண்டு ஆசிரியர் இன்னலில் அத்தை விளக்கம் செய்திருக்கிறார்.

இயற்றியவர்: கே. சோபால் கிருஷ்ணப்பர், 21, அநாததாயன் கோயில் தெரு, மதுரை; விலை: அரை 6.

காமயா கந்தி காலி

டி.கே.சி.

312. என்ன என்ன விளையப் போகிறதோ!

ராவணனது புத்திரன் அதிகாயன் மகா வீரன். போரில் இறந்து பட்டான்.

அதிகாயனது தாய் தானமாலை துயரத்தில் அறிவு தடுமாறியவளாய் ராவணன் முன் வந்து எப்படியெப்படி எல்லாமோ புலம்புகிறாள்.

“இந்திரனாலும் வெல்ல முடியாத அதிகாயனைப் பெற்றேன் என்றல்லவா என்னைப் புகழ்ந்து பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனை அல்லவா ஒன்றுக்கும் உதவாத மனுஷனுடைய அம்புக்கு இரையாக்கி விட்டாய்” என்று ராவணனை நிர்திக் கிறாள்—எல்லாம் துயர வெறி காரணமாக.

பகையாளிகள் ராவணனுக்கு உன் டென்று யாரும் எண்ணியதில்லை. பெண்பாலான தானமாலையா எண்ணி யிருப்பாள்! ‘எங்கேயோ இருந்து பகையாளிகள் வந்து விட்டார்களே’ என்று திகைக்கிறாள்.

“அட்ச குமாரன் (அக்கன்) முன்னமேயே இறந்து போனான். இப்போது அதிகாயன் இறந்தான். இந்த விதமாக மக்கள் எல்லாரும் மாண்டார்கள். மிச்சம் இருக்கிறவன் மண்டோதரி மகன் இந்திரஜித்து தானே.

“ஓ! ராவணே சுவரனே! பகையாளிகள், தீர்ந்தபாடாக இல்லையே.”

அக்கன் உடைந்தான்,
அதிகாயன் தன்உடைந்தான்,
மிக்க திறத்துள்ளார்
எல்லாரும் வீடினார்,

மக்களிலும் நின்றுள்ளான்
மண்டோ தரிமகனே!

நிக்கு விசயம்
இனி ஒருக்காகச் செய்யாயோ!

[அக்கன் உடைந்தான்; அட்ச குமாரன் இறந்தான்; அதிகாயன் தன் உடைந்தான்; அதிகாயனது இறந்து போனான்; மிக்க திறத்துள்ளார் எல்லாரும் வீடினார்; அப்படியே பெரும் வீரர்களான மக்கள் எல்லாரும் இறந்து போய் விட்டார்கள்; மக்களிலும் நின்றுள்ளான் மண்டோதரி மகனே; மக்களில் மிச்சமாய் இருக்கிறவன் மண்டோதரி மகனான இந்திரஜித்து ஒருவன் தானே; நிக்கு விசயம் இனி ஒருக்காகச் செய்யாயோ; முன்னொரு தடவை நிக்கு விசயம் செய்து பகைவர்களே இல்லையென்று

பிச்சை போட வந்தவர் :-என்னப்பா! மூன்று சொம்பும், ஒரு பெரிய பையும் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாயே, அவ்வளவிலேயுமா உனக்கு அரிசி கிடைக்கிறது?

பிச்சைக்காரன் :-ஹும்! அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லைக்க. முதல் சொம்பிலே அரிசி, இரண்டாவது சொம்பிலே கோதுமை, அப்புறம் ஒன்பிலே சோளம், பெரிய பையிலே கம்பும் வாங்கிக் கொள்ளாதற்காக வைத்திருக்கிறேன்!

விடு சேகரிக்க வந்தவர்:— சாமிப் பண்டிதர் கஷ்ட நிவாரண நிதிக்குத் தாங்கள் ஏதாவது கொடுக்கவேண்டும்!

அவர்:—வேறு ஆள் அகப்பட விட்டீயோ, உமக்கு? என்னிடமே வந்து விட்டீரே! நான்தானே கவாமி அந்தப் பண்டிதர்!

ஆக்கிரமம். இப்போது மறுபடியும் முனித்து விட்டார்கள் பகைவர்கள். அவர்களையும் ஒழிக்க இன்னொரு திக்கு விஜயம் செய்ய மாட்டாயா!

குதீப்பு:—கேவலம் மனிதனுடைய அம்புக்கு இரையாக்கினாயே என் மகளை, என்று முதலிக் ராவணனைக் கண்டித்துப் பேசிய தானமான் உடனடியாகவே 'திக்கு விஜயம் செய்ய மாட்டாயா' என்று ராவணனை நயத்து கேட்டிருள். துயர வெறி இப்படி யெல்லாம் செய்யும் ஒரு பிராணியை!

'திக்கு விஜயம் செய்ய மாட்டாயா?' என்று நயந்து கேட்ட தானமானியின் மனசு வேறொரு பக்கமாகத் திரும்பிச் செல்லுகிறது.

அத்தனை புலம்பலுக்கும் ராவணன் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல் மௌனமாய் அப்படியே நிற்கிறான்.

கேட்டிருள் தானமான்: "எதைச் சிந்தித்துக் கொண்டே இப்படி மௌனமாய் இருக்கிறாய்?"

"பூமான் குடிய வேலோடு போர் செய்யும் வீராதி வீரர் இறந்து போனார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது வெறும் பேச்சு. அவர்களைக் கூவி அழை! வந்து விடுவார்கள்!"

ஏதையா சிந்தித்(து)
இருக்கின்றாய்! எண்ணிறத்த
கோதைஆர் வேலரக்கர்
பட்டாரைக் கூவையா!

துயர வெறியில் இறந்தவர்களை, இறந்தவர்கள் என்று எண்ணத் தோன்றவில்லை. "அவர்களைக் கூவி அழையேன்" என்று புலம்புகிறான்.

உடனே தெளிவும் வந்து விடுகிறது. இறந்தவர்களைக் கூவி அழைத்து என்ன பிரயோசனம் என்பதாக.

அடுத்தாற்போல் பெண்களுக்குரிய ஆங்காரம் பிறக்கிறது.

ஏதையா சிந்தித்(து)
இருக்கின்றாய்! எண்ணிறத்த
கோதைஆர் வேலரக்கர்
பட்டாரைக் கூவையா!

பேதையாய்க் காமம்
பிடித்தார் பிழைப்பாரே;

சீதையால் இன்னும்
வருவ சிலவேயோ!

[ஏதையா சிந்தித்திருக்கின்றாய்: ஏனாய் என்பதை யோசனை பண்ணி மௌனமாக இருக்கிறாய்; எண்ணிறத்த கோதையார் வேலரக்கர்: மான் குடிய வேலை-ஏந்திய எண்ணிறத்த அரக்க வீரர்கள் இறந்து போய் விட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி இறந்தாரோவர்கள். கூவி அழைத்து விடுவார்கள் (துயர வெறியில் சொல்லுகிற வார்த்தை) பேதையாய்க் காமம் பிடித்தார் பிழைப்பாரே: அறிவு கெட்டவர்களாய் காதல் பைத்தியம் கொண்டவர்கள் பிழைப்பதுண்டா; சீதையால் இன்னும் வருவ சிலவேயோ: அந்தச் சீதையாக வரக்கூடிய கேடு இன்னும் எவ்வளவோ]

தானமானியின் உள்ளம் எப்படியெல்லாமோ மாறி மாறி வேதனைகளுக்கு உள்ளாகிறது. அந்த உள்ளத்தின் மூலமாக அவனியே நெரிசல் பார்த்திருக்கும்.

வேளாளரும் கூற தேவையில்லை

சிறந்த பிஸ்கோத்து

பிரீட்டானியா

எரு அழுக்குப்படிந்த கிராதி தீங்குவிளைவிக்காதது
போலிருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில்

இந்த கைகள்
யறைந்திருக்கும் அபாயத்தை

இறுகப்பிடித்துக்
கொண்டிருக்கின்றன!

- அழுக்கிலிருக்கும் கண்ணுக்குப்புலப்படாத
கிருமிகளில் அபாயமிருக்கிறது

லைப்பாயினால் அடிக்கடி சுழுவங்கள்

லைப்பாய் சோப்

அழுக்கிலிருக்கும்

கிருமிகளிலிருந்து

உங்களைக்காப்பாற்றுகிறது!

ரத்னதேசிகர் கல்வாய்ச் சமைய்து போய் விட்டார். கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருக்க கந்தர தேசிகர் கண்ணிரோடு கரகாவென்று கீர் பெருகிறது.

“ரத்னம், சிவத்தை விட்டுத், பாய்குப் பணத்தையும் எடுத்தேன். அதோடு சிறிதெவிலி. அவள் நகை ஐடா எடுத்து அவள் கையிலே கொடுத்திட்டேன். நா லா ர ருபாய்க்கு அவள் மேலே நகையிருந்தது. கம்மா ஆத்திலே போடுகிறுப் போல எவ்வந்தையும் பிடுங்கிப் போட்டுட்டேன். இன்னிக்குத்தான் அவள் இரண்டாவது மனுஷன் காறிலே இந்தச் சேறியைப் போட்

“**MDT**மா, சீங்கன் இப்படி ஏமாந்து போயிரு என்றால் அதை என்னால் கம்பவே முடியவில்லையே! மூன்று வருஷமாச்சுக்கிரிங்க, ஒரு நாள்வது எங்கிட்ட ஒரு வார்த்தை சொல்லும்னு தோணலியா!”

“அங்கேதானே அவன் ஐக்கிரதை பண்ணிவிட்டான்! ‘ரத்ன தேசிகர் கிட்ட வாய்ட்டுடாதிங்க. விட்டவங்கனோ, போச்ச வசம்’னு தேன் கொட்டறதுபோலக் கொட்டிட்டுடே யிருக்கான். நானும் அதைப் பூச்சக் கிட்டேன்.”

“நானும் நெண்சு நெண்சுப் பாக்கிறேன், மா. எனக்கு ஆறமாட்டேய்குது. சீங்கன் இவ்வளவு, அண்ணி சொல்லக் டாதா! இவ்வே, உங்க தம்பியாவது எல்லக் கூடாதா! எங்கிட்ட இவ்வாத பிடுக்கை அந்தக் காசிப்பயமேலே விஞ்சுச்சே உங்களுக்குக்கல்லாம்! இந்த வட்டாத்துலே குழி நாலரை ரூபாய்னு சொன்னுத் பித்துக்குணியாவது கம்புலா! இந்த மீலே பிறந்த குழந்தை கம்புமா! அகவிலைக்கால் ரூபாய் ஒரு ரூபாய் என்று வித்த மாதே குழி அஞ்ச ரூபாய்க்குக் குறைஞ்சுத் ததுண்டா! ஒசைப்படாம இருபத்தி ஷாயிர ரூபாயைத் தூக்கிக் கொடுத்திட்டவனே. என்னடா, முன்னெப்பிள்ளெ தெரி ரதவன் ஒருத்தன் சொல்கிறானே, யாரை ரவது கலங்கி கிட்டுக் கொடுப்போமனு பாசிக்க வேண்டாமா! இதென்ன பச்சைப் பிள்ளை ஏமாறுகிறுப் போலல்ல இருக்கு! அண்ணி, எங்கிட்ட உங்களுக்கும ஒரு வார்த்தை சொல்லணும்னு தோணலியா!” என்று ஆற்றமாட்டாமல் குழுகி் கொண்டு, ரணலி சாய்ந்து கொண்டிருந்த மீண்டு அகாடாப் பார்த்தார் ரத்னதேசிகர்.

“கீ போட்டிக்கு வந்திட்டா, குழி நாலரை பாய்க்கு வாங்க முடியுமா! அதான் சொல்லெ. ஆத்தா புடவை கொடுத்தா, அப்பன் திரை கொடுத்தான்னு சொல்லுங்கற சதியா நானும் இந்த மூக்குத் திருகு, இந்தச் சப்புத்தேடு, இதைத் தவிர மீதியெல்லாம் முட்டிக் கொடுத்திட்டேன்” என்று சொல்க் கொண்டு தேர்ண்டையை அடைத்துக் காண்டு வந்த அழுகையை அடக்க முடியாமல் உன்னே போய் விட்டான் அவன்.

டிருக்கிறான். அவளும் யார் கிட்டவாவது சொல்லித் திர்த்துத் தானே ஆகணும்! இப்போது சொன்னதைத் தவிர வேறு ஒரு பிராணியிடமும் அவள் சொன்ன தில்லை. அவளுக்கே தாங்க மாட்டாம சொல்லி விட்டான். என்னாலே எத்தனை பேர் மனசு கசந்திருக்கு பாடு. என் சம்சாரம் போய்ட்டுப் போறான்னு வச்சுக்குவாம். என் தம்பி, அவன் சம்சாரம், அவன் பிள்ளைக் குட்டிகள்—ஒருத்தரைக் கலக்காமெ குடும்பத்துக்குப் பெரியவன்னு ஒரு சிவையை எவ்வளவு தூரம் உபயோகப் படுத்தின்கணுமோ அவ்வளவு சேஞ்சு, எவ்வாத்தையும் அழிச்சுப்பிட்டேன். ஆறு இந்தக் குடும்பத்திலே ஒருத்த ராவது ‘இப்படி செஞ்சிப்பிட்டியே’ என்று என்னை இன்னும் ஒரு வார்த்தை கேட்ட தில்லை. அதுவரைக்கும் நான் கொடுத்து வச்ச வந்தான். ஆனால் நாளைக்கு நான் தேய்வது துக்குப் பதில் சொல்லித்தானே ஆகணும்! நானும் நெண்சு நெண்சுப் பாக்கிறேன், இவ்வளவு முட்டாளா இருக்க முடியுமா ஒரு மனுஷன் என்று. எனக்கு எப்படி கல்லுக் கல்லா ரூபாயைத் தூக்கிக் கொடுத்தேன்னு புரியவே இல்லை. சொக்குப் பொடி போட்டு மயக்கி விட்டானா! அல்லது வேலைக்காரன் தான் கம்ம புத்தியைக் கெடுத்துச் சந்தியிலே இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டானா! ஒண்ணாமே புரியலில்லை” என்று பிரமித்துப் போய்ச் சாய்ந்து விட்டார் கந்தர தேசிகர்.

ரத்னதேசிகர் கீழே கிடந்த கடுதாசிக் கட்டி விடுத்து ஒவ்வொரு கடுதாசாக எடுத்து வாசில்துப் பார்த்தார். ஒன்றிலாவது ராமதாஸு நாடிடுவின் பெயரைக் காணலில்லை. ‘பணம் வந்தது. வந்தனம். சீக்கிரம் சானாம் எழுதி முடிக்க ஏற்பாடு செய்து விடுவேம்!’ ‘பணம் பெற்றுக் கொண்டேன். இன்னும் ஒரு வாரம் அல்லது இரண்டு வாரத்தினில் சானத்தை எழுதி சீரில்லடர் செய்து விடலாம்!’ என்று மொட்டையாகத் தொகையைக் கூடக் குறிப்பிடாமல், கடைசியில் ‘இப்படிக்கு, கந்தசாமி’ என்று கடித்துக்கள் முடிந்திருக்கிற. ஒவ்வொரு கடுதாசியிலும் மேலே மயிலாப்புச் என்று கண்டிருக்கிறது. விவாசம் இல்லை. இந்தக் கந்தசாமி யார்! கந்தசாமி என்று யாராவது ஒரு ஆள் உண்மையாகவே இருக்கிறானா என்று ரத்ன தேசிகருக்குச் சந்தேகம் எழுந்தது.

டிக்கட் கலெக்டர் :—ஏன் அப்பா! இப்படி டிக்கட் வாங்காமல் வந்து எங்கள் பிராணனை வாங்கித் தொலைக்கிறாய்?

பிரயாணி :—எல்லாம் உங்களைப் போன்ற உத்தியோகஸ்தர்களின் தன்மைக்காகத்தான்! எல்லோரும் டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு வருவது என்று ஏற்பட்டால், உங்கள் உத்தியோகத்துக்கு டிக்கட் கொடுத்து விடமாட்டாங்களா?

இந்தக் கந்தசாரி யார் என்பது கடினமாகத் தான் தெரியும். அவருக்கே தெரியாமலும் இருக்கலாம். அந்த மாதிரி ஒரு ஆசாமியையே அவர் படைக்காமல் இருக்கிறார்தான்! ஆகவே ராமதாஸ் நாபுலையைக் கேட்டால்தான் தெரியும். ராமதாஸ் கம்பி ரீட்டிவிட்டான். இரண்டு மாதமாகத் தலைமறைவாகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் பெண்டாட்டியைக் கேட்டால் 'எனக்குத் தெரியாது' என்ற பதிலைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

இதே மிகுந்த மூப்பது மூப்பத்திரண்டு கடினங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் ரத்னதேவி. இருபத்துவாசாயிரம் வாங்கிக் கொண்ட கலெக்டர் அறியாமலும், மெத்தமாகப் பணம் பணம் என்றுதான் கண்டிருந்தது. தப்பித் தவறியவரது 'ராமதாஸ் நாபு' மூலம் பெற்றுக் கொண்டேன்' என்று ஒரு கடினத்திலாவது கண்டிருக்கக் கூடாது! நசித்திரம் பிடித்த சட்டத்திற்குச் சாட்சி வேண்டுமே! சாட்சியை வைத்துக் கொண்டுதான் கொடு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிச் சட்டத்திற்கு எப்படிப் பதில் சொல்வது! ரத்னதேவிக் திகைத்தார், எவ்வளவு அழகாக ஏமாற்றி யிருக்கிறார் என்று. நான் தவறாமல் வீட்டு வசலில் பாராக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த ராமதாஸ் இரண்டு மாதமாக மறைந்து விட்டான். அதிலேயே ஏக்கம் பிடித்து விட்டது கந்தர தேவிக்கு. பணம் போய்விட்டது, சீவமும் தொலைந்து விட்டது என்ற அதிர்ச்சியில் அவர் விழித்து விட்டார்; படுத்துக் கிடக்கிறார். திரும்பி வராத என்று வேறு சொல்லிவிட்டால் ஆள் பிழைப்பது துர்லபம். ரத்ன தேவிக்கு இன்னது செய்வது என்று தெரியவில்லை.

வேறு நாழிகை இருவரும் ஒன்றும் பெயர் இல்லை. கலெக்டரின் "மாமா, போலீஸ்கே எழுதிவச்சு ஆள் மெயை வாரண்டு கிளப்பி தான் ஆகணும். நீங்க கலையப்படாம இருந்து நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். கொஞ்ச மூன்றுடி சொல்லியிருந்தா இவ்வளவுக்கு வந்தாது. போகிறது; நடத்து போன ஏமாசைதைப் பற்றிப் பேசுவதில் புண்ணியமில்லை அதைரியப் படாமல் இருங்க."

"அதைரியம் என்னப்பா! எனக்கு ஒன்றும் ஆசையில்லை, சொத்தைக் காப்பாத்திக் வேணாமென்று. என் சொத்தினாலே இன்னொரு ஜீவன் திருப்தி யடைந்தாக, சந்தோஷமடைசார் என்றால் அதுவே எனக்குத் திருப்தி ஆனது இது முழுக்கவா என் சொத்து! தம் இருக்கிறார். அவன் பெரிய சும்சாரி. எவ்வாற்தைக்கு இரண்டு சொகல் மாட்டான் அவர்தான் ரிஸக்தாத்தான் எனக்கு ஆறே மாட்டேன் என்கிறது."

"சும்மா அதை ரிஸக்கக்கிட்டு கொடுத்த காதீங்க. நம்ம கையிலே என்ன இருக்கு!... நான் விரும்."

"சரி அப்பா, எல்லாத்துக்கும் வலது மையிலே இருந்து வருபவன் நீ. உன் ரிஸக்தாமல் போனதுக்கு ஆண்டவன் என்னை சரியானபடி தண்டித்துவிட்டான். உன்னிடத்திலே பேசுகிறதற்கே கூசுகிறது எனக்கு."

"அப்பா எல்லாம் சொல்லாதீங்க, மாம என்னமோ காலக் கொளது. நம்ம செயலே என்ன இருக்கு! நான் வருகிறேன்."

"சரி."

சீர்தர தேவிக் குணத்தைப் பார்த்து கொண்டு உட்கார்க்கொந்தார். அந்த மயங்கிடுவோடு. தொலைவிருந்து மாதிரி கோயி மணியின் ஒசை கம்பிரமாக மிதந்து வந்தது. கண்டிருந்தது. மூன்றத்தக்கு மேலே ஒரு ஒரு கடினத்திரம் மூன்றத்துப் பளிச்சிட்டு கொண்டிருந்தது.

அவருடைய படிப்பு, விவகம், அறிவு ஒன்றும் சொந்த விஷயத்தில் உபயோக மில்லாம போய்விட்டது அவருக்கு விப்பண அளித்தது வலது அறுபது ஆகிறது. சைவ சித்தாந்தத்தில் கரை கண்டவர். தேவாரம் பாடி ஆர்ப்பித்தால் மூன்று ல்தாயி பேசும் அர்சாரம் பிரிந்தலாமல் தம்புராவுக்கு ஜீவு பிடித்தார் போலும் பேசி நாதமாகப் போய் வும், ஊரில் எண்ணன் தம்பிச் சண்டைகள் புருஷன் பெண்டாட்டித் தகராறுகள், சொத்துப் பிரிவினைகள், நல்ல நான் பார்த்தல் எல்லாம் அவருடைய யோசனையை நாடி வந்தனாமாக இருக்கும். தர்மத்திற்கு, இழை தவறுதவர் என்ற கௌரவ புத்தியை ஊருக்குப் பெரியவர் என்ற ல்தானத்தை கொடுத்து அவரைப் போற்றி வந்தார்க்க கொஞ்சம் சொத்து கந்திரம் இருந்தது அருக்கு. ஏமாற்றுவதற்கு இவரைத்தானே பார்தான் ராமதாஸ் நாபு!

ராமதாஸுக்கும் அவருக்கும் செருக்கமாய் இருக்கேம் இருந்ததே இல்லை. அப்பாமல்சைத்,

என்ன அந்த ஐயாயிரம் ஆளுயிரம் பேரையும் வரக்குத் தெரியும். ஊருக்குப் பெரியவர் என்று எல்லோரும் அவருக்குக் கும்பிடு போடு வரக்கூடும். அந்த மாதிரி ஆண்களில் ஒரு சீதான் ராமதாஸ்.

என்னமோ நிடரென்று ஒரு நாளைக்கு அவர் வரைத் தொத்திக்கொண்டு விட்டான்.

ஒரு நாள் இதே மாதிரி அந்தி மங்குறிய மீதா, வாசல் நின்றுகொண்டிருக்கும் ஒரு ராமதாசு சுவைத்துக்கொண்டு ஏதோ ரகசியத் தொண்டைக்குள் மனமும் செய்து என்டிருக்கிறார் அவர். ராமதாஸ் வாசலில் சாய் கொன்டிருக்கிறார். வெகு நாளைக கண்டிப்பாகப் பார்க்கவில்லை அவர்.

"என்ன, ஐயா ராமதாஸ், சொளக்கியமா? இன்ன, கண்ணியே காணோம்?" என்று வாசலி அவனைக் கூப்பிட்டார்.

"காணாமல் என்னுங்க!" என்று செருப்பை சலியேயே கழற்றிவிட்டு வந்து உட்கார்ந்தான்.

"சொளக்கியந்தானே!"

"சொளக்கியந்தானுங்க,"

"சவுக்க மரம் எப்படி விற்குது இப்ப!"

"சவுக்க மரமா? நாள் கடையை எடுத்து வருஷம் ஆகப்போறதே!"

"கடையை எடுத்து விட்டீரா? எனக்குத் திரியவே தெரியாதே, ஏனையா!"

"ஒண்ணும் புண்ணியமில்லீங்க. பாடுண்டு, பலன் குறைச்சல்."

"உம்மாவே சும்மா இருக்க முடியாதேய்யா. கடையை எடுத்துட்டு என்ன பண்ணுவீறீர்!"

"ஏதோ கமிஷன் லியாபாரம் மாதிரி செய்து என் டிருக்கிறேன். நிலம் கிடம் முடிச்சுக் காடுகிறேன், ஏதாவது தரகு வருஷத்து."

"பாடு குறைச், பலன்ஜாஸ்தி."

"உம். அப்படி காணும் கொத்திட்டு விடலாம் க. தா வயிற்றுக் போதும்."

"அட வருஷத்து நாளுக்கு தரகு உத்தால் போலும், ஐயா!"

"அது சரி."

"ஒரு மாதம் வஞ்சாலும் பதினாறு மாதம் கம்பா காசு திருக்க வேண்டும்!"

"அது சரியாக."

"தாறு இருதாறு வாங்குவிட்டு, ஆயிரம் வண்டாயிரம் அப்பா!"

"உம். ஆயிரத்துக்குப்போனா நாள்"

என் இப்படி இருக்கேன்? அந்த மாதிரி வாங்கினால் நாளுக்கு வாங்கிப் போட்டுட மாட்டேனா? ஏதோ இப்ப ஒரு கல்ல 'சாஸ்' வருது. அந்த மகராஜன் கொடுத்த வச்சிருக்க காடு! அவன் வாங்கினால் கமக்குப் பெரிசா எதையாவது கண்ணியே காணலாம். அப்படிப் புத்தையம் மாதிரி ஒரு தசை வருது. யார் காத்திட்டிருக்காடு!"

"நிலமா, வீடா!"

"நிலந்தானுங்க. கண்ணை நிலம். இரு போகும். ஒரே தாக்காக இரண்டரை வேலி. குருவை இருபது, தாளடி இருபது காணும். எத்தப் பஞ்சத்திலேயும் இரண்டு போகமும் சேர்த்து முப்பத்தாறுக்குக் குறையாது."

"ஸ்தலம் எங்கே இருக்கிறது?"

"இதே இருக்குங்க, புங்கஞ்சேரியிலே."

"புங்கஞ்சேரியா! அப்ப கேட்பானேன்! இருபதும் விளையும், முப்பதும் விளையும். என்ன விள!"

"நாலரை ரூபாய்."

"ஆ!"

தேசிகருக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

"என்ன ஐயா இது, புங்கஞ்சேரியிலாவது, நாலரை ரூபாயாவது!"

"உம், சத்தம் போடாதீங்க. காரியம் கெட்டுப் போயிடும்த."

தேசிகர் குரலைத் தாழ்த்திக்கொண்டார்.

"என்ன ஐயா இது, புரளி பண்ணுவீறீர்! அந்தத் திக்கிலே பதின்ஞ்சு ரூபாய்க்குக் குறைஞ்சு நிலம் ஏதய்யா!"

"இங்கே வாசலிலே இருத்துவிட்டுப் பேசக் கூடாது. உள்ளே வந்தீங்கன்னு சொல்றேன்."

"சரி, உள்ளே போவோம், வாரும்" என்று என்று எழுந்து உள்ளே போனார்

தேசிகர். அப்பொழுது ராமதாஸின் மனச் சாட்டி எழுத்து சற்றுப் படம் எடுத்து ஆடிற்று. அதை ஒங்கி அடித்துப் படுக்கப் போட்டுவிட்டு மூழு மூச்சில் இந்த வேஷத்தைப் போட்டு ஆடி விடுவது என்று இதங்கி விட்டான் அவன். தேசிகரைத் தொடர்ந்து உள்ளே போனான். ஒரு காந்தளையைக் காட்டினார் அவர்.

“பரவாயில்லை” என்று கீழே உட்கார்ந்தான், ராமதாஸ்.

“ராமதாஸ், நீர் என்ன புதிர் போடுகிறீர்! புத்தி ஸ்வாநீனமில்லாமல் பேசுகிறீர்! ஒன்றும் புரிவதில்லையே எனக்கு.”

“அதாங்க, இது நம்புறதுக்கு வாய்க்கில்லாத சேதிதான். ஆனா, கொடுத்து வைத்தவன் நம்புவான்.”

“நீஜாபகவா! நாலரை ரூபாயா!” என்று கனங்கமறியாமல் வியப்புடன் கேட்டார் தேசிகர்.

“ஆமாம், உடமைக்காரரு மதராஸிலே ஏதோ கம்பெனியிலே வேலையா யிருக்காரா. குத்தகைக்காரன் தலிசை பண்ணக்கிட்டே யிருக்கான். அவரும் பட்டணத்திலேயே வீடு கட்டிக்கிட்டிருத் தங்கிடலாம்னு நினைக்கிறார். கொஞ்சம் புதுமொஸ்தரான ஆணையு வச்சுக்குங்கறெனன். பரம்பரையா வந்த சொத்து. அவரு தகப்பனாரும் மதராஸிலேயே உத்யோகம் பாத்துச் செத்துப் போயிட்டார். பட்டணத்திலேயே பிறந்து வளங்கிட்டாரு இவரு. ஊர் நிலைமை தெரியாதவர். அது போக பாத்யம் கொண்டாடப் போறனென்று குத்தகையை மூணு நாறு தடவை மாத்தினார். காட்டுக தடவை அதுக்காக இந்தப் பக்கம் காஷி எடுத்து வச்சிருக்கார். அதைத் தவிர ஊர் நிலைமை ஒன்றும் தெரி

யாதவரு. இப்பொழுதுகூட நிலம் எங் இருக்குன்னு யாராவது அழைச்சிக்கிட்டு வ காண்பித்தால்தான் தெரியும். குத்தகை காரன் சரியாகக் கொடுக்கவாட்டேய்கறா நம்பிக்கையா அவருக்கு ஒரு ஆறு கண்டு கிப் பார்த்து நெல்லோ, கீரோ, காடு அனுப்பறதுக்குக் கிடைக்க மாட்டேய்கறா ஊரோடேயே ஒட்டாதவனுக்கு எங் யிருந்து இதுக்கெல்லாம் ஆள் கிடைத் துங்க” அவருக்கும் பட்டணத்திலே இருக்கணும்னு ஆசை. வித்து விடுவோ, எங்கிருர். இதான் கதை. போன வா போயிருத்தேன். சொன்னார். வீலை கேட துக்கு நாலரை ரூபாய்கறா. எனக்கே ந முடியவில்லை. நிலவரம் தெரியாதவர் எக் பேச்சுக் கொடுத்ததிலே தெரியவந்த ஏதோ இருபது இருபத்தஞ்சாயிரம் மு போயிருக்கு. நறுக்குறா நாலரை ரூபா துடாரு. போங்கனென். காணே இரண்ட பேர் அறியாம தனக்காக அழக்சிப்பிடலாய் பாத்தேன். இருபதினாயிரத்துக்கு நான் எங் போறது? நம்மை நம்பி யாராவது இக் தொகையைக் கொடுக்கப் போறா? அடெ லாம் நடக்கிற பேச்சில்லை. சரிதான், ந தலியிலே எழுதினது ஏதோ ஆயிரம் இட் டாயிரம் தரஞ்சான் என்று முடிவு கட பிட்டேன். நான் ஆகாப்படறது வே ஒன்னுமில்லைங்க. அட, நமக்குத்தான் (யலே. நமக்கு வேணுங்கப்பட்டவங்க யா காவது முடிச்ச வைக்கலாமே என்று பா ரேனா. அதுக்குப் பாரங்க நமக்கு நய கையா ஆள் இல்லை. நீர்வாண தேசத்தி கோவணம் கட்டினவன் பைத்யக்காரர் கோய்கிறாப்போல புங்குஞ்சேயிலே நால ரூபாய்க்கு நிலமிருக்குன்னு யாராவது கொடுத்ததுக் கேக்கற சேதியா அது! இத் இடையிலே உள்ளூர்க் கழுக்கு ஒன்னு அப் போய் வட்டம் போடுது!”

“அது யாரு?”

“எல்லாம் உங்க ஆள்தான். ரத்தன (ஒரு நுகுவாரத்துக்குள்ளாக இரண்டு தட பட்டணம் போய்விட்டு வந்திட்டாரு. புக் சேரிச் சாலைலே முந்தா நான் பார்த்தே, ‘எங்கே இப்படி!’ என்று கேட்டேன். கம் தான் காத்தடங்கத்தென்னாரு. காத்து வ நம்புறிலேயா இடமில்லே! எங்கிட்ட குத்தினார். நான் சரிதான்னு கேட்டுக் க வந்திட்டேன்.”

“இரத்தம் இறங்கிட்டானா! அப்ப கட யம் அவனுக்குத்தான் சேர்ப்போலது அது”

“சேர்த்துமோ அது! அவரு ரத்தம், ராமதாஸ். நய்ய ரானுவுக்கு ஒரு இருக்குங்க.”

“சரிதான் ஐயா, நீர் எப்படி முக் முடிவும்?”

“ஒரு மூவாயிரத்தை அட்வான்ஸ் கொடு ஆளி அறையறாப் போல அதைத்து விட் அப்புறம் ரத்தமாவது வைடுரியமாவது”

“உய்யலே முடிவுமர் அது!”

“ரூபா இருந்தால் முடியாமல் என்ன!”

“எந்தனை ரூபாய்?”

“மூவாயிரம் இருந்தால் போதும்.”

தெலுங்குப் பிரச்சைக்காரன்:— துட்டு உண்டே சயண்டி பாபு! ஒருவர்:—நீ தமிழிலே கேட்டால் கூட என்னிடம் காலணைக் காசு இல்லை, அப்பா!

“சரி, கவலைப்படாதீர். நாளைக்குச் சாயல் காலம் காண்பு மணிக்கு வாரும.”

“யாருக்கு முடிக்கலாம் என்று பாக்கிறீங்க?”

“இங்கே ஒருத்தருக்கு?”

“யாருக்கு? சொல்லுங்கடீசன்.”

“அட, நமக்குத்தான்னு வச்சுக்குமேன்.”

“அப்படியானால் சரி. பாலிலே பழம் விழுந்தால் போல ஆக்க. காணும் அதுதான் எதிர் பார்த்தேன். ஆனால் விஷயத்தை வெளியிலே விட்டுடாதிங்க. ஸ்காந்தை!”

“ஸ்காந்தைவா இல்லாமல் வேறே எப்படி அப்பா இருக்கமுடியும், இந்த விஷயத்திலே!”

“என்னமோ, என் பதட்டம், என் கவலை, சொல்லிவைக்கிறேன்.”

“கவலைப்படாதீர். நாளைக்கு காண்பு மணிக்கு வாரும.”

மறு நாளைக்குப் பார்வியில் ஆபத்து சம்பந்திற்சாக வைத்திருந்த இரண்டாயிரம் ரூபாயை எடுத்துவிட்டார் தேசிகர். இரும்புக்கடை வைத்தியகாத பிண்டியிடம் கோட்டெழுதிக் கொடுத்து ஓராயிரத்தை வாங்கினார். எல்லாம் பகல் சாப்பாட்டுக்குள் முடிந்துவிட்டது. மாலை காண்பு மணிக்கு ராமதாஸ் மூவாயிரத்தைவும் வாங்கிக் கொண்டு போனான்.

மறு நாளைக்கு மறுநாள் மயிலாப்பூரிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது.

“அதேக நமக்காரம்.....பணம் வந்து சேர்த்தது.....சிக்கிரம் சாளனம் செய்ய ஏற்பாடு செய்கிறேன். மதறவை தேசிகர்.”

ராம. கந்தசாமி.”

அன்று சாயங்காலம் இருட்டுற சமயத்திற்கு ராமதாஸ் வந்தான். அவன் பெயருக்கும் ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. அதை எடுத்து அவரிடம் காட்டினான்.

“.....பணம் வந்தது. தேசிகருக்கும் இன்று கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன். சிக்கிரமே சாளனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யோம். தேசிகருக்கு நிம்மனாகக் காணிக்கவும்.”

ராம. கந்தசாமி.”

“நிலத்தைப் பாக்கிறதென்னையா? எல்லாம் நீர் சொன்னால் சரி!” என்றார் தேசிகர்.

“அது முறையில்லீங்க. எல்லாத்துக்கும் ஒரு நடவை பார்த்துவிடறதுதான் நல்லது. பார்த்தாமல் எந்தக் காரியமும் செய்யப்படாதுங்க. நாளைக்குத் திருப்பதியில்லாமல் போர்க்குளா!”

“சரி ஸ்யா, உம்ம இவ்வுடத்தைத்தான் கொடுப்பானேன்! என்னிக்கிப் போகலாம்!”

“எப்ப வந்தாலும் நான் தயார்.”

“வியாழக்கிழமை போவோமா?”

“உம், ஆனால் விடியற்காலமே அவ்வது இருட்டுற நேரத்துக்குப் போனால் நல்லது. கையெழுத்தாய் ரிஜிஸ்டர் ஆய்ற வரைக்கும் ஸ்டாப்பா யிருக்கிறதுதான் தேயலாம்.”

“சரி, வியாழக்கிழமை விடியற்காலமே வருகிறேன்.”

விியாழக்கிழமை இருள் பிரிவதற்கு முன்னேயே வண்டியைக் கட்டித் தாமே ஓட்டிக் கொண்டு சென்றார் தேசிகர். காக்கி கோடியில் சாலையில் நின்று கொண்டிருந்த ராமதாஸ் வண்டியில் ஏறிச் சாரதயத்தைத் தான்

ஏற்றுக்கொண்டான். காற்பது வருஷ காலத்தில் அன்றுதான் தேசிகருக்குப் பிராதல்நானம் தவறிவிட்டது.

புய்கஞ்சேரி காண்புமணியில் இருந்தது. விடிய விடிய வண்டி புய்கஞ்சேரி எங்கையை அடைந்தது. ஜிஜுஜிஜு வென்று காலைக் காற்று குளிர்ந்த அடித்துக் கொண்டிருந்தது. வலியாள் குருவி ஊருக்குமுன் எழுந்து ஊரை முழப்பிக் கொண்டிருந்தது. காலை யின் மெனனம், குளிர்ந்த காற்று, மணியில் இருந்த எழும்பி, எல்லாம் தேசிகருக்குப் பிராதல்நானம் தவறிப்போனதற்கு ஈடு கட்டி விட்டது.

“அட, இதோ ரி தி கிரே!” என்று உண்டியை நிறுத்தென்று ராமதாஸ்.

“யாரு!”

“நிலத்துக் குத்தகைக்காரரும். இங்கேயே இறங்கி விடலாங்க. வண்டியை இங்கேயே அடித்துப் போடலாம். இதோ இருக்கு. போய்ப் பார்த்துவிட்டு உடனே திரும்பி விடலாம். கம்மா பரத்துலே மாட்டின் தலைக் கயிற்றைக் கட்டிவிட்டுப் போகலாம்.”

“சரி.”

காண்பு வயல் கடைக்கு அப்பால் இருந்தது அந்த இரண்டரை வேலித் தாக்கும். வரப்பின் மேல் மூவரும் நடந்து வந்து நின்றுகண்.

“நமக்கு ரொம்ப வேண்டுகூர் குத்தகைக்காரர். ஓய், குத்தகைக்காரரே, உங்க செலத்துக்கு இனிமே முதுவாணி இடிங்கதான்!”

“தெரியுதுங்க.”

தேசிகர் கருமரத்தடியில் நின்று பார்த்தார். பயிர் கருகரு வென்று கடும்பச்சைஉக வானித்து வளர்ந்து காலைக் காற்றில் அடையாடிக்கொண்டிருந்தது.

“காவேரிப் பாசனம் பாசனம்தான். பயிர் எப்படி ஓய்வாரமா, மதம் புடிச்சாப்போல நிற்குது, யாரும் குத்தகைக்காரரே, கண்டு முதல் கமாரா எப்படி யிருக்கும்!”

“குறவை பதினட்டு இருபதக்குக் குறையாது. தாண்டி பதினறு பதினேழுக்குக் கீழே போனதில்லே.”

“குத்தகை!”

“இருபத்தருக்.”

“அடிகம்தான்.”

“நீங்க சொல்றீங்க. முதலாளிக்கு ரொம்பக் குறைச்சலு எண்ணம். கிஸ்தியும் கீயே கட்டிப்படு என்சொர். இது உலகத்திலே இல்லாத சேதியா இருக்கிறது. கிஸ்தியைக் கூடவர் குத்தகைக்காரன் கொடுப்பான்! அதாங்க தனிசில்! செல்லுக்காய்ச்சி மரம் எந்தேக இருக்கின்றனா கேட்டிறவர்களுக்குப் பாடு படுகிறவா அருமை, வழக்கம், முறை ஏதாவது தெரியும்படி என்னமாய்க் சொல்றது! அவரு பாட்டுக்குக் கேக்குறாரு.”

“இனிமே அந்தக் கவலை ஏன் ஸ்யா, உனக்கு! புது முதலாளி எப்படின்று கொஞ்ச நாளிக்க தெரிஞ்சு போய்டுது.”

“நெய் நல்லாத்தான் இருக்கு. கிணச்சலும் நல்ல கிணச்சலாகத்தான் சொல்லுரு குத்தகைக்காரரு!” என்று பயிரின் கடும் பசுமையைக் கண்டு பூரித்துக்கொண்டே சொன்னார் தேசிகர்.

“அதெல்லாம் உழைப்பிலே சளைக்கிற ஆளு இல்லீங்க குத்தகைக்காரரு. குத்தகை நிலம்தா

அம்பி :—தான் ஆள்பத்திரியிலே தான் பிறத்தேனும். அம்மா சொல்லி யிருக்கிறாள்!

தம்பி :—ஆள்பத்திரியினா பிறத்தாய்? உனக்கு அப்போது உடம்புக்கு என்ன?

சென்று சோம்பிச் சோம்பி மயங்குபிற ஆளு இல்லை” என்றுள் ராமதாஸ்.

“எதுக்காகச் சோம்பிறது! யூமா தேவி இத்தா, இத்தா என்று கொடுக்கக் காத்துக் கிடக்கிறாள். அவளுக்கு வேணுங்கற நினைவைக் கொடுத்தால் கைநிறைய வாரிக் கொடுக்கறா. தாயி. உன்னை கிடக்கிறது புதையல். அதுக்குக் கொஞ்சமாவது நாம் பிரயாசைப்பட வேண்டாங்களா! சோம்பினா அது தெரிபாத்தாமில்லே!”

“ஓ சோம்பிற தம்பி! உன்மாதிரி எல்லா கும் இருந்தா நம்ம தேசத்துலே சாப்பாடு சாஜாங்கத்துக்குத் தலைவியைக் கொடுக்குமா! உழைக்காமலே வாயிலே சோறு வந்து விழணும்னு நாம் தூங்கறோம். அதான் தேசமே தனக்கு” என்று சொல்லிவிட்டுத் தேசிகர் சிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.

“என்னமோங்க. வஞ்சனை யில்லாம உனக்கு கிறேன். சொந்தக் கொண்கைமாதிரி நெண்சுத்த நான் சொந்தேத்தி செய்யறேன். குத்தகை தக்கணும். ஆண்டவர் செவல்.”

“சவலைப்பாதையா! வஞ்சனை யில்லாமல் உழைத்தால் உன்னைவிட்டு ஏனய்யா குத்தகையை மாத்தறேன்!”

“ஓய், நீர் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். அதெல்லாம் அவங்களுக்குத் தெரியும்” என்றுள் ராமதாஸ்.

சற்று சேரம் கழித்து மூலரும் சாலைக்குத் திரும்பினார்கள்.

வண்டி மிளம்பிற்று. ஊர்க்கோடியில் தலைக் கயிறிதைத் தேசிகர் கையில் கொடுத்துவிட்டு “மறுபடியும் சோம்பிறேன்னு நெண்சுக்கா திங்க. பார்த்திடேயும் சேதியை வெளியே விட்டுடாதீங்க. முக்யமா ரத்த தேசிகர் காதுக்கு எட்டிச்சேர, போச்சு” என்று எச்சரித்துக்கொண்டே இறங்கினாள் ராமதாஸ்.

“எனக்கென்ன பைத்தியமா! இதற்கு என்னையா கவலை!” என்று தெரியும் சொன்னார் தேசிகர்.

வண்டி போய்விட்டது. கத்தியை எடுத்து ஒரு கருக்க குச்சியை நறுக்கிக் கடித்துக் கொண்டு வாய்க்கால் கரையில் சின்னாள் ராமதாஸ். அவள் நெஞ்சு தேசிகரை நினைத்துக் கழி விசுக்கத்தில் களித்தது. குற்றம் செய்யும் குறு குறுப்பு அங்கு இல்லை. “இவ்வளவு நம்பி விட்டானே, பாவி!” என்று வருத்தப்பட்டாள்.

தேசிகர் பார்த்த அந்த இரண்டரை வேலித் தாக்கும் புங்குஞ்சேரி கொங்கணைச் சேரையில் நிலம். அந்தக் ‘குத்தகைக்காரன்’ தஞ்சாவூரில் மாட்டுத் தாரு செய்து கொண்டிருக்கிற தவன். ராமதாஸிடம் பத்து ரூபாய் ‘பில்’ வாங்கிக் கொண்டு குத்தகைக்கார ‘வேலும்’ ஆடிவிட்டு அடுத்த பஸ்ஸில் தஞ்சாவூர் போய் விட்டான்.

“பாவிப் பய, துரதிர்ஷ்டக்கார மனுஷன்! இப்படி ஏமாத்து போகிறானே! இதோ இத்த நாடகம் சாயம் வெளுத்து விட்டால் கூடப் பிழைத்து விடுவான் என்று ஒரு நிமிஷம் தொல்வியைக் கூட விரும்பினாள் ராமதாஸ். தேசிகருடைய குழத்தைத் தன்மை ஒரு ஷணம் அந்த நிலக்குக் கொண்டு வந்து விட்டது அவளை. அந்த எண்ணத்தை உறுக்கி உதறி ஏறிவது சற்றுக் கஷ்டமாதந்தான் இந்நித்து அவனுக்கு.

தேசிகர் என்று இரவு தூங்க சேரம் பிடித்தது. இரண்டரை வேலி நிலம் ஒரே தாக்காகத் தம்மை அணுமி வருவது கண்டு அவர் நெஞ்சு எழுச்சியில் மழிந்தது பட படத்தது.

ராமதாஸ் நான் தவறாமல் வந்து அதை மணி சேரமாவது பேசிவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். பறிக்கிறது நான் கழித்து ஒரு எண்ணியிரம் கேட்டான். தேசிகர் உடனே நஞ்சையும் புஞ்சையும் யிருத்த குடும்பச் சொத்து பன்னிரண்டு மா நிலத்தையும் குறி பறிக்கிறது ரூபாய் என்று உச்சிக் கிரயத்தில் வீற்று ரொக்கத்தை வாங்கி எண்ணியிரத்தை ராபதாஸ் கையில் கொடுத்து விட்டார். அதற்குள் மயிவாப்புமிருந்து ஒரு கடித்து வந்து விட்டது. கவத்தியாகாத பின்னரின் கடனை உடனே தீர்த்துவிட்டார் தேசிகர்.

ஒரு மாதமாகிவிட்டது. மயிவாப்புக்கார குக்கு இன்னும் ஒழிவவில்லை. ஆனால் ராமதாஸ் முதல்தர செல்வாக காணு வண்டியும் தேசிகர் பசுக்களுக்கும் ஏருமைக்கும் வைக்கோல் போடும் போட்டுவிட்டுப் போனான்.

காணு மாதமாவிற்று. இன்னொரு ஆயிரம், இன்னொரு காலாயிரம் ராமதாஸ் கைக்குப் போயிற்று. கடித்ததுடன் தான். இரண்டாம் போகம் கண்டு முதல்தரப் பிறகு இன்னொரு காணு வண்டி செல்வ வந்து விட்டது. தேசிகருக்குச் சாப்பாட்டுக் கவலை ஒழிந்தது. மாயவரத்துப் பாநிரிப் பழம் தேசிகருக்கு உயிர். நாலைந்து உடைகள் வந்தன. மதுகர மலை மாலு அலகுகு இருண்டாவது உயிர். அவருடைய அந்தரங்க குளிக்கா எல்லாம் ரொம்ப பவும் குறிப்பறிந்து சிறைவேற்றி வந்தான் ராமதாஸ்.

“ஓய், நீர் ரொம்ப இவ்விதம் தெளிஞ்ச ஆணியா!” என்று ஒரு நாள் அவர் கொடுத்த ‘சொட்டு’ அவன் மண்சாட்சி மீது புண்ணில் ‘சொட்டு’க் கொடுத்தார்போய் விழுந்தது. கரி என்ற அந்த வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து கொண்டான்.

நிலம் வீற்ற ரொக்கம் முழுவதும் கரைந்து விட்டது. ஆனால் பன்னிரண்டு மா நிலத்துப் பணத்தில் வா எரிந்து இரண்டரை வேலி நிலம் அணுமிக்கொண்டே யிருந்ததே தவிர, கைக்கு எட்டவில்லை.

தேசிகர் மயங்கினார். ராமதாஸ் காளையாப் மாநிரி பணம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். கொடுத்த பணத்தை வாய்நூல்தாக்காவாயது இன்னும் கொடுத்த தாய்தான் நல்லது என்று தேசிகருக்குத் தோன்றிவிட்டது. மீண்டுமி யம்மாளின் கை வளைபல், அட்டிகை, மூன்று வடச் சங்கிலி, அந்த காளில் அணிந்திருந்த புல்லாக்கு ஒய் வொன்றும் கடுதாசாக மாறிக் கை மாறிற்று. இரண்டு வருஷம் ஆகிவிட்டது. மயிலாப்பூர்க் கார் இதோ, இதோ என்று மண்பிப்புகள் கேட்டுக் கேட்டுக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டே விருந்தார்.

இன்னொரு ஆறு மாதமாயிற்று. சாப்பாட்டுக்குக் கவலை இல்லை. ஏராளமாக செல்லும் நீரும் வீட்டில் நிறைந்து கிடந்தது. எய் கிருந்து வந்ததோ!

நிடரென்று ராமதாஸ் நின்றுவிட்டான். தேசிகருக்குத் தனக்கி கண்டது. ஜூரம் வந்தது. செஞ்சு நிழலுற்றது. படுத்த விட்டார். ரதன தேசிகர்—அவருக்கு ஒன்று விட்ட அத்தை மகன். அடுத்த ஊரிலிருந்து அவரைப் பார்த்து வந்தபோது, “ரதனம், இந்த ராமதாஸை உனக்குத் தெரியுமா!” என்று சாதாரணமாகக் கேட்டு வைத்தார்.

“தெரியுமா!”
 “ஆள் எப்படி!”
 “ஏன், ஏதாவது கடன் கிடன் கொடுத்திருக்கிறீர்களோ!”

“என்னப்பா, அப்படிக் கேட்டே!”
 “பின்னா ராமதாஸைப் பத்தி யார் விசாரிப்பாங்க! நூறு இருநூறு கொடுத்திருந்தா, பேசாம ஒரு முனுக்குப் போட்டுக் கிட்டு முனிச்சிக்கிடுங்க. இனிமேக் கொடுக்க வானாம்.”

தேசிகருக்குப் படுரென்றது. ஒரு மணி நேரத்திலே எல்லாவற்றையும் கக்கி உருகி விட்டார்.

ரதன தேசிகருக்கு மண்டையில் அடித்தாற் போலிருந்தது. மொட்டைக் கடுதாசிகளும் மூட்டாந்தனமும் அவரை அதிரச் செய்து கடுக்கிற்று. ஒன்றும் ஓடவில்லை அவருக்கு.

போலீஸில் படுவு செய்தார். மறுகாள் ஊர் சலசலத்துவிட்டது. தேசிகரைக் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து துக்கம் விசாரித்தார்கள். வேடிக்கை பார்த்தார்கள். அவருடைய உயிர் சாகசத்துடன் உடலில் ஓட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர் கண்ணுசாமிய் பின்னா, குப்புசாமி டாக்டர், சுப்பட்டா, இன்னும் காண்கு பேர் ரீழே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

“இந்தக் காலத்திலே தகப்பன் பின்னாயை கம்பமாட்டேங்கலாம். பெண்டாட்டி, பின்னா, அண்ணன், தம்பி ஒருத்தரையும் கம்பமாட்டேங்கலாம். இப்படி ஒரு அல்சாப் பயலை கம்பிவிட்டீர்களே!”

“உங்களைப் போய் ஏமாத்தினானே, பாவி, பாவி! அவனை உரிசோட வச்ச வச்சக் கொல்ல வாண்டாம்!”

“அந்தப் பய ஹோட்டலிலே எப்படிச் சாப்பிட்டான் தெரியுமா! தினந்தோறும் இரண்டு ஜாங்கிரி, இல்லாட்டி இரண்டு

அல்சா, டிக்கீ காப்பி இப்படிவல்ல முறையிலுன்? பாவி, பாவி!”

“என்ன வேட்டி! என்ன சட்டை! பெண்டாட்டியை அழைச்சிக்கிட்டு அமாவாசைக்கு வேதாரணயம் போனார். சிவராத்திரிக்கு ராமசாரம் போனார்.”

தினகற்பும், குரோதமும், பரிவும் தேசிகர் முன் தாறுமாறாக ஆடிக் கொண்டிருந்தன.

“என்னடா, இப்படிப் பேசுறேன்னன்னு நீங்க கெனைக்கலாம். ஏன் பணத்தைக் கொண்டு இவ்வளவு சந்தேகம் ஒரு நடுத்தன் அடைந் சாங்கு அது எனக்கு ஒரு நிரூபியாகத்தான் இருக்கு. என்ன கண்ணுசாமி பின்னா, காள் சொல்கிறது எல்லாம் உங்களுக்குச் சம்மதம்மில்லை போலிருக்கு. நீங்க எல்லாரும் இவ்வளவு ஆத் திரப்படறபோது காள் பேசுறது ருத்ராசுஷ்ய பூனை மாநிரி இருக்கும். இந்தப் பழம் புனிக் கும்டாங்கிற போக்குலே காள் சொல்லுவ. உண்மையாவே எனக்கு ஒரு நிரூபி உண்டாகத்தான் செய்யுது. இந்தப் பணம் போனானேன்! ஏன் டாடாஜன், சாப்பதிப் பெருமான் எனக்கு வேறே கொடுத்திட்டுப் போனார். கட்டாயம் கொடுப்பான். ‘ஐயோ, அத்தனை யும் போயிடிச்ச’ன்னு இடிஞ்சு போய் முதல்விலே உட்காரத்தான் உட்கார்ந்தேன். ஆளு யோசிக்கப் பக்கறப்ப, பரவாயில்லேன்னு தோணுது. நான் இப்ப கவலைப் படலிலே. ஏன் பணம் நிச்சயமா வரும.”

“அதுக்காக அந்தப் பயலை ஒண்ணுமே செய்யாம விட்டுவிடுறதா!”

“காள் அப்படிச் சொல்லலையே. மோசடி பண்ணுறவனைத் தண்டிக்கத்தான் ஆகணும். ராஜாங்கம் அவனைத் தண்டிக்கணும்னு தான் காள் கிரயிப்புடுறேன். காள் சொல்ல வந்தது ஏன் மனசிலே ஏற்பட்ட ஒரு எண்ணத்தைத்தான்!”

ஆளுல் ராமதாஸின் சத்தத்தையே குடித்து விடத்தான் துடித்தது ஒய்வொரு செஞ்சும்.

இருபது காள் கழித்துச் சிதம்பரத்திற்குப் பக்கத்தில் ராமதாஸ் பிடிப்பட்டு விட்டான். சிலங்கிட்டு இழுத்து வந்தார்கள்.

“பணமாவது, வாங்கிக்காவது! தேசிகர் கிட்டயா! இது என்னயாது புதிரா இருக்கு!” என்று அவன் முகம் ஆச்சரியக்குறி போட்டுக்

ஒருவர் (தமது மனைவியைப் பார்த்து):-விசாலம், எனது பழைய தன்பர் ஒருவரை விருந்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். (பின் தன்பரைப் பார்த்து) மறந்து விட்டேன், உங்கள் பெயர் என்ன?

கேட்டது. அதன் பலனாக, நகக் கண்ணில் ஊசி ஏறிற்று. முதலகு பட்டையாகத் தடித்தது. முகம் வீங்கிற்று.

இந்தக் கட்டத்தை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. உடத்து நாய்மாதிரி எலும்பு உடக்க அடிபடும் கட்டம் அவன் போட்ட திட்டத்தில் இல்லை. ஜாமீன் கொடுத்த வெளியே வந்தான்.

கேஸ் நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கடிதங்கள் தான் எழுதினவை அல்ல என்று பொய்ச் சத்தியம் செய்தான். அன்று வெளியே வரும்போது கண்ணுசாயிப் பிண்டி அவன்மீது கோர்ட் வாசலில் காறி உமிழ்ந்தார். கைல இருந்த ஐந்தாறு, ஆயிரமும் தீர்ந்து விட்டது.

தலைவலி என்று ஒரு நாள் படுத்தான் ராமதாஸ். நிற்காத தலைவலி அது. வளர்ந்தது; காப்ச்சல் கண்டது; பூச்சி வெட்டின வெண்டைச் செடி போல விறு விறு வென்று வாடி உடல் தேயத் தொடங்கிற்று. படுத்த படுக்கையாகி விட்டான். மருத்து வாய்க்கக் காசு இல்லை. அடிபட்டு அடிபட்டு வாலைக் கருட்டி வதங்கி மடிந்திருந்த உன் மணம் ஒங்கி எழுந்து துவாலை விட்டு எரிந்தது. அதை அடித்து உட்கார வைக்க அவன் மனசு தெம்பு இழந்து விட்டது. பிழைக்கிற குணம் பதறியவல்லி. மூன்று வாரம் ஆகவில்லை. இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ என்று பொழுதை எண்ணும் நிலை நெருங்கிவிட்டது.

அன்று காலை எட்டு மணி இருக்கும்.

“வெக்கீர்” என்றான் ராமதாஸ்.

“அவங்க வந்திருக்காக்க” என்று பதறினான் அவன்.

“யாரு?”

“தேசிகரு!”

“ரத்ன தேசிகரா?”

“இல்லை, நம்ம தேசிகரு.”

“ஆ!”

அவன் வாய் பூடுவதற்குள் கந்தர தேசிகர் உன்னை வந்து நின்றான். கற்றுமுற்றும் பாசித்தான். கந்தல் துணிகளும் அழகுத்துணிகளும் தேயும் உடலும் நாற்றம் வீசி வயிற்றைக் கலக்கின. ராமதாஸின் மனைவி ஒன்றுமே புரியாமல் விழித்தான். ஒரு நாற்காலி காட்டினார் அவரை அமரச் சொல்லி.

“ராமதாஸ், உனக்கு உடம்பு சரியா யில்லை. கவலைக்கடமா யிருக்கு என்று சொன்னாக்க. பாசித்து வட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன். அது உடம்பும் இல்லை. உன்னைடம் ஒரு முக்ய மான சேதி பேசணும்.”

ராமதாஸ் கயிற்றுக் கட்டிலில் படுத்திருந்தான். சற்று எழுந்து தலையணையில் சாய்ந்தார் போல உட்காரக் கூட முடியாமல் அவனுக்குத் தெம்பு செத்துவிட்டது.

“ராமதாஸ், உன்னைப்போல ஒரு கேட்டிக் காசை நாள் பாசித்திருக்கேன்னு நினைக்கலெ. இந்த உலகத்திலே சுகம் அடையாததுக்காகப் பாடு படறாக்க. உழைக்கிறாக்க. ஆனா உன்னைப்போல இவ்வளவு கலையாக அதை அடைஞ்சவர்கள் ரொம்ப ரொம்பக்கொஞ்சம். ஆனா கடைசியிலே மாட்டிக்கவும் மாட்டிக் கட்டிடே கேஸ் எனக்கு ஜயிச்சதுன்னு உனக்குத்

தண்டனை கொடுப்பாக்க. ஆனா எனக்கு ஜயிச்சதுன்னு நாள் நம்பவில்லை. அவ்வளவு சாமர்த்தியமா நீ என்னை ஏமாத்திப்பிட்டே. ஆனா கேஸ் உனக்கு ஜெயிச்சதுன்னு உன்னைப் போலத் துர்ப்பாக்கயசாவி ஒருத்தரும் இருக்க முடியாததுன்னுதான் எனக்குத் தோணுது. எந்தத் தப்பு, குத்தம் பண்ணினதும் அதுக்குப் பிராவச்சித்தம் பண்ணி இந்த உடம்பையும் செஞ்சையும் வருத்தித்தான் ஆகணும், மனுஷ. இல்லாட்டா பாலம் பின்னாலே வந்து வந்து அடிக்கும். ஆனா இப்ப உன் நிலையைக் கேட்டுட்டுத்தான் நாள் ஓடி ஓடி வந்தேன். கேஸ் யாருக்கு ஜெயிச்சா என்று? இப்ப உன் பிராணம் போய்க்கிட்டிருக்கு. நீ நல்ல வழி தேடிக்காம போயிப் போறயென்னு நாள் ஓடி வந்தேன். நம்ம சாஸ்திரங்களிலே வாங்கின கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்காம செத்துப் போகக் கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்கு. இப்ப உன் கடனை நீ தீத்துப்பிடணும், நானும் பாக்கியிலேவென்னு குறையிலேயாம மனசாரச் சொல்லிடணும். இப்ப அதுக்குத்தான் நாள் வந்தது. நீ என் பணத்தை வச்சுட்டுப் பழைய கடனெல்லாம் அடச்சே. கமரையும் இருந்தே. எல்லாம் கேள்யிப் பட்டேன். எனக்கு ரொம்ப திருப்திதான். ஆனா கடனை அடைக்காம போகக் கூடாது. அக்கம் பக்கத்திலே யிசாரிச்சேன். டாக்டருக்குக் கூடப் பணம் உன்னாலே கொடுக்க முடியலென்னு சொன்னாக்க. அதனாலே ஒண்ணே ஒண்ணு கேட்டுறேன். உன் கையிலே இருக்கிறது ஏதாவது கொடு, போதும். அஞ்ச அல்லது ஒரு ரூபா கொடுத்தாலும் போதும். நாள் சந்தோஷமா வாங்கிக்கிட்டு, உன் கடன் தீர்த்து போச்சுன்னு ஏன் தேவார ஆகிசா, வேகமாதா ஆகிசா சொல்லிப்பிடறேன். என்ன! அதுக்குத்தான் நாள் வந்தது” என்று தேசிகர். நிறுத்தி, பதிலுக்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

ராமதாஸுக்கு இவ்வளவையும் மனநிலை வாங்கிக் கொள்ளச் சற்று தேரம் பிடித்தது. மிரண்டு விழித்தான். அவன் உயிர் நெருப்பல் விழுகு துடித்தது.

“நான் நெசமாகத்தான் இதைச் சொல்றேன். ஏதாவது கொடு போதும். இருபநிலை யீரத்துச் சொச்சமும் தீர்த்து போச்சுன்னு மனசாற் சொல்லிவிட்டுப் போயிடறேன்.”

யிம்மியமும் குரல் கேட்டது. திரும்பிப் பாசித்தார் அவர். ராமதாஸின் மனைவி உடல் குறுங்க, வாய் விட்டு வரும் அழுகையை அடக்க முடியாமல் அடக்கிக்கொண்டு அவனருகே வந்தான். அவன் பக்கத்தில் துவண்டு சிம்பித் தொங்கிய வலது கையை எடுத்து உள்நுழைக்கையி எதையோ வைத்துத் தேசிகரை நோக்கிக் கையை இழுத்து அவர் பக்கமாக கீட்டினார்.

அவர், கையைப் பிடித்து அந்த இரண்டணுவை வாங்கிக் கொண்டார்.

“அம்மா, இனிமே ஏன் அழறே! பேராம இரு. என் கடன் தீர்த்து போச்சே. பராசக்தி கேக்கச் சொல்றேன். உன் புருஷன் கடனைப் பூராவும் தீர்த்துவிட்டான். கவலைப்படாதே! அவனும் கவலைப்பட வேண்டாம். நாள் போய் வாரேன்” என்று வெளியே போய்விட்டார்.

நீங்கள் உங்கள் பற்களை

இன்று மக்ளீன் செய்தீர்களா?

நெருங்காலமாக
நான் மக்ளீன்ஸ்
மீது நம்பிக்கை
வைத்திருக்கிறேன்.
ஒவ்வொரு தினத்
தையும் அது
எனக்கு ஒழுங்காக
ஆரம்பித்துக்
கொடுக்கிறது.

வாயை சுத்தப்படுத்த
மூலின் நாற்றத்தை
போக்குகிறது.

உமிழ்வு
கெடுக்காத தந்தை
செய்களைப் பாதுகாக்கிறது.

மேலே உள்ள கறையான சுத்தி
பற்களுக்கு
வெண்மை
தருகிறது.

மக்ளீன்ஸ் பெராக்ஸைட் பற்
பசை யாரும் காப்பியடிக்க முடி
யாத பிரத்யேக முறையில் தயாரித்
தது. மிகவும் சுத்தமாக்குப்பதாம்
உலகமுழுவதும் பரவியுள்ளது.
கறைகளைப் போக்கி வாயைச் சுத்
தப்படுத்தி, உபயோகிப்பதற்கு
மணமும் சுவையும் உள்ளதாக
விளங்குகிறது.
புகழ்க்கணக்கான மக்கள் பிரதி
தினமும் காலைமீல் மக்ளீன்ஸ்
மூலம் தம் பற்களைச் சுத்தம் பண்
ணுவதைப் பழக்கப்படுத்திக்
கொண்டுள்ளனர்.
இன்றே மக்ளீன்ஸ்
யாங்குங்கள்?

MTB-270

மிஸ்டர் அப்பு

கோணல்

14. சங்கரனின் தியாகம்

அன்று அப்புவின் வீட்டில் மாலிலத் தோரணங்களெல்லாம் கட்டப் பட்டிருந்தது சங்கரனுக்குச் சிறிது ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கியது. அதுவும் தவிர அன்று அவன் மீனாவையே கண்ணால் பார்க்க வேந்தது ஒரு பெரிய அதிருஷ்டம். ஏதோ காரியமாக வாசற்பக்கம் வந்த மீனா சங்கரனுக்குப் பார்த்ததும் மிரண்டு உள்ளே ஓடினான். அன்று அவளுடைய அலங்கார மெல்லாம் விசேஷமாக இருந்தது. இதில் சங்கருக்கு மிகவும் திருப்தியையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுத்த அம்சம் என்னவென்றால், அவன் அவளுக்காகத் தேடிப் பொறுக்கி எடுத்த வாங்கிக் கொடுத்த பட்டுப் புடவையை அவன் அன்று உடுத்தியிருந்ததான.

அப்பு சங்கரனைக் கண்டதும் முகம் மலர்ந்த வரவேற்ற உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனான். உள்ளே போய் காற்

காலியில் அருவதுதற்குள் சங்கரனின் தடிக்கும் மனது கேட்கவில்லை. "இன்று ஏதாவது விசேஷமா உங்கன் வீட்டில்?" என்று கேட்டு விட்டான் ஆர்வத்தடன்.

"ஆமாம்! எல்லாம் உன் தயவால் மீனாவுக்குக் கல்யாணம் நிக்சயம் செய்ய ஏற்பாடு செய்து விட்டேன்."

சங்கரனின் மனது இதைக் கேட்டதும் ஆனந்தத்தால் தடித்தது. இந்த கபச் செய்தியைக் கேட்கத்தானே அவன் நெடுகாட்களாக ஆவலோடு காத்ததுக் கொண்டிருந்தான்? "எனக்குத் தெரியும் அப்பு, ஏன்றைக்காவது ஒருகாள் நீ இந்த கல்வ செய்தியைச் சொல்லுவாய் என்று! காள் கூட என் தகப்பனரிடமும் தாயரிடமும் இன்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லி விடுகிறேன்!" என்றான் தடித்துக் கொண்டே.

அப்பு அவனுக்குச் சந்தனம் தாம்பூலங்களை பெல்லாம் கொடுத்த விட்டு ஒரு தடவை களைத்துக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான். "ஏதோ ஒரு வகையில் கல்யாணம் நிக்சயமானால் போதமென்று ஆகி விட்டது என்பாடு!" என்றான் அப்பு.

"ஆமாம்! இது விஷயத்தில் உனக்கு ரொம்ப ரொம்பம்..." என்றான் சங்கரன்.

"ரொம்பம் கிடக்கிறது! ஆனால் மனதில் மாத்திரம் ஒரு குறை: கம்முடைய அபிப்பிராயப்படி ஏதவும் கடத்த முடியவில்லையே என்று..." என்று சொல்லி ஏதற்கோ அனுதாபப்படுகிறவன் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டான் அப்பு.

"என்ன உன் அபிப்பிராயத்திற்கு உகந்த வண்ணம் கடக்காமல் போய் விட்டது?" என்றான் சங்கரன் ஆச்சரியத்துடன்.

"ஆனாலும் பெண்ணுளுடும் ஒருவருடைய சுதந்திரத்தை காம் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தவறான பாதையில் சென்றாலும் பிறருடைய சொந்த வாழ்க்கையில் காம் குறுக்கிட முடியும்தில்லை. உதாரணமாக உன் தங்கை பிரேமா அந்த டாக்டரைக் காதுவித்துக் கல்யாணம் செய்து கொண்டது உனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அதை நீ தடுக்க முடிந்ததா? பொதுவாக இந்தக் காது விவகாரங்களிலேயே சுதந்திரத்தைக் கட்டுப் படுத்த முடியாத கம்

மாஸ்....." என்றான் மீட்டர் அப்பு தத்துவார்த்தத் தோரணியில்.

சங்கரனுக்கு அப்புவின் வார்த்தை ஏதோ புதிர் போடுவது போல் இருந்தது. இருந்தாலும் "அறிவென்ன சந்தேகம்? காதல் விஷயத்தில் சந்திரிதத்தைப் பறிப்பது முட்டாள்தனம். இப்போது காண் மீனுவைக் காதலிப்பதையோ மீனா என்னைக் காதலிப்பதையோ ஒருவராலும் ஒன்றும் செய்து விட முடியாது. அது எங்கள் சந்திரிதம். இதைத்தான் காண் என் தகப்பனரிடம் அடித்துச் சொல்லப் போகிறேன்" என்றான் சங்கரன்.

"இந்த விஷயத்தில் நீ உன் தகப்பனரிடம் அடித்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இதில் நீவினாகத் தர்க்கமோ சண்டையோ செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை, சங்கரி! என் தகை மீனுவைக் காதலிப்பது உன் சந்திரிதம் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். பிரபல ஜப்பானிய தத்துவ சாஸ்திரி கோச்சி கோயான் என்பவர் சொல்லி இருக்கிறார். 'காதல் விஷயத்தில் ஆண்களை விடப் பெண்களுக்குத்தான் அதிக சந்திரிதம் கொடுக்க வேண்டும்' என்று. அதோடு மட்டும்

போதாது. ஆண்களுக்குக் கொஞ்சம் தியாக உணர்ச்சியும் விட்டுக் கொடுக்கும் மணப் போக்கும் இருக்க வேண்டும். தவிர, கமைப் போன்ற சமூகஅரசியல் சீர்திருத்தவாதிகள், பெரிய பெரிய திட்டங்களை எல்லாம் கையில் வைத்துக் கொண்டு இந்த உலகத்திற்குப் பாடு படுவதே மனிதனுக்குப் பிறந்ததின் உயர்ந்த உண்மையான தத்துவம் என்று உணர்ந்தவர்கள் சில சமயம் காதலைத் தியாகம் செய்யக் கூடத் தயாராய் இருக்க வேண்டும். அதனால் பணக்கூட்டம், தேச சிரமம், மனவருத்தம் இதைல்லாம் ஏற்பட்டால் கூட வட்சியம் செய்யக் கூடாது. உதாரணமாக காணும் பிரேமாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற காத

லோடுதான் இருந்தேன். அவன் கடைசியில் டாக்டர் கீலகண்டனைக் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறான் என்று கேள்விப்பட்டதும் மனது இடிந்து போகாமல் மீனாவுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டிய கவலையிலும் கம்முடைய காது வருட திட்டத்தை நிறைவேற்றும் கவலையிலும் ஈடுபட்டு விட்டேன். இப்படித்தான் பெரிய பெரிய மகான்களெல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். அதைப் போல நீயும் இருக்க வேண்டுமென்பதான் என்னுடைய ஆவல்" என்று சொல்லி விட்டுச் சங்கரனின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

சங்கரனுக்கு அப்பு எதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறான் என்றே புரியவில்லை. இருந்தாலும் அவனுடைய உர்த்தைகள் ஒவ்வொன்றையும் அவன் ஆமோதிக்கத்தான் வேண்டியிருந்தது. இந்தக் குழப்பமான தத்துவார்த்தப் பேச்சைச் சகஜமாக எவ்வளவோ தடவை அப்புவிடம் அவன் கேட்டிருக்கிறான். ஆனால் அதன் முடிவு கல்லதாக இருக்க வேண்டுமே என்பது சங்கரின் கவலை. "நீ சொல்லுவது முற்றிலும் சரி, அப்பு! காண் மீனாவுக்காக எதையும் தியாகம் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

உற்றார், உறவினர், சொத்து, வீடு, வாசல் எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். இவ்வாவிட்டால் எனக்கு ஆயிவிலிருந்து அவன் கல்யாண விஷயத்தில் இவ்வளவு கவலை ஏற்படுமா? அதற்காகப் பதினைத்தாயிரம் ரூபாய் வரையில் செலவு செய்யச் சித்தமாயிருப்பேனா? மீனாவின் சந்திரிதத்தையும் காதலையும் தான் மணப் பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அவளை காண் கல்யாணம் செய்து கொள்ள நினைந்தது மகத்தான தியாக புத்தியோடு கூடியதா யிருந்தாலும் அதிலொரு அளவுற்ற அன்பும் காதலும் பொங்கித் ததம்புகிறது என்பதை நீ தெரிந்து கொள்" என்று மிக ஆவேசமாகச் சொல்லி நிறத்தினுள் சங்கர்.

சங்கரன் தன்னுடைய வார்த்தைகளைப் புரிந்த கொள்ளாமல் தடுமாறியிருள் ஏன். பதை அறிந்த கொண்ட அப்பு அவனுக்கு உண்மையைத் தெளிவாக்கும் முறையில் பேசத் தலைப்பட்டான். “உன்னுடைய தியாக புத்தி, சமதர்ம கோக்கம், அன்பு, காதல் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும், சங்கர்! ஆனால் இவ்வளவையும் புரிந்த கொள்ளும் சக்தி மீளுவுக்கு இல்லையே என்றதான் வருத்தப்படுகிறேன், சங்கர்!” என்றான் மன வருத்தத்தோடு அப்பு.

“மீளு புரிந்த கொள்ள வில்லையா? எல்லாம் கல்யாணமான பிறகு புரிந்த கொண்டு விடுவான்” என்றான் சங்கரன், அப்புவைச் சமாதானம் செய்யும் தோரணையில்.

“அவன் வேறொருவனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்ட பின் உன்னைப் பற்றிப் புரிந்தகொண்டு என்ன புண்ணியம், சங்கர்?” என்றான் அப்பு மீளு விசாரத்தோடும்.

இதைக் கேட்டதும் இடி விழுந்தது போல் திடுக்கிட்டான், சங்கர்! “அவன் வேறொருவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறானா?” என்று அவரினான்.

“இதை என் சொன்னால் உனக்கு அறி சயமாய் இருக்கும். இதற்குத்தான் என் ஆரம்பத்திலிருந்து சொல்லுகிறேன். உன்னுடைய மகத்தான தியாக புத்தியையும் பெருத்தன்மையையும் எடுத்துக் காட்ட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று. மீளு எதிர் வீட்டிலுள்ள கத்தாம் என்னும் வாலிபனைக் காதலித்த விட்டான். இந்தக் காதலினால் அவனையே கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பிடிவாதத்தில் இருக்கிறான். இதை எாம் தடுப்பது ஒரு பெண்ணின் காதல் கத்திரத்தைத் தடுப்பதாகா? கூடுமான உரையில் அவன் மனதைத் திருத்த எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தேன். முடியவில்லை. கடைசியில் இன்று அவனுக்கே கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதாய் கிச்சயித்த விட்டேன்..... இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உனது காதல் தியாகத்தை மெச்சாமல் இருக்கமுடியாது. பிற்காலத்தில் யாராவது உன் ஜீவிய சரித்திரத்தை எழுதினால் அதில் இந்த கிகழ்ச்சியைப் பொன்னெழுத்தால் தான் பொறித்தாக வேண்டும்...” என்று சொல்லி விட்டிருந்தான்.

சங்கரன் பேயறைந்தது போல் மெனமமாக உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய ஆசை பெல்லாம் எரிமலை வெடித்தாற்போல் திதறிப் போய் விட்டது. அவனது மனது

கேட்காவிட்டாலும் அந்தச் சமயத்தில் பெரிய தியாக புத்தியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளத் தான் அவன் முயற்சி செய்தான்.

இந்தச் சமயத்தில் திடீரென்று அந்த அறையில் மீளு தோன்றி மேஜையின் மீது இரண்டு மடல்கள் காப்பியை வைத்த விட்டு ஒரு வினாடி கூடத் தாமதிக்காமல் அந்த இடத்தை விட்டுப் போய்விட்டான்.

“சங்கர், என்ன யோசனை? காப்பியைச் சாப்பிடு. இந்தக் கல்யாணம் உன்னைத் தான் கடக்க வேண்டும். எல்லாவற்றையும் மறந்து கீழும் அவனுக்கு ஒரு சகோதரன் மாதிரி இருந்து எல்லாவற்றையும் கடத்தி வைக்க வேண்டும். பத்திரிகையில் கூட ‘தங்கன் வரவை அன்புடன் எதிர்பார்க்கும் காமரோட் சங்கரன்’ என்று போடச் சொல்லப் போகிறேன். ஆகையால் கீழ்க்குதான் முன்னதாகவே இங்கு வந்திருந்த சகல ஏற்பாடுகளையும் எனக்கு உதவியாக இருந்து கவனிக்க வேண்டும்” என்றான்.

பலவந்தமாக மனதைத் திருப்பி ஒரு அசட்டுப் புன்னகையை வருவித்திக் கொண்டு, “கட்டாயம் என் இருந்து எல்லாவற்றையும் கவனித்திக் கொள்கிறேன். சரி! இப்பொழுது என் கொஞ்சம் அவசரமாக ‘தாமதித்தோர் சங்க’த்துக்கும் போக வேண்டும். அங்கு இன்று சாயந்திரம் ஒரு மீட்டிங். என் தான் அதற்குத் தலைமை வகிக்கிறேன். அதற்கு முன்னதாகவே வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். கீ கூட முடிந்தால் அவசியம் வா. சாயந்திரம்.....” என்று சொல்லிவிட்டு பாத்திக் காப்பியையும் குடித்துவிட்டு எழுந்தான்.

“அவசியம் வருகிறேன். என் வர விட்டாலும் கீ கம்முடைய காங்கு வருட திட்டத்தைப் பற்றிப் பேச மறந்து விடாதே. கல்யாணம் கார்த்திகை, எவ்வளவு சுற்றப் புறத் தொல்லைகளிருந்தாலும், கமது முக்கிய லட்சியம் ஏது என்பதைக் கண கோரடும் மறந்துவிடக் கூடாது” என்றான் அப்பு.

“அதிலென்ன சந்தேகம்? இன்று என் அங்கு பேசுவதே கம்முடைய காங்கு வருட திட்டத்தைப் பொது மக்களுக்கு விளக்குவதற்குத்தானே?” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினான் சங்கர்.

“பேக்ஸ்! ரொம்ப சரி! எனக்குத் தெரியும், இடி விழுந்தாலும் கீ மனது கலங்க மாட்டாய் என்று!” என்று சொல்லி வாசலுக்கு வந்து அவனை வழி யணுப்பினான் மில்லர் அப்பு. (தொடரும்)

நீல விக்கியாசம்

வி. எஸ். ஆர்.

சீர்தராவின் வாழ்க்கையில் வெகு நாட்களாக எதிர்பார்த்த தினம் வந்தது. அன்று தான் அவன் கணவன் பட்டாபிபுடன் புக்ககம் புறப்படும் தினம். முதல் காளிரவு முழுதும் அவன் தூங்கவேயில்லை. ஆனந்தமும் பரபரப்பும் சோகமும் ஏக்கமும் அவன் மனதை அரித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது எப்படி அவனுக்குத் தூக்கம் வரும்! மனதுக்கு இயைந்தால் அந்தம்இதும் கணவனுடன் இன்ப வாழ்க்கை நடத்தப் போவது பற்றி அவ்வற்றமெதிர்ப்பும், கண்ணுக்குக் கண்ணு பெற்றோர்களை விட்டுப் பிரிவதில் பிரிவாற்றமையும் ஏற்படுவது இயற்கைதானே! முதலில் அவன் தாயாரும் சென்னைக்குப் புறப்படுவதாக ஏற்பாடு. ஆனால் அவன் தந்தை காப்டன் சேஷாசலம் "குழந்தைகள் ஹாய்யாகத் தனியாகத்தான் மணவாழ்க்கை ஆரம்பிக்கட்டுமே!" என்று சொல்லி விட்டார்.

காலையில் எட்டு மணிக்குக் கூலாரிலிருந்து காரிலேயே சென்னைக்குப் புறப்படுவதாக ஏற்பாடாயிற்று. அதிகாலையிலிருந்தே காப்டன் சேஷாசலத்தின் "அமுத விவாசலம்" அமர்க்கணப்பட்டது. பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளும் காப்டனின் மேற்பார்வையில் கச்சிதமாக நடந்தது. சாரதாவின் தாயார் மத்தியான்ச்சாப்பாடு, சாயந்திர டிபன் எல்லாவற்றையும் கட்டித் தயாராக வைத்த போது காப்டன் சேஷாசலம் மோட்டார் டயர், பெட்ரோல் எல்லாம் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்று பார்த்து விட்டு வந்தார். அவர் மிஸ்டெரி ஆயிராக இருந்து ரிடயரானவராகையால் எல்லாக் காரியங்களிலும் ஓர் ஒழுங்கு முறையைப் பின்பற்றுவார்.

ஆனால் சாரதாவுக்கு எதை எடுத்து வைத்துக் கொண்டவது என்பதுதான் தெரியவில்லை. அவளுக்குக் கேற்பட்டிருந்த ப்ர்பரப்பில் பெட்டிக்குள் வைத்திருந்த சாமான்களை பெல்லாம் வெளியில் எடுத்து வைத்தான்! ஒரு பெட்டியில் இருந்த சாமான்களை இன்னொரு பெட்டிக்கு மாற்றினான்! இதைப் பார்த்த தகப்பனுக்கு வேடிக்கையாயிருந்தது. "என்ன இது, சாரதா! பட்டணத்தில் இந்தக் கம்பனிக்கோட்டு எல்லாம் எதற்காக!" என்று அவர் கேட்டதன் பேரில்தான் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

சாரதா விவரம் தெரிந்ததிலிருந்து கூலாரி வேயே இருந்தவள். அவள் காகாவது வயதில் காப்டன் சேஷாசலம் மிஸ்டெரிவீசிக்குத் ரிடயராகக் கூலாரில் குடியேறினார் அங்கு ஒரு 'கான்வென்ட்' பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கித்து சாரதா படித்து வந்தாள். சாரதாவுக்குச் சிவந்த தேகம். ஆரோக்கியமான உடல் வளர்ச்சி. பள்ளிக்கூட உடுப்புடன் அவளைப் பாரக்கும் பொழுது அவள் ஆர்வெப்ப பெண்தானே என்ற சந்தேகம் உண்டாகும்.

பட்டாபி தன் மாணாட்டிலும் மாமியாரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு டிசைவரர் வீட்

யில் 'ஹம்'மென்று உட்கார்க்கு கொண்டான். நீலநீர் 'ப்ளேஸர்' கோட்டுப்பிளானஸ்டிரெளசரும் குரீய வெளிச்சத்தில் மின்னிய பட்டாபி மாறித்தான். ஆயினும் கல்ல முக வெட்டு. முக்குக் கண்ணாடியைத் துடைத்துப் போட்டுக் கொண்டு பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் இதயமும் வேகமாகத்தான் அடித்துக் கொண்டது!

"போய் வருகிறேன்" என்று கூடப் பெற்றோர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ள முடியாமல் உணர்ச்சி சாரதாவின் தொண்டையை அடைத்தது. கண்களில் நீர் ஆரூய்ப் பெருக, பல்லால் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு 'போய் வருகிறேன்' என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டினான். அவன் தாயார் அம்புடித்தம்மாள் வீதேனைவை விவரிக்க முடியுமா! காப்டன் சேஷாசலம் "அப்பட்டுப் பெண்ணே! இப்படியாராவது அழுவாள்!" என்று சொல்லிக் சாரதாவின் கையைக் 'கரகர' வென்று இழுத்து வந்து முன்னிட்டில் தள்ளிக் கையிலிருந்து 'காமிராவை அட்டிலுடன்' செய்தார். "எங்கே கொஞ்சம் சிரிப்புகள்! எல்லாப் பல்லும் தெரியுமே!" என்றார். சாரதா ஒரு அழுகைச் சிரிப்பு சிரித்தாள். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தக் கார் இனக் தம்பநிகளை ஏற்றிக் கொண்டு வளந்து வளந்து செல்லும் மலைப் பாதை வழியே இறங்கி வந்தது. காப்டன் சேஷாசலம் எவ்வளவுதான் முன் எச்சரிக்கையாக இருந்த போதிலும் சாரதா ஒரு விஷயத்தைக் கூலாரிலேயே வைத்து விட்டான். அது தான் அவன் மனம்.

2

பட்டாபியின் பங்கலர் நுங்கம்பாக்கத்தில் இருந்தது. விஸ்தாரமான காம்பெளண்டுக்கு மத்தியில் அந்தப் பிரம்மாண்டமான பங்கலா இருந்தது. பட்டாபி சிறு வயதிலேயே பெற்றோர்களை இழந்தவன். தன் மாமாவின் குடும்பத்தில் தானும் ஒருவனாக அவன் இது வரையில் வளர்ந்தான். அவரது முயற்சியின் பேர்தான் இந்தக் கல்பாணமும் நடந்தது. பட்டாபி பி. ஏ., பான் செய்ததும் ஒரு பங்குத்தரகு கம்பெனியில் வேலையிலமர்ந்தான். அந்த விசாபாரத்தின் துணுக்கங்களை வெகு சீக்கிரத்தில் கற்றுத் தன் பெயரிலேயே ஒரு கம்பெனியும் ஆரம்பித்து விட்டான். சராசரமான வாய்ப்பிடைத்தது. அவனது விசாபார நுட்பத்தையும் அதிருஷ்டத்தையும் கண்டு அவன் சகாக்கள் பொருமைப் பட்டனர். புக்ககம் வந்த சாரதா பிரம்மாண்டமான அந்த பங்கலாவையும் தேரட்டத்தையும் கண்டு பிரயித்துப் போனார். கின்னஞ் சிறு பங்கலாவில் பெற்றோர்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்து வந்த அவனுக்குத் தன்னகத்தினே இப்பெரிய பங்கலாவில் இருப்பது விவரிக்க இயலாத நினைவும் வேதனையையும் உண்டாக்கிற்று. மாமியார்,

நாத்தனர், மைத்துனர் யாரும் அவளுக்கு இல்லை. ஆனால் நிறைய வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளும் இருந்தனர். அவள் ஓட்டகட்டையை நிறைவேற்ற அவர்கள் சித்தமாக இருந்தனர். சாரதாவின் மனதில் ஒரு 'வெறுமை' உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

பட்டாபி அவளிடம் உயிராக இருந்தான். தினமும் பஸ்வரண்டு மணி வரையில் வீட்டில் தானிருப்பான். நாளுக்குமேல்வரம் ஆயினால் இருந்து திரும்பி வந்து விடுவான். அவள் தன் தனிமையை உணராத வண்ணம் எல்லாம் செய்து வந்தாள். ஆயிர்ப்பாட்டுப் போனபிறகு கூட டெஸ்போஸில் அவளைக் கூப்பிட்டுப் பேசிக் கொண்டிருப்பான்.....

"ஐயோ, மைய்யர்... ஒரு நிமிஷம்... ஆசாம் என் மண்டியாயில் 78 வீற்றெது. உங்களுக்கு ஏதனை வேணும்?" என்று கேட்பான். ஒன்றும் புரிபாமல் விழித்த சாரதாவுக்கு வேர் மாரக்கெட்பாறையடிப்பட்டு விட்டது. சாயல் கால நேரங்களில் கணவனுடன் சிலிமா, டிராமா, சந்தேக்கச்சேரி; கணவனுடன் பகல் வேலைகளில் கேரம், செல், பரிட்டு ஆட்டங்கள். கணவனில்வாத பொழுதுபத்திரிகை, புஸ்தகப் படிப்பு. முதலில் ஏற்பட்ட தன்மை உணர்ச்சி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறி வந்தது. மனைவியின் முகத்தில் ஏற்பட்ட பிரகாசத்தைக் கண்டு உண்கமயில் பட்டாபி மிகவும் ஆனந்தப் பட்டான்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் கூலூரிலிருந்து எதிர் பாராத தந்தி வந்தது. "மாமியார் உடம்பு கெடவில்லை. சாரதாவை அனுப்பவும்" என்று தந்தியில் கண்டு இருந்தது. சாரதா துடித்துப்போனாள். சிபாயமாகப் பட்டாபியும் அன்றே புறப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால்

ஒரு நிமிஷம்கூட அவனுக்கு ஓய்வு கிடைக்காது. ஆகவே அன்று "கீலமிரி எக்ஸ்பிரசில்" சாரதாவை ஏற்றி அனுப்பித் தந்தியும் கொடுத்து விட்டான். "சாரதா, சிக்ரமாக வந்துவிடு, அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு சிக்ரம் திரும்பிவிடு, இங்கேயே வைத்தும் டார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று பலதடவை சொல்லி யனுப்பினான்.

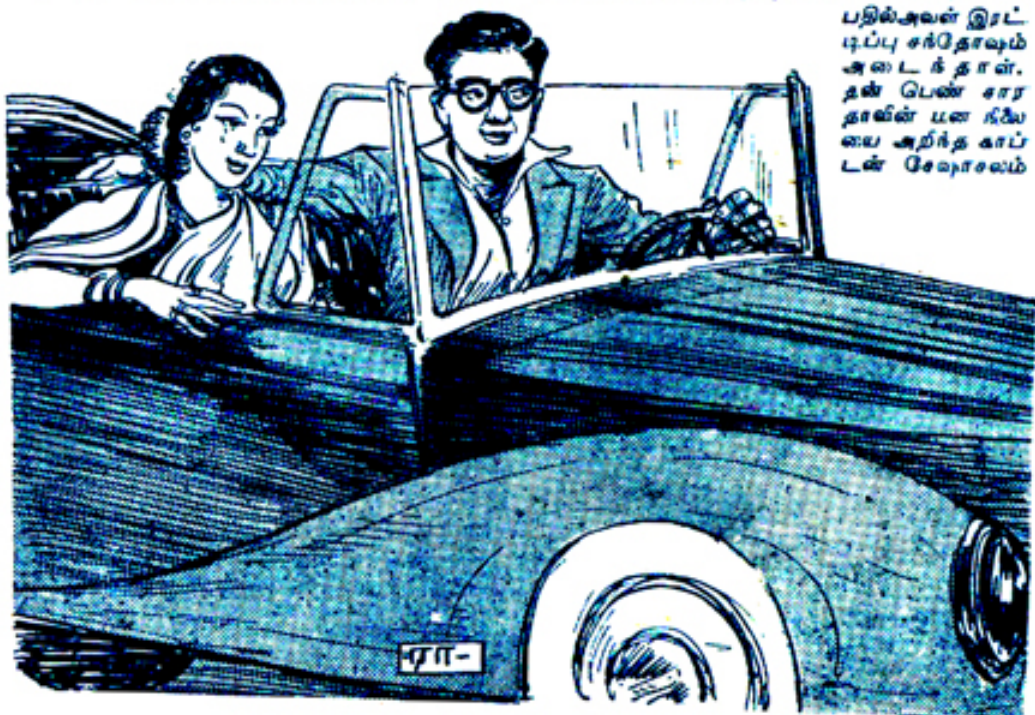
கூலூரை அடைந்த சாரதா தன் தாயார் உடம்பு மிகவும் வேலவாசை நிலைமையிலிருப்பதைக் கண்டாள். தாயாரை அழைத்துக் கொண்டு சென்னைக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்று அவள் துடித்த போதிலும் டாக்டர் இதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. சென்னை வெய்யில் நோயாளிக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது என்று சொல்லி விட்டார்.

கூலூரில் ஒரு நாள் போவது சாரதாவுக்கு ஒரு யுகமாகத்தானிருந்தது. இவ்வாறு பல யுகங்களையுட்கூட அவள் தாயாரின் உடம்பு குணமடைவதாகக் காணும். நாள் தவறினாலும் தவறும். பட்டாபியிடமிருந்து கடிதம் வரத்தவறுவதில்லை. ஆனால் 'பேரின்ஸ்' கடிதம் போல் அவை ரத்தினக் கருக்கமாக இருக்கும். ஆனால் அதைப் பார்க்கும் பொழுதோ சாரதாவுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது, பக்கம் பக்கமாகக் கடிதம் எழுதும் அவளுக்குக் கோபம் வராமல் என்ன செய்யும்?

பத்து நாட்களுக்கெல்லாம் ஆகாய விமானத்தில் கோயம்புத்தூருக்கு வந்து கூலூருக்கு வந்தான் பட்டாபி. ஆனால் நான்கு மணி நேரம் கூட அவன் கூலூரிலிருக்க முடியவில்லை.

மூன்று மாதங்கள் ஆயின. அப்பொழுது தான் டாக்டர் இனி பயமில்லை என்று கூறினார். தாயாருக்கு உடம்பு குணமாகி விட்டது என்

பதில் அவன் இரட்டிப்பு சந்தோஷம் அடைந்தான். தன் பெண் சாரதாவின் மன நிலையை அறிந்த காப்டன் ரோபோலம்

அவளை ஒரு கல்ல நானில் சென்னைக்கு அனுப்பி வைக்கத் தீர்மானித்தார்.

3

அன்று சென்னைக்குக் கிளம்பிய சாரதா யின் உள்மனம் ஆனந்தத்தால் நிரம்பி இருந்தது. இறக்கை முனித்த பட்சியைப் போல் அவள் மனம் துள்ளிப் பறந்தது. சென்னையை அடைந்த அவள் ஸ்டேஷனில் பட்டாயியை எதிர்பார்த்து நின்றாள். ஆனால் என்ன ஏமாற்றம்! டிஸர்வர் கந்தசாமி மட்டும் பிளாட்டாரத்தில் அவளுக்குக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“கந்தசாமி, ஐயா எங்கே!” என்று திகைப்புடன் கேட்டாள் சாரதா.

“கேற்று ராத்திரித்தான் பம்பாய்க்குப் போனாங்க” என்று கந்தசாமி.

“என்விடம் சொல்லவேயில்லையே! ஸ்டேஷனில் என்னைப் பாப்பதாக வல்லவா எழுதியிருந்தார்!” என்று இன்னும் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் சாரதா.

“ஐயா பழைய ஐயா இல்லை! அடியோடு மாறிட்டாங்க.”

“ஏன், அவர் முன் மாறியிருக்கிறார்?”

“காலமே அவர் பட்டணத்தில் இருக்கிறாரு. மத்தியானம் பம்பாயிலிருக்கிறாரு.”

மோட்டாரில் உட்கார்ந்து கொண்ட சாரதாயின் அடிவயிற்றைக் கைப்பிடித்து. அவளுக்கு என்னதான் சேர்ந்து விட்டது! ஷேர் மார்க்கெட் விவகாரங்களைப் பற்றி அவள் கேள்யிப்பட்டிருக்கிறாள். திடீர் திடீரென்று சிலர் பணக்காரராவதும் பல பெரிய கைகள் முறித்து அதோகதிராவதும் அவளுக்குத் தெரியும். இவர் விவாபாரங்களிலும் திடீரென்று எதிர்பாராத சிக்கல்கள் ஏற்பட்டு விட்டனவா!

மோட்டார் திரும்பியதும் தூரத்தில் தெரியும் பங்களாவைப் பார்த்தான். ‘இக் கெண்டாது அவளுக்கு. ‘குப்’ பென்று உடல் முழுதும் விபர்த்தது. அவள் கண்ட காட்சி அவளை கடும்க வைத்தது. பங்களாவின் முன்னால் பயங்கரமாக இரண்டு பட்ட மரங்கள் நின்றன. சென்னைக்குத்தான். இவைகளில் லாத மோட்டைக் கிண்கண்டன் நின்று கொண்டிருந்த அந்த மரங்கள் ஒரு பயங்கர சூள் யத்தைப் பிரதிபலித்தன. அந்தப் பட்ட மரங்களுக்குப் பின்னால் அந்தப் பங்களா பழுப்பு வர்ணத்துடன் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தது. மோட்டாரிலிருந்து அவள் மேலும் இறங்கும் போது அவளுக்கு அந்த மரங்களைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. எனினும் அவளையறிபாமலே அவள் கண்கள் எதிரிலிருந்த மரத்தை நோக்கின. அது ஒரு வாதா மரம்! முன்பெல்லாம் அதன் நிழலில் பல தடவை நின்று அதன்முகைப் பார்த்து வியங்கிருக்கிறாள். பள்ளிப் பிள்ளைகள் அதன் மரகத இலைகள் சூரிய வெளிச்சத்தில் மின்ன, சின்னஞ் சிறு அணல்கள் கிண்கணில் உட்கார்ந்து வாதாப் கொட்டைகளைச் சுறுசுறுப்பாகத் தின்பதை அவள் கண்டுவியங்கிருக்கிறாள். இப்பொழுதிதா லுவனற்று அந்த மோட்டை மரம் நின்றது. சற்று அப்பால் நின்ற பட்ட மரம் ஒரு வேப்ப மரம், சிவப்பும் பச்சையும் கொண்ட அதன் இளந்தளிர்கள் காற்றலைசைந்தாடிச் சூனிரிழலைத் தந்தது முன்பெல்லாம். இப்பொழுதிதா பழுப்பெறக் கேழே உதிர்ந்து விடும் இலைச் சரக்குகள் கடந்த காலத்தின் இன்ப நாட்களை ஞாபகப் படுத்தியது. இப்படியும் இருக்குமா? இம்மோட்டை மரங்கள் எதைக் குறிப்பிடுகின்றன! தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட போளும் விபரீத மாறுதலை இவை தெரிவிக்கின்றனவா!

சுற்றுமுற்றும் அவள் பார்வை சென்றது. சேழித்து வளர்ந்திருந்த தோட்டம் அப்பொழுது பழங்கடிக் கட்டித்தது. செடி கொடிகள் வாடி வதங்கிக் காப்பித்திருந்தன. எவ்வளவு லட்சமீகரமாக இருந்த இடம் எவ்வளவு சூன்பாசி விட்டது! இதை நினைத்ததும் அவளுக்கு அழகு வந்தது. அன்று முழுதும் அவளுக்கு விட்டியில் இருப்பே கொள்ள வில்லை.

மறுகாள் காலை பட்டாயி திரும்பி வந்து விட்டாள். அவளைப் பார்த்த பிறகுதான் அவளுக்கு ஒருவாறு ஆறுதல் ஏற்பட்டது. அவள் முகத்திலிருந்த பீதியைப் பார்த்துப் பட்டாயி முதலில் பயங்குது விட்டாள். “சாரதா, ஏன்! என்னவோமாநிதி இருக்கிறது!” என்று பல தடவை கேட்டாள். “ஒன்றுமில்லை. உங்களைப் பார்க்காத குறைதான். உங்கள் பிள்ளை எவ்வளவு ஈப்பொழுதும் போல் தானே இருக்கிறது” என்று பரபரப்பை

மறைத்துக் கொண்டு கேட்டார். "எப்பொழுதும் போய்விடு!" என்று அவன் ஆரம்பித்ததும் டெலிபோனில் "கண்கண" வென்று மணி அடித்தது. சட்டென்று கடுவில் பேச்சை நிறுத்தி டெலிபோனைக் கையிலெடுத்தான் பட்டாபி. சாரதாவின் சத்தம் சிலிட்டுது. "நான் நினைத்தது சரிதான், ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறதென்று மரம் சேடி கொடி வீடு எல்லாம் வாய்விட்டுக் கதறியவோ! என் பயத்தை இவரிடம் சொல்லலாமா!" என்று எல்லாம் சாரதா எண்ணினார். ஆனால் அவளது அந்தரங்கத்தில் ஏற்பட்டிருந்த மகத்தான பயத்தை வெளியில் சொல்வதற்குக் கூட அவளுக்குத் திராணிவில்லை.

இதே ஏக்கத்தில், பயத்தில், சாரதா நொய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையாகி விட்டார். பட்டாபியும் இடிந்து போய்விட்டான். எத்தனையோ டாக்டர்களை வரவழைத்து வைத்தியம் செய்து விட்டான். அப்படியும் குணமாகவில்லை. அவனுக்கு மடுகு விபாதிதான் என்று டாக்டர்கள் கூறினர்.

பட்டாபிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவன் மன விசுவாசங்கு என்ன காரணங்கள் இருக்க முடியும்! அதுதான் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

4

பட்டாபி தன் சுற்றுப் பிரபாணத்தை நிறுத்திக் கொண்டான்; ஆபீசுக்குக் கூட அவன் போவதில்லை. சாரதாவின் படுக்கைக் கடுவில் உட்காசிந்து அவளுக்குப் பண்பிடைபுரிந்தான். சாரதாவின் பெற்றோர்களும் சென்னைக்கு வந்து விட்டனர்.

ஒரு நாள் சாரதாவைப் பரிசீலனை செய்த டாக்டர் பட்டாபியைப் பார்த்து, "மிஸ்டர் பட்டாபி! உங்கள் மனைவி மூன்று மாதமாக இந்த அறையிலேயே அடைபட்டுக் கிடக்கிறாள். அவளை மெதுவாக அழைத்துக் கொண்டு தோட்டத்தில் கொஞ்ச தூரமாகவது போய் விட்டு வாருங்கள்" என்றார்.

"டாக்டர், அதனால் உடம்புக்குக் கெடுதல் இல்லையே!" என்று கவலையுடன் கேட்டான் பட்டாபி.

"அது நிச்சயம் உடம்புக்கு நல்லதுதான்" என்றார் டாக்டர்.

பட்டாபி அவளை வெளியே அழைத்து வந்தான். வெளியே வந்த சாரதா கண்களை அகல விசித்தச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

"பட்டுப் போயிருந்த வாதா மரமும் வேப்பமரமும் துளிர்ந்து விட்டதே! காப்பீது போயிருந்த தோட்டம் பூத்துக் குலுங்குகிறதே! பாழாய்க் கிடந்த வீடு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது! என்னுடைய பயம் ஒழிந்தது. இனிமேல் நாம் பிழைத்தோம். பேராபத்திலிருந்து தப்பினோம்!" என்று அவன் உற்சாகத்துடன்.

"என்ன சொல்கிறாய், சாரதா! என்ன கொன்றும் புரியவில்லையே!" ஆச்சரியமும் வேதனையும் அவன் குரலில் பொங்கின.

"நான் ஊரிலிருந்து—வந்த போது இந்தப் பட்டமரத்தையும் காங்கீர்த தோட்டத்தையும் களைவிற்குத் விட்டையும் பார்த்தேன். நமது வாழ்வின் ஏற்பாட்போகும் ஆபத்தை இவை குறப்பிடுவதாக எண்ணப் பயசித்தேன்.

"இப்பொழுதே எல்லாம் மாறிவிட்டது. என்ன ஆச்சரியம்! நான் காண்பதெல்லாம் கனவா!" என்று சாரதா.

பட்டாபி உரக்கச் சிரித்தான். பக்கத்திலிருந்த நார்காலியில் அவளை உட்காரச் சொல்லி, "சாரதா! நல்ல காரியம் செய்தாய். உன் சொய்க்குக் காரணம் இப்பொழுதல்லவா தெரிகிறதா! இந்த மரத்தையும் செடியையும் பார்த்து என்னென்னவோ கற்பனை செய்து கொண்டு உன்னை இப்படிச் சித்திரவதை செய்து கொண்டவனாமா! கூறாச் சென்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் இந்த ஆபத்துதான்" என்றார்.

"என்ன சொல்லுங்களேன்!" என்று வேண்டினார் சாரதா.

"சாரதா! நீ கூறாசிரிந்து நிரும்பிய சமயம் இடையூறுகள்! மரங்களெல்லாம் இலைகளை யுறிந்தது மொட்டையாக இருந்ததைப் பார்த்துப் பட்டமம் என்று தவறாக எண்ணி விட்டாய். இப்பொழுதே ஊத்த காரம். இவையெல்லாம் மீண்டும் துளிர்ந்து விட்டன. கூறாச் சென்னாக்கு, வருஷ முழுதும் ஊசி இலைகளையும், பூகனிபடல் மரங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு இந்தச் சாரதாவு விஷயம் கூடத் தெரியாமல் போனதில் ஆச்சரியமில்லை. உன் மனதிலிருப்பதை வெளியில் சொல்வாமல் உன் கற்பனையை அனுபவிப்பதாக ஓட விட்டாய். எதையும் ஒன்றிக் கள் ஒன்றிக்கக் கூடாது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாயா!"

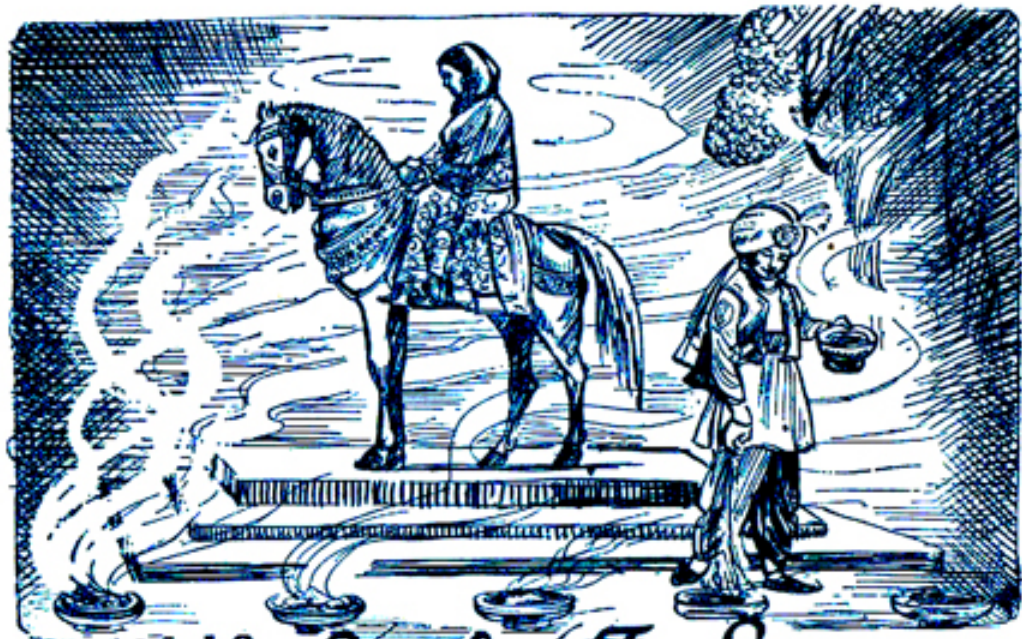
"எப்பொழுதும் போல் 'பிரின்ஸ்' கடக்கிறது என்று கேட்டேனே! நீங்கள் 'இல்லை' என்று சொன்னீர்களே!"

"ஆமாம்; 'எப்பொழுதையும்' விட கன்றாக நடக்கிறது" என்று சொல்வதற்குத்தான் வந்தேன். நடுவில் டெலிபோன் 'கால்' வந்து விட்டது. ஆனால் இன்னொரு தடவை அதைக் கேட்கக் கூடாதா! இந்த நானு மாதமும் பிரமாதமான பிரின்ஸ் நடந்து இரண்டு வஷம் லாபம் வந்திருக்கிறது!"

சாரதாவின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. ஆதரவைத் தேடிக்கணவனின் கைகளைப் பற்றி அணைத்துக் கொண்டார். அக்கணத்தில் அவன் கவலைகள் மட்டுமீய்ந்த அவன் சொயும் பறந்து விட்டதென்பதை அவளது மலர்ந்த முகம் எடுத்துக் காட்டியது. அப்பொழுது அங்கே வந்த அம்புஜத்தம்மாள், "எந்தான் குழந்தையை இப்படி ஆட்டி வைக்கிறதோ, தெரியவில்லை" என்று கூறினார்!

"எல்லாம் கால வித்திடாசம்மதான்!" என்று கூறினார் அங்கு வந்த காப்டன் சேஷாசலம்.

"ஆமாம் இடையூறி காலத்திற்கும் வலந்த காலத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம்தான்..." என்று கூறிய பட்டாபியால், வாயை மூடும் பாவனையில் தன் உதடுகளைத் தன் விரயால் பொத்திக் கொண்டான் சாரதா.

யந்திரக் குதிரை

ரா.நா.

5. யுக்தி பலித்தது!

சீர்தானின் எச்சரிக்கையைப் பிரோஸ் பொருட்படுத்த வில்லை. "நான் ஐக்கிரதையாக நடந்து கொள்ளுவேன். தாங்கள் என்னை அந்த அறைக்குள் போக அனுமதியுங்கள்!" என்றான். கல்தானும் சம்மதித்து வைத்தியன் உருவத்தில் வந்திருக்கும் பிரோஸை இளவரசியின் அறைக்குள் அனுப்பி வைத்தான். பிறகு அந்த அறையின் கதவைச் சாத்திவிட்டுத் தனது அரண்மனைக்குச் சென்று விட்டான்.

உள்ளே ஒரு வைத்தியன் நுழைவதைக் கண்ட இளவரசி வீறிட்டுக் கொண்டு அவன்மீது பாய முயன்றாள். அப்போது அவளைப் பார்த்துப் பிரோஸ் மிகவும் மெதுவான குரலில், "அன்பான இளவரசியே, நான் வைத்தியன்ல்ல; பாரசீக இளவரசன். கல்தானின் கொடுமையி் விருந்து உன்னை விடுவிக்க வந்திருக்கிறேன்." என்று கூறினான்.

இந்த நற் செய்கையைக் கேட்டதும் இளவரசி ஆச்சரிய மடைந்தாள்.

அதனால் கொஞ்ச நேரம் அவளால் போவே முடியவில்லை. பிறகு பிரோஸ் தனது அனுபவங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறி, "நீ எவ்வாறு இங்கு வந்தாய்? அதைச் கூறினால் தான் இங்கிருந்து உன்னை எப்படித் தப்பு விப்பது என்பதை முடிவு செய்யலாம்" என்று மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

இளவரசி தன் அனுபவங்களை யெல்லாம் கூறியவுடன், "யந்திரக் குதிரை எங்கே?" என்று பிரோஸ் கேட்டான். அதைச் கல்தான் பத்திரமாக வைத்திருப்பதாக இளவரசி கூறினாள்.

குதிரை பத்திரமாக யிருப்பதைக் கேள்விப் பட்டவுடன் இளவரசியை விடுவிக்க ஒரு புத்திராலித் தனமான யோசனை பிரோஸுக்குத் தோன்றியது.

இளவரசியும் பிரோஸும் வெகு மெதுவாகப் பேசியதால் அவர்கள் பேசியது வேறு யாருக்கும் கேட்டிராது. இளவரசியுடன் பேசி விட்டு வெளியே வந்து காவலாட்களைப் பார்த்து, "நாளை தினம் இளவரசி சற்று குணமடைவாள். கல்தானைப்

பார்ப்பதற்குக்கூடத் தயாராயிருப்பாள். இவ் விஷயத்தைச் சுல்தானிடம் கூறுங்கள்” என்றான் பிரோஸ்.

அவர்களும் அப்படியே சென்று சுல்தானிடம் அந்தச் செய்தியைக் கூறினார்கள். இளவரசி குண மகடந்து வருகிறாள் என்பதைக்கேட்டு சுல்தான் சந்தோஷ மடைந்தான். மறுநாள் அவனைப் போய்ப் பார்க்கையில் முன்போல் அவள் ஆத்திரப்படவில்லை. சுல்தானை அன்புடன் வரவேற்றுப் பிரியமாகப் பேசினாள். இளவரசியின் தேக நிலையில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டது கண்டு சுல்தான் மகிழ்ச்சி யடைந்து புதிய வைத்தியன் மகா கேட்டிக் காரன் என்று பாராட்டினான். அவன் கட்டளைப்படியே எல்லா வற்றையும் செய்யவேண்டும் என்று தன் வேலை யாட்களுக்கும் உத்தரவிட்டான்.

சுல்தான் இளவரசியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது வைத்தியன் வேஷம் தரித்து வந்த பிரோஸும் அங்கு இருந்தான். அவன் சுல்தானைப் பார்த்து இளவரசி காஷ்மீருக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தாள் என்று கேட்டான். உடனே சுல்தான் யந்திரக் குதிரையில் அவளை ஒரு மாயாவி கொண்டு வந்தது. அவனைக் கொன்றது, குதிரையை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் பத்திரமாகக்

காட்சி சாலையில் வைத்திருப்பது முதலிய விவரங்களை யெல்லாம் விவரமாகக் கூறினான். அவற்றை யெல்லாம் அப்பொழுதுதான் முதல் தடவையாகக் கேட்பதுபோல் இளவரசன் பிரோஸ் பாவனை செய்தான்.

பிறகு அவன் சுல்தானைப் பார்த்து, “குதிரையினிடமுள்ள மந்திர சக்தி தான் இளவரசியைப் பிடித்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன். அதனால்தான் அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்க வேண்டும். இந்த மாய சக்தியைப் போக்க ஒரு குரணம் உண்டு. அது என்னிடம் கொஞ்சம் இருக்கிறது. நானாய தினம் அரண்மனை முன்னுள்ள சதுக்கத்திற்கு அந்த அதிசயக் குதிரையைக் கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள். இளவரசியை மீட உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்துக் குதிரை மீது உட்காரச் செய்யுங்கள். அச்சமயம் எல்லா மக்களுக்கும் மத்தியில் என்னிடமுள்ள குரணத்தை நேருப்பில் தூவி, புகை கிளப்பி அதன் மூலம் இளவரசியை குணப் படுத்திவிடலாம்” என்றான்.

எப்படியாவது இளவரசியின் பைத்தியம் தெளிந்து அவளைக் கவியாணம் செய்துகொண்டால் போதும் என்று நினைத்த சுல்தான், பிரோஸ் கூறிய ஏற்பாட்டில் குது இருப்பதாக சந்தேகிக்கவே இல்லை. ஆகையால் அவன் கூறியபடியே எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்யும்படி தனது ஆட்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

அடுத்த நாள் அரண்மனைக்கு எதிரிலுள்ள மைதானத்தில் ஏராளமான ஜனங்கள் கூடியிருந்தனர். சுல்தானும் அவனுடைய மந்திரிகளும் பிரபுக்களும் உயர்ந்த ஆசனங்களில் உட்கார்ந்திருந்தனர். யந்திரக் குதிரை மைதானத்தின் மத்தியில் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டது. வைர வைடுரியங்களால் ஆக்கப்பட்ட நகைகள் அணிந்து அன்னம் நடப்பது போல் நடந்து வந்து இளவரசி குதிரைமீது உட்கார்ந்தாள். ஜனங்கள் ஆவலுடன் வைத்தியனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

குதிரையைச் சுற்றிலும் தணல்கள் தட்டுத் தட்டாக வைக்கப்பட்டன. வைத்தியன் ஒவ்வொரு தணல் தட்டி

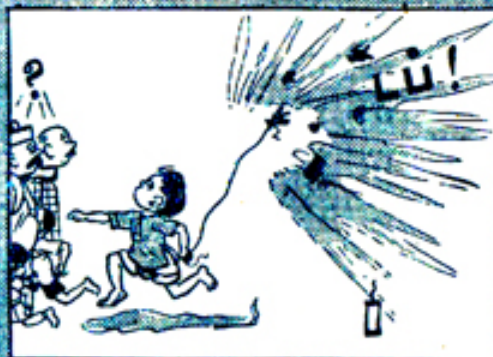
லும் தன்னிடமிருந்த சூரணத்தைத் தூவினான். குதிரையைச்சுற்றி மூன்று தடவை வலம் வந்தான். சுற்றி வருகையில் ஏதோ மந்திரம் ஜூபிப்பது போல் முணு முணுத்துக்கொண்டே சென்றான். தணலில் சூரணத்தைத் தூவியவுடன் ஏராளமாகப் புகை சூழ்ந்து இளவரசியின் உருவத்தையே மறைத்துவிட்டது. இந்தச் சமயத்தில் வைத்திய உடையிலிருந்த இளவரசன் குதிரை மீது ஏறிக்கொண்டு விசையைத் திருப்பினான். குதிரை உடனே மேலே வான வெளியை கோக்கிக் கிளம்பியது. சற்றுத் தூரம் சென்றவுடன் கீழே இருப்பவர்கள் காதுகளில் விழும்படியாக இளவரசன் பிரேர்ஸ், "காஷ்மீர் அரசரே! உம்முடைய பாதுகாப்பை நாடி, இனி யாராவது பெண் வந்து அவளை நீர் மணந்து கொள்ள விரும்பினால், முதலில் அவள் அனுமதியைப் பெற்றுப் பின்னர்

கலியாணம் செய்து கொள்ளும்" என்று உபதேசம் செய்தான்.

சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் குதிரை பாரதீக இளவரசனையும் வங்கத்து இளவரசியையும் ஏற்றிக்கொண்டு காஷ்மீர் எல்லையை விட்டு மறைந்து விட்டது. சான் இவ்வளவு மோசமாக ஏமாற்றப்பட்டதை எண்ணி எண்ணிக் காஷ்மீர் சுல்தான் மனம் புழுங்கினான்.

யந்திரக்குதிரை சீக்ரேம் பாரதீக நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தது. சீக்ரேத்தில் இருவருக்கும் சிறப்பாக விவாகம் நடந்தது. இவ்வளவு பராக்ரீரமம் வாய்ந்த இளவரசன் தனக்கு மருமகனாகக் கிடைத்ததுபற்றி வங்க நாட்டு அரசன் பெருமையடைந்தான். இளவரசன் பெயரும் புகழும் பெற்றுத் திரும்பி வந்ததுபற்றிப் பாரதீக நாட்டு அரசனும் அவன் குடி மக்களும் பேரானந்த மடைந்தார்கள். (முற்றிற்று)

பூ. இவ்வளவுதான்?

நீராகம்

மா. கிருஷ்ணன்

உத்திர கங்கையிலிருந்து கன்யாகுமரி மட்டும் மனித சமூகமுள்ள இடங்களிலெல்லாம் காக்ககளுமுண்டு. சுப்புடன் ஓட்டி வாழும் சகஜமான பிராணிகளில் மிகவும் சகஜமானது இப் பறவையே. குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து காக்கங்களின் அறிமுகமாகவே நாம் வளர்கிறோம். இருந்தும், காக்ககளைப் பற்றி நாமறிந்தது அதிகமில்லை. ஏன், நமக்குள் அநேகர் முழுக் கருப்பாகவுள்ள அண்டம் காக்கை ஆணென்றும் சாம்பல் கிறக் கழுத்தள்ள சாதாரணக் காக்கை பெண்ணென்றும் கூட நம்புகிறார்கள்!

காக்கங்கள் நமது தேசத்தில் மிகவும் சாதாரணமாக இருப்பதால்தான் நாம் அவைகளைக் கவனிப்பதில்லை என்று சொல்ல முடியாது—சற்று அசாதாரணமாகவுள்ள பறவையாகியும் நாம் கவனிப்பதில்லை. ஆனால் நம்முடிக் காக்கங்களின் வழக்கையை ஆராய்ந்து 'சாதாரணக் காக்கை—அதன் சரித்திரம்' என்ற ஒரு புத்தகத்தை எழுதியுள்ளது ஒர் அயல் நாட்டு இயற்கை விபுணரே. இந்தப் புத்தகத்தை நான் படித்ததில்லை. டாம்ஸன் ஸ்டீடன் என்ற வட அமெரிக்க இயற்கை ஆராய்ச்சி விபுணர் தமது தேசத்துக் காக்ககளைப் பற்றி வெகு கவாரசல்யமான விதத்தில் எழுதியிருக்கிறார். அவரைப் போல இயற்கை ஞானமுள்ளவர் அநேகர் இருந்ததில்லை. காக்ககளிடம் பல சத்தங்களையும் கூர்ந்து அவைகளின் பாவையையே ஒருவாறாக அறிந்து அதை மேல் நாட்டுச் சந்தை முறைப்படி விலாப்படுத்தியும் தந்திருக்கிறார். நான் இது போல் அதிசிரத்தையுடன் காக்ககளின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளவில்லை. அவைகளின் இருப்பும் போக்கும் அரைகுறையாகவே எனக்குத் தெரியும்.

அண்டம் காக்கைகள் நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் மிகுந்திருந்தும் சாம்பற் கழுத்துக் காக்ககளைப் போல் ஒன்றுகூடியிருப்பதில்லை. மேலும், மனிதசஞ்சார மற்ற காடுகளிலும் மனிச் சரங்களிலும் கூட அண்டம் காக்கைகள் குடியிருக்கும். அவைகளைக் குறிக்காது சாம்பற் கழுத்து 'சாதாரணக் காக்ககளைப் பற்றியே இதை எழுதுகிறேன்.

நகரங்களில் குடியிருப்போர் இந்தக் காக்கங்களின் திருட்டுத் தனத்தையும்

துணிச்சலையும், விநாச புத்தியையுமே அநேகமாய் அறிவார்கள். நீண்ட வாழ்வுள்ள இப்பறவைகள் அனுபவத்தாலும் புத்திக் கூர்மையினாலும் எவ்வளவு தூரம் தான் கேடு வராமல் மனித சமூகத்தை யொட்டி ஜீவிக் கலாம் என்று நன்றணர்ந்து தந்திரமாய் நடந்து கொள்ளும். நான் சிறுவனாகவிருந்த போது ஏன் கண்ணப் புறக்கணைச் சிதறியடித்து விட்டும் காக்ககளை வெல்லுவதற்கு எத்தனையோ விதங்களில் பாடுபட்டிருக்கிறேன். என் பொல்லாத யுக்தியையும் குழ்ச்சிகளையும் எளிதில் உணர்ந்து காக்ககளை தப்பித்து விடும். கையில் எப்போது கவலிருக்கிறது. எப்போது இல்லை, காவலில்லாத வெய்யிலில் உலாத்தியது போல் பரப்பிய பண்டங்களில் விஷங்கலந்தது கலக்காதது, மூங்கில் கம்புகளில் பிசின் தடவியது எவை என்றெல்லாம் அவைகளுக்கு எப்படியோ தெரியும். எழுதிக் தமிழில் காக்ககளின் குழும் புத்தியையும் அளவில்லாத தந்திரத்தையும் எடுத்துரைப்பது கஷ்டம்—ஆனால் பேச்சில் இதைக் குறிக்கலாம். "அது குண்டு வெச்சு கட்டாலும் விளா துங்கிறேன்—அம்மாஞ் சுறு சுறுப்பு காக்கைக்கு!" என்று 'சிவ கெங்கை'யில் எனக்குக் காலுவர் சொன்னது உண்மையே!

நீட்டுப்புறங்களில்தான் தங்கள் இயல்புக் கேற்ப காக்ககள் வாழும். அங்கே, நகரங்களிலுள்ளது போல் மனித வாழ்க்கையைக் காக்ககள் அனுசரித்து நடந்து கொள்ளாது. நாட்டுப்புறக் காக்ககள் ஒரு பெரு மந்தையாகக் கூடி வாழும். பொழுது விடியுமுன், கிழக்கு வெளிற்றும்போதே, காக்ககள் தங்கள் அடை மரங்களை விட்டுச் சிறு பிரிவுகளாகக் கலைந்து, இரைத் தேடச் செல்லும். அவை செல்லுமிடம் முப்பது மைல் தூரத்துக் கப்பாலு மிருக்கலாம். வயல்களிலும், காடுகளிலும், தானியங்களிலும், பழங்களிலும், பூச்சிகளிலும், இதர பட்சிகளின் முட்டை குஞ்சுகளிலும் தங்கள் வல்லமைக் குட்பட்ட மற்ற சிறு பிராணிகளையும் நாளெல்லாம் தேடியுள்ளும். கணக்காலவடி நீருள்ள ஒரு குட்டையில் காக்ககள் மீன் பிடிப்பதையும் நான் கண்டிருக்கிறேன். அவைகள் தின்பன பலவாயிருந்தும் நீளப் பறந்து வேட்டை யாடியே அவைகளுக்கிறை கிடைக்கும்.

பொழுது சாய்ந்ததும் பல இடங்களுக்கு மேயச் சென்ற பிரிவுகளும் சேர்ந்து திரண்டு அடை மரங்களைப் பார்த்துச் செல்லும். அவ் வேளைகளிலும், கூடியிருக்கும் மற்ற வேளைகளிலும், காக்க

சமூகங்களில் தலைவர்கள் இருப்பதைக் கவனிக்கலாம். அனுபவமுதிர்ச்சியுள்ள தலைவர்களின் போக்கையே மற்றக் காசங்கள் பின்பற்றும். தனித்து இரை தேடிப்போது நல்ல விருத்தை ஒரு காசம் கண்டுவிட்டால் நீண்ட குரலில் கரவிதன் தேரழர்களை

யழைக்கும். கூடிப் பறக்கையில் ஏதாவது விபத்து எதிர்த்தால் முன் செல்லும் காசம் 'கரக்' என்று எச்சரிக்கை செய்ய, கூட்டம் சிதறி மறையும். காசங்கள் ஒன்று கூடி விஜோதியை எதிர்ப்பதும், கூட்டத்தில் இரு காசங்கள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிடும்போது மற்றவை கஷி கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருந்து சண்டையைக் கவனிப்பதும் சகஜமான சிகழ்ச்சிகளே.

மற்றிப் பகல் வாழும் பகல்களைப் போல் காசங்கள் இருட்டினதும் கண் தெரியாமலிருப்பதில்லை. அஸ்தமித்த பின்னும்

அவைகள் பறப்பதைத் தினமும் பார்க்கலாம். சிலராக் காலங்களில் காசங்கள் அங்குமிங்கும் திரிந்தலைவதை அநேக முறை கண்டிருக்கிறேன். அப்போது அவை இரை தேடுவதாகத் தெரியவில்லை. தூக்கத்தை யிழந்து, காணெல்லாம் இரை தேடிப் களைப்பை ஆற்ற

குது. எதற்காக இந்தக் காசங்கள் இப்படி வெண்ணிலாவில் சஞ்சரிக்கின்றனவோ என்று யோசித்து, அவைகளைக் கவனித்தும், காணாமலாகும்படி புலப்படவில்லை. சந்திர வெளிச்சத்தில் அவை கொள்ளும் களிப்பே அவைகளின் கோக்க மற்ற அலைச்சலுக்குக் காரணமென்று தோன்றுகிறது. இயற்கை தரும் எழிலையும் சுகத்தையும் அனுபவிக்கப் பகுத்தறிவும் வியாக்யானத் திறனும் வேண்டாம்— நம்மைப் போலும், இதர வழ்களிலும் உயிருள்ளவைகளைத் தும் இயற்கையில் மகிழ்ச்சி கொள்ளலாம்.

14 நாட்களில் நீங்களும் அழகிய சருமத்தை அடையலாம் என்று டாக்டர்கள் நீசூபிக்கின்றனர்

பாமோலில் அழகுத் திட்டம் வெவ்வேறு வயதுள்ள வெவ்வேறு சருமத்தை உடைய 1418 மிஸ்திகளிடம் உபயோகிக்கப்பட்டு பரிசோதிக்கப்பட்டது. 14 நாட்களில் மூன்று பேர்களில் இருவர் அழகிய சருமத்தைப் பெற்றனர்.

நீங்கள் செய்யவேண்டியது இவ்வளவுதான். பாமோலில் சோப்பால் உங்கள் முகத்தைக் கழுவுங்கள். அதன் அடர்த்தியான துரையை உங்கள் சருமத்தின் மேல் வைத்து 60 செகண்டுகள் தேயுங்கள். பிறகு அமையுங்கள். ஒரு நாளைக்கு 3 வேளை வீதம் 14 நாட்கள் இவ்வாறு செய்யுங்கள். மேற்கண்ட சரும மாறுதல்களைக் கவனிப்பீர்கள் :

- புதிய பிரகாசமுள்ள திறம்!
- குறைந்த நெய்ப்பு.
- அதிக மிஞ்சுத் தன்மை, வற அழப்பு-உலர்ந்த சருமத்திற்கும்!
- நீடித்து நீங்கும் புதிய
- புடிப்பதின் வரணை.

சோப்பு மட்டுமில்லை— ஓர் அழகு சாதனம்!

ஆரோக்கிய ரகசியம்

வி. என். குமாரசாமி

13. 'டயாபெடிஸ்'

சிறுநீர் வியாதியைத்தான் ஆங்கிலத்தில் 'டயாபெடிஸ்' என்று சொல்லுவார்கள். சிறுநீரில் சர்க்கரை கலந்திருப்பதே இதற்கு அடையாளம். முன்பெல்லாம் இவ்வியாதி எங்கேயாகிலும் மிகச் சிலருக்கே இருக்கும். அதிலும் வடதான் வர்களுக்குத்தான் வருவது சகஜம். ஆனால் இந்தக் காலத்தில் எந்த வயதினருக்கும் வருவது சகஜமாகி விட்டது.

இந்த வியாதி சீர உழைப்பு உள்ளவர்களுக்கு வரவே வராது. அப்படி வந்தாலும் சில நாட்களில் போய்விடு. சீர உழைப்பு இல்லாத, உட்கார்ந்து வேலை செய்பவர்களுக்குத்தான் இது அதிகமாக வருகிறது. அதிலும் தனவந்தர்களுக்கு டயாபெடிஸ் வருவது சர்வ சாதாரணமாய் விட்டிருக்கிறது. உடலுழைப்பு இல்லாமல், நல்ல இனிப்புப் பண்டங்களாகச் சாப்பிடுவதற்கு அவர்களுக்குத் தானே சௌகரிய மிருக்கிறது!

முன்பெல்லாம் இருவேளை ஆகாரத்துடன் காளைக் கழித்து வந்தார்கள். அது பொருத்தமானதுதான். குடும்பஸ்தர்கள் கட்டாயம் இரு வேளை சாப்பிட்டாக வேண்டும். ஒருவேளை உண்போன்யோகி, இருவேளை உண்போன் போகி, மூன்று வேளை உண்போன் ரோகி, நான்கு, ஐந்து வேளை உண்போரைப் பற்றி என்னத்தைச் சொல்ல?

காலையில் எழுந்ததும் சிலர் பல் துலக்காமலும் காப்பி சாப்பிடுவதுண்டு. பிறகு சாப்பாடு அல்லது பலகாரம், காப்பி, மந்தியானம் டிபன், காப்பி அல்லது சாப்பாடு. பிறகு மாலை காப்பியுடன் கூட்டிபன், இரவு சாப்பாடு. இப்படி தற்காலம் சாப்பிடும் வழக்கம் பெருகி விட்டது. காப்பி சாப்பிடும் வழக்கம் பெருகி விட்டதனால்தான் தற்காலம் நீர் வியாதியும் எல்லோருக்கும் சகஜமாக வரத் தலைப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் காப்பி சாப்பிடுவதற்குக் குறிப்பிட்ட நேரம் ஒன்றும் கிடையாது. நண்பர்கள் விட்டிற்குப் போனால் காப்பி. அவர்கள் தங்கள் விட்டிற்கு வந்தால் அவர்களுடன் ஒரு டம்ளர் காப்பி. ஒட்டலைக் கண்டால் அங்கு ஒரு கப் காப்பி. இவ்வாறாக ஒரு காளைக்கு ஏழு காப்பி டிவை காப்பி, 12 சாப்பிடுபவர்களுக்கும் உண்டு.

நாம் சாப்பிடும் ஆகாரங்களை நமது உடலுக்கு வேண்டியபடி பக்குவப்படுத்தி மாற்ற நம் உடலுக்குள் இயற்கையாகச் சில கோளங்கள் அமைத் திருக்கின்றன.

ஆகாரத்திலுள்ள சர்க்கரைப் பொருளை மாற்ற பான்கிரியால் என்னும் உற்பிவிருந்து இன்ஸூலின் என்னும் ஒரு சிரவம் உற்பத்தியாகி ஆகாரத்துடன் கலக்கிறது. அப்பொழுது ஆகாரத்திலுள்ள சர்க்கரைப் பொருள், இன்ஸூலினால் பக்குவப்படுத்தப்பட்டு ரத்தத்துடன் கலக்கிறது. நாம் உணவை ஒழுங்காய் உட்கொண்டால் அதற்கும் போதுமான வேலை கிடைக்கிறது. சர்க்கரைப் பொருள்களை அதிகம் சாப்பிடச் சாப்பிட அது என்ன செய்ய முடியும்? அது ஒரு சிறு அளவயம்தானே! கூடுமானவரை இன்ஸூலின் உற்பத்தியாகிக் கலக்கிறது. ஆனால் சாப்பிடுபவர்களுக்கு இன்ஸூலின் போதுவதில்லை. இவர்கள் சாப்பிடும் சர்க்கரைகளை மாற்ற அதனால் முடிவதில்லை. வேலை அதிகமாகச் செய்து செய்து காளைத்து விடுகிறது. பிறகு நடப்பதென்ன? ஆகாரத்திலுள்ள சர்க்கரை மாற்றப்படாமலே குடல்களுக்குப் போகின்றன. குடல்களின் சுவர்கள் இந்தச் சர்க்கரைச் சத்தை ரத்தத்துடன் சேர்ப்பிக்கிறது. ரத்தம் தன் வேலையைச் செய்து மலினப்பட்டுப் போகும் வழியில் சிறுநீர்க் கருவி அதை வடிக்கட்டுகிறது. அந்தச் சிறுநீரைப் பரிட்சை செய்தால் சர்க்கரை ரத்தத்தில் கலந்திருக்கிறதென்று நமக்குத் தெரியும்.

இதை ஆரம்பத்திலேயே கவனித்துச் சிகிச்சை செய்துகொள்ளவேண்டும். பெரியவர்களை இது மிகச் சங்கடப்படுத்தும். அடிக்கடி சிறுநீர் போகும். இரவில் அடிக்கடி இத்தகாக எழுந்திருக்கவேண்டியிருக்கும். உள்ளங்கை, உள்ளங்கால் களில் எரிச்சல் உண்டாகும். கண்கள்கூட சில சமயம் எரியும். இவர்களுக்குக் கட்டி, புண், காயம் முதலியவை ஏற்படாதவரை தப்பித்தார்கள். அப்படிவந்ததானால் பிழைப்பது புனர் ஐன்மத்தான். ரத்தத்தில் சர்க்கரை அதிகம் இருப்பதால் சிக்கிரத்தில் புண் ஆகுது. புற ஓடிக்கொண்டே போகும். ஆப்பிரேஷனை இம்மாதிரி ஆசாயிகளுக்குச் செய்ய மாட்டார்கள். அப்படிச் செய்யவேண்டுமானால், சாப்பாடியில்லாக் கடும் பத்தியம் வைப்பார்கள். அரிசிச் சாதமே உபயோகப்படுத்தக் கூடாது. சம்பா கோதுமைச் சாதம்தான் சாப்பிடவேண்டும். இன்ஸூலின் ஊசி ஒரு காளைக்கு இரண்டு, மூன்று என்று ஏற்றுவார்கள். காப்பி சாப்பிடக் கூடாது. மாவுப் பண்டங்கள் முதலிய இனிப்புப் பலகாரங்களைத் தொடவே

கூடாது. இவர்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு காப்பியும், தின்பண்டங்களும் விரும்பிச் சாப்பிட்டார்களோ, அவ்வளவுக்கும் தண்டனை. அதுமட்டுமல்ல; தினம் இரண்டு வேளையும் சுட்டுவாக்காளி இன்னொருவர் அப்படி மாதக் கணக்காய்ப் போட்டால் சிறிது சர்க்கரை குறையும். ஊசி போட்டுக் கொள்வதை சிறுத்திவிட்டால் சர்க்கரை அதிகமாய் விடும். ஆகையால் வழக்கமாய் ஊசி போட்டுக் கொள்ளுகிறவர்களும் உண்டு. சற்றுச் சர்க்கரை குறைந்தால் ஒரு வேளை அரிசிச்சாதம், ஒரு வேளை கோதுமை என்று சாப்பிடுவார்கள். சில நாள்நாளே, எப்படியும் கஷ்டப்பட்டு, சாப்பிடுவோம் பிறகு எதுவேண்டுமானாலும் சாப்பிடலாமே என்று கிடையாது. ஆயுள் பூராவும் பயம்தான்!

நீர் வியாதிக்காரர்கள் காப்பியில் சர்க்கரைக்குப் பதிலாக இரண்டு சர்க்கரை மாத்திரைகளைப் போட்டுக் கலக்கிச் சாப்பிடுவார்கள். இந்த மாத்திரையின் இனிப்பானது இன்ஸூலின் ரஸத்தின் உதவியில்லாமலே ரத்தத்துடன் கலந்தாலும் கெடுதல் ஒன்றும் செய்யாதாம். சிலர் சர்க்கரை சேர்க்காமலேயே காப்பியைச் சாப்பிட்டும் விடுவார்கள்.

இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நாக்கை அடக்கி, உடம்பைச் சல்லடைத் தூண்டிய ஊசி போட்டுக் கொள்வதற்குப் பதில் தனுராசனம் போடப் பழகிக் கொண்டால் டயாபெடிஸ் விரோதி ஒழிவான். நாற்பது நாள் ஒழுங்காகத் தவறாமல் செய்து விட்டு, சிறு நீரைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கட்டும். அப்பொழுது டாக்டர் "வேறு ஏதாவது மருத்து சாப்பிட்டுக் களா?" என்று கேட்பார். அவ்வளவு குறைந்திருக்கும், அல்லது சர்க்கரை இல்லாமலேயே இருக்கும்.

தனுராசனம் செய்யும்போது சீரழிந்த, சக்தியற்ற பால்சிரிசாலைத் துண்டிவிட்டு உற்சாகம் கொள்கிறது. அதன் சுற்றி வளைந்த நரம்புகள் ரத்தப் பாய்ச்சலினால் புத்தையிர் அடைகிறது. நரம்புகளின் ஊக்கத்தினால் மறுபடியும் அதற்கு உணர்ச்சி உண்டாகிக் கொஞ்சக் கொஞ்சமாக வேலை செய்ய ஆரம்பிக்கிறது. ஒரு மாதம் வரை தனுராசனத்தைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு வாரத்தில் இரண்டு நாள் சிறு நீரைப் பரீட்சித்தால் நாளுக்கு நாள் சர்க்கரை குறைவது நன்றாகத் தெரியும். நாற்பது நாளில் பூரணமாய்ச் சர்க்கரை குறைந்துவிடும் என்பது நிச்சயம். இது பிரசாரத்திற்காகச் சொல்வதல்ல. இதனால் பலருக்கு நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

வேலை செய்யாத சோம்பேறியின் பிள்ளை, கவனித்து வேலை வாங்காமல்

"ஏன் அப்பா, இந்த பின்கோத் தின் விலை பவுண்டு இரண்டு ரூபாய் என்கிறதே! பேப்பரில் இதன் விலை ஒரு ரூபாய் தானே போட்டிருக்கிறது?"

"இல்லை, இல்லை. இங்கே அந்த விலை தான். வேண்டுமானால் பேப்பர்க்காரனிடமே வாய்க்கிக் கொள்ளுங்கள்!"

'சரி நீ சோம்பேறியாகவே இரு' என்று மற்றவர்களைக் கொண்டே வேலைகளைச் செய்யச் சொன்னால், அந்தப் பிள்ளை இருக்க இருக்க முட்டாளாகவும், பெரும் சோம்பேறியாகவும் ஆகி விடுவான். அதைப் போல்தான் இந்த இன்ஸூலின் இன்னொருவரும்.

'மருத்து ஏன் வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அற்று போற்றி உனின்' [அருத்தியது]

என்று கூறுகிறார் நிருவண்புலவர். நாம் அன்றாடம் சாப்பிடும் ஆகாரத்தைக் கவனித்துச் சாப்பிட்டால் இந்தக் கஷ்டம் எல்லாம் படவேண்டியதில்லை.

முருங்கைக் கீரை இந்த வியாதிக்கு மிக எடுத்த ஒளவுதம். சர்க்கரை மாற்றும் குணம் இதில் சிறைய இருக்கிறது. சிறுநீர் வியாதியஸ்தர்கள் முருங்கைக் கீரையைத் தினமும் ஆகாரத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு, ஆசனம் பழகுவார்களானால் நாற்பது நாளில் குணமாவது இருபது நாளில் கூட குணமாகும். மற்றவர்களும் வாரத்துக்கு ஒரு தடவையேனும் முருங்கைக் கீரையை அவசியம் சாப்பிடவேண்டும். தினமும் ஏதாவது ஒரு கீரை சாப்பிடுவது நல்லது. முருங்கைக் கீரையைப் பருப்புப் போட்டுக் கூட்டு செய்யலாம். சாம்பார் செய்யலாம். பருப்புடன் மசியல் பண்ணலாம். வெங்காயம், உப்பு போட்டு அடுப்பில் வேசாக வதக்கிச் சாப்பிடலாம். பருப்பு தேங்காயும் கூடப் போட்டால் மிக நேராய் இருக்கும்.

நீர் வியாதியஸ்தர்கள் மற்றும் சில ஆசனங்களையும் செய்ய வேண்டும். முக்கியமானது தனுராசனம். மற்ற ஆசனங்களைப் பற்றிப் பிறகு விவரிப்போம். (தேடரும்)

பாட்டிக்குப் பாவாடை

எஸ். டி. சுந்தரம்

இந்தப் பஞ்ச காலத்தில், தீபாவளியை காம் கொண்டாட முடியாவிட்டாலும், அது கம்மைக் கொண்டாடாமல் விடுவதில்லை. என்னதான் காம் ஒதுக்கி கின்றாலும் இந்தப் பண்டிகை ஒதுக்கிப் போவதில்லை. கடன் வாங்கியாவது சரிப்படுத்த வேண்டிய ஒரு கட்டாய தண்டினையாகி விட்டது இந்தப் பண்டிகை!

வழக்கப்படி என் மருமகன் ஆறு உய தள்ள சாந்தி என்னை ஜவுளிக்கடைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய், அதுபற ரூபாய்க் கடனை வசூல்செய்து கொண்டான். அதுபற ரூபாய்க்கு ஜவுளி எடுத்த பின்னரும் அந்தச் சிறமிக்குத் திருப்தி ஏற்பட வில்லை. தனக்கடையைச் சுற்றி வட்டம் போட்டுக் கொண்டே இருந்தான்.

“என்னமா சாந்தி! உனக்கு வேண்டியதைத்தான் எடுத்துக் கொண்டாயே; இன்னும் ஏதற்காக இப்படிப் பட்டுப்பூச்சி மாதிரி வட்டம் போடுகிறாய். வா, போகலாம்” என்றேன்.

சாந்தி கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல், “மாமா! கம்ம பாட்டிக்கும் ஒரு பட்டுப் பாவாடை வாங்கிக் கொடுங்கள், மாமா!” என்று கெஞ்சினாள்.

பாவம், உலகமறியாத குழத்தை! சிழுவிக் கும் குழத்தைக்குமுள்ள பேதம் தெரியாத குணம், தன்னைப் போலவே உலகத்தை என்னும் பரிசுத்த எண்ணம், பாட்டிக்குப் பாவாடை வாங்கச் சொல்லுகிறதது.

பல்விழ்த்த பாட்டி பாவாடை கட்டலாமா, உடாதா என்று ஆராய்ச்சி செய்யும் ஆற்றல் அந்தக் குழத்தைக்கு இல்லை. பாட்டியின் என்பது வயதைப் பற்றி அது கிணக்க வில்லை. பாட்டி பாவாடை, உடுத்தினால் உலகம் சிரிக்குமே என்றும் எண்ணவில்லை. தான் பெற்ற இன்பத்தைத் தன் பாட்டியும் பெறவேண்டும் என்ற ஒரே கோக்கத்தடடன் பாட்டிக்குப் பாவாடை வாங்கச் சொன்ன சாந்தியைப் பார்த்த கான் மட்டும் சிரிக்க வில்லை. கேட்ட அனைவருமே சிரித்தார்கள்.

“என்ன மாமா, எல்லோரும் சிரிக் கிறீர்கள்! பாவாடை வாங்கா விட்டால் பாட்டி கோபித்தக்கொள்ள மாட்டாளா? வாங்கு மாமா!” என்று மீண்டும் சாந்தி மிகவும் பிடிவாதம் பிடித்தாள்.

இந்தச் சமயத்தில் கடைக்கு எதிரில் ஒரு புதிய மாடல் ப்யூக் கார் வந்து கன்றது. அதிலிருந்து, ஒரு பணக்காரனும் ஐம்பது வயதள்ள அவன் மனைவியும் இரண்டு சிலப்பு யாணிகள் வெண்கலக் கடையில் தழைவது போல, ஜவுளிக் கடைக்குள் தழைத் தார்கள். அவர்கள் எல்லோருடைய பார்வையையும் ஒரே சிமிஷத்தில் கவர்ந்த விட்டனர். அந்தக் சிழுவியின் கண்களில் கவர்ச்சி இவ்வாவிட்டாலும் அவன் உடுத்தி இருந்த உடைகளுக்கும் கைகளுக்கும் அந்தக் கவர்ச்சி ஏராளமாக இருந்தது. சாந்தியும் அவர்களை உற்று உற்றுப் பார்த்தாள். அருகில் சென்ற அந்தப் பணக்காரி யின் உடைவலங்காரத்தைத் தொட்டும் பார்த்தாள்.

“என் மாமா! பாட்டிக்குப் பாவாடை வாங்கச் சொன்னதற்கு எல்லோரும் சிரித் தீர்களே! இப்போ, இந்தப் பாட்டி மாதிராம் பாவாடை கட்டிக் கொள்ள வில்லையா!” என்று எல்லோர் காதிலும் விழும்படியே பேசி விட்டாள்.

இதைக் கேட்ட அந்தப் பணக்காரி இரண்டடி முன்னால் வந்தாள். ஏற்கெனவே அதிகம் சிவந்திருந்த அவன் கன்னம் ‘ரூப்’ பென்று இன்னும் அதிகமாகச் சிவந்தது. “ஏய்! ரூட்டி! என்ன திடிரா? யாரைப் பார்த்தடி. பாட்டின்னு சொன்னே! காளு பாட்டி? ஜாக்கிரதை!” என்று அதட்டினாள்.

நீடுன் அந்த அம்மாவை ரொம்ப கோம் சமாதானம் செய்த பிறகுதான் அவன் திரும் பியும் ஒரு ‘பென்’ ஆளுள்! அதுவரையில் சில சிமிஷங்கள் பேய் போல அவரி அந்தத் தீபாவளி ஜவுளிக் கடையையே ஒரு கலக்குக் கலக்கி விட்டான். பாவம் ஐம்பது வயதாடியும் அறியாச் சிறமி என்று தன்னை கிணக் துக் கொள்வதில் அவளுக்கு ஒரு பிரியம்! உண்மையிலேயே பாட்டியாயிருந்தாலும், அவளுக்குப் பதினாறு வயதில் செய்த கொள்ளும் அலக்காரங்கள் யாவும் வேண்டி யிருந்தன. அந்த அலக்காரங்களுக்குப் பார்ப்பவரும் மதிப்புத் தரவேண்டும் என்பது அவன் ஆசை. அந்த ஆசை பலிக்காதபோது கோபம் வருகிறதது அவளுக்கு. அவன் கோபத்தைச் சமாதானப் படுத்த கான் பட்ட பாடு எனக்குத் தான் தெரியும். அப்பா! அந்தப் பணக்காரி ஓரளவு சமாதானம்

அடையும் சபயத்தில் திரும்பியும் என் சாந்தி சம்மா இராமல் மந்திரெகு வெடி குண்டைப் போட்டு விட்டார்.

“வாங்க மாமா! இந்தக் கிழங்குக்குச் சமா தானம் வேறு! பாட்டின்னு சொன்னா என் னாவா? பாவாடை கட்டிக்கொண்ட ஜம்பமா? ஆயிரம் தடவை சொல்லுவேன். பாட்டி! பாட்டி! ஏ! பாட்டி! பாவாடை கட்டிய பாட்டி! புதக்கார் ஒட்டும் பாட்டி!” என்று கையாண்டியை அளவுக்கு மீறிச் செய்து விட்டான்.

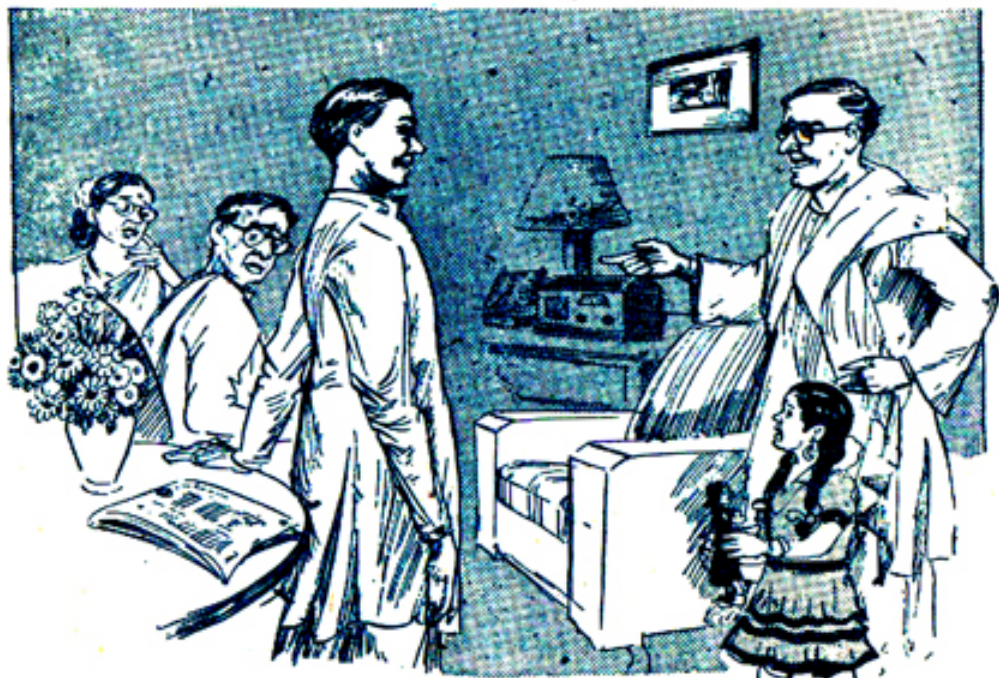
அந்தப் பாவாடைச் சீமட்டிக்குக் கோபம் வந்த விட்டது. கான் ஏதோ சொல்ல வாயெடுப்பதற்குள் அவன் கையில் வைத் திருந்த அலங்காரமான குடையால், என் சாந்தியின் தலையிலும் முதுகிலும் இரண்டு மூன்று அடிகொடுத்த விட்டான்.

“ஐயோ! மாமா!” என்று என் சாந்தி கத்தினதும் என் கோபமும் அதிகமாகி விட்டது. அந்தச் சீமட்டியிடம் போனேன். அந்தப் பாவ ஜன்மத்தை அடிக்கத்தான் கை ஒங்கினேன். ஆனால் அந்த நீச சரீரத் தைத் தொடவேண்டுமே என்று தண்டிக்கும் கோக்கத்தை விட்டுச் சமாதான மடைந்து, “எனம்மா புண்ணியவதி! உனக்குக் குழந்தை கிழந்தை ஒன்றயில்லை போலி ருக்கிறத! குழந்தையின் அருமை தெரியாத கோட்டானே! எப்படி நீ எங்கள் குழந்

தையை அடிக்கலாம்! ஜாக்கிரதை!” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள், சாந்தி அங்கு மேஜையின்மேல் கடைக்காரன் வைத்திருந்த ஒரு மசிப் புட்டியை எடுத்த அவன் மேல் ஏறித்தவிட்டான். அந்த காகிரிகப் பாட்டி யின் பாவாடை, மேல் துணி எல்லாம் ஒரே கதப்பாவி விட்டது. அவன் முகம், முக மூடி போட்டதபோல் கதப்பாகக் காட்சி யளித்தது. தனதுசெயற்கை அழகு தாக்கப் பட்டதை எண்ணி எண்ணிக் குறித்தான் அந்த அழகுப் பாட்டி!

அந்தப் பாட்டியின் அழகு பங்கமானதை எண்ணி, அவன்கூட வந்த பாட்டனும் ஏதோ கொள்வாபோய் விட்டதாக எண்ணிக் கூச்சல் போட்டான். எல்லோரும் அவ னுக்கே சமாதானம் சொன்னார்கள். என் னைச் சிலர் கண்டித்தனர். இவ்வளவு கடுகி யும் கவராமல் கடந்து ஒப்ப்த பிரகுதான் அவர்கள் கோமல்வார்கள் என்று தெரிந்தது.

எவளும் இருந்தாலும் கமக்கென்ன என்று புறப்பட்டேன். புறப்பட்ட சமயத்தில் ‘ஆ!’ என்ற அலறல் சத்தம் காணாதத் துணைத்தது. திரும்பிப் பார்த்தபோது அந்தக் கோமல் வான் சீழே விழுந்து கிடந்தான். உடம்பெல் லாம் சத்தக் காயம்பட்டு ஒரு செஞ்சட்டை வீசுளுக்கக் காட்சியளித்தான்! ஏற்கெனவே கருஞ்சட்டைக் காரியாக இருந்த அந்தப்

பணக்காரி தன் கணவன் கிழியைக் கண்டு கத்தினான்.

யாரும் அடிக்காமலேயே அந்தக் கிழியைப் பெற்ற தண்டனையை பார்க்க எனக்குப் பரிதாபகரமா யிருந்தது. கோபத்தின் அவன் வேகமாகக் காரில் ஏற வரும்போது, சிமெண்டு தரையில் ஏன் சாத்தி ஏற்கெனவே ஏறிக்கிடுகிற வாயைப்பழத் தோலில் வழக்கிக் காயமடைந்த விழுந்த விட்டான்.

சாத்தி அந்தப் பணக்காரன் வீழ்ச்சியைக் கண்டு சந்தோஷம் கொண்டு ஆடிப்பாடி கைகத்தான். எனக்கோ ஒரு பக்கம் பரிதாபம், மறு பக்கம் சிரிப்பு. எவ்வாறு இருந்தாலும் அவஸ்தைப் படும்போது பார்த்துக் கொண்டிருக்க மனம் வருகிறதா? விழுந்த வனுக்குச் சிசிச்சை செய்யுதேன். ஒரு வாலிபன் என்னைத் தடுத்தான். அவன் என்னைத் தனியே அழைத்துச் சென்றான். "அந்தக் கிழியைக்குச் சிசிச்சை செய்யாதே!" என்று எச்சரிக்கை செய்த விட்டுப் போனான். எனும் பேசாது வீட்டுக்குப் போனேன்.

நூல்கள் காட்டுகளுக்குப் பின் தீபாவளி. அன்று எனும் மனம் மிகவும் மருமகன் சாத்தியும் ஆனந்தமாகப் புது ஆடை உடுத்திக் கொண்டு ஏன் மாமன் மாயியைக் கும்பிட்டெழுந்த ஆரீவாதம் பெற்றுக்கொண்டு அப்போது தான் வெளியே வந்தோம்.

ஒரு கார் வாசலில் கின்றது. ஆமாம், அதே புதிய பூக்கார் தான். காரிலிருந்து வந்தவர்களும் அதே கிழிந்த தம்பதிகள் தான்! அவர்களைக் கண்டவுடன் ஏன் மாமனார் அவர்களைப் பிரமாதமாக வரவேற்று உபசரித்தார். எனும் சாத்தியும், அவர்கள் ஏங்களைப் பார்ப்பதற்கு முன்பு ஒரு பக்கமாக ஒளிந்த கொண்டே மேல் மாடிக்குப் போய் விட்டோம்.

சில கிழிவுக்கள் கழிந்த ஏன் மாமனார் என்னைப் பத்துப் பதினைந்து யூரை ரூலிட்டுக் கூப்பிட்டார். எனும் வேண்டா வெறுப்புடன் இதே வந்தேன். மாமா அந்தக் கிழியையும், கிழியையும் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். என்னையும் தமது மருமகன் என்ற பெருமையுடன் அறிமுகம் செய்தார். அப்போது பார்க்க வேண்டுமே அந்தக் கிழிந்த தம்பதிகள் முகங்களை! என் சிரிப்பை அடக்கப் போராடிக் கொண்டிருந்த போது சாத்தி கடகடவெணச் சில கிழிவுக்கள் சந்தம் போட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

ஏன் மாமனார் என்னை "ஏன்ன சமாசாரம்?" என்று விசாரித்தார். என் புன் சிரிப்புடன் மெனமும் சாத்தித்தேன்.

கிழியைப்பார்த்த ஏன் மாமனார், "ஏன் னக்க மிஸ்டர்! ஏற்கெனவே ஏங்கன் மாப்பிள்ளையைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

வந்த கிழியை வேறு வழியில்லாமலும், தன் தோல்வியைக் காட்டிக் கொள்ளாமலும் "என்—என்—தெரியும். ஜுவளிக் கடை யிலே பார்த்தோம், காது காளைக்கு முன்பு" என்று கிழிந்திருக்கிற வார்த்தைகளை.

"ஏன் தாத்தா! பாவம், வழக்கி விழுந்தீர்களே வாயைப்பழத் தோலில்! மண்டை வலி எப்படி இருக்கிறது?" என்று சாத்தி குசலம் விசாரித்தான்.

"இந்தப் பெண் யார்?" என்று பாவாடைப் பாட்டி விசாரித்தான்.

"இவள் ஏன் பெண்தான். ஊரிலே தன் தமக்கையுடன் இருக்கிறாள். பிலே குறும்புக்காரி!" என்று ஏன் மாமா சாத்தியை அறிமுகம் செய்தார்.

கடைசியில் அந்தம்பதிகள் அசட்டுத்தனமாகப் பல்லுக் காட்டிவிட்டுக் கொஞ்சகேள்யுடன் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்தேன்.

புரப்பும் சமயத்தில் அவர்கள் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தனர். அந்தப் பார்வை "ஜுவளிக் கடை சம்பவத்தை மாமாவிடம் தயவுசெய்து சொல்லாதே" என்று என்னிடம் கெஞ்சுவது போலிருந்தது. எனும் அவர்கள் எதிர்பார்த்த பதிலை "ஏன் பார்வைகளை அளித்தேன்."

இந்த கெஞ்சுகடியான கட்டத்தில் சாத்தி உள்ளே இருந்த ஓடிவந்தான். "அப்பா! அப்பா! எம்ம வீட்டுக்கு வந்த மாயிக்கு, என் தீபாவளிப் பரிசு கொடுக்க வேண்டாமா? இத்தாப்பா, இத்தப் பொம்மைவைக் கொடுத்த விடுகிறேன்பா" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு மாப் பொம்மையை அந்தச் சிபாட்டியிடம் கொடுத்தான். அந்தப் பொம்மை, ஒரு பாட்டியின் உருவம். அந்தப் பொம்மைக்கு அழகான பாவாடை உடுத்தி அவர்களும் செய்திருந்தான் சாத்தி. எல்லோரும் அதைப் பார்த்து அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்தனர்.

"அப்பா! ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்! பாவாடை கட்டிய பாட்டிக்கு இத்தப் பொம்மை தானப்பா பிடிக்கும்" என்று தன்னை யறி யாமல் கையாண்டி செய்தான் சாத்தி.

கடைசியில் ஏன் மனைவியிடம் கேட்டு விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். அந்தப் பாவாடைப் பாட்டி மாதர் சங்கத்

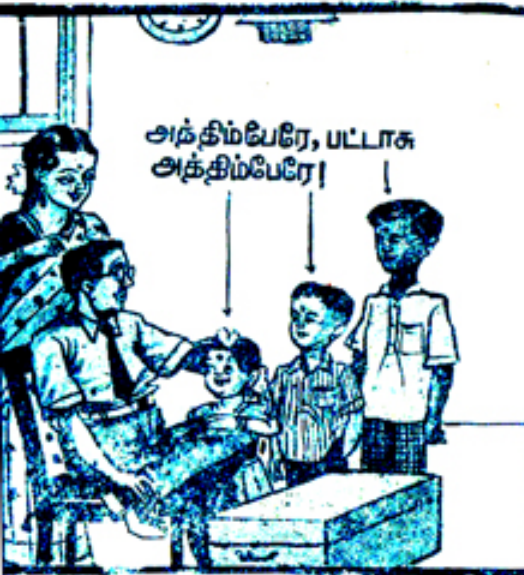
தலைவர் தேர்தலுக்கு கிறிஸ்துன் என்றும், மிழவர் ஜில்லா போர்டு தலைவர் தேர்தலுக்கு கிறிஸ்துன் என்றும் அறிந்தேன். என் அந்தப் பதவிப் பெருக்காளிகளுக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்க எண்ணினேன். அந்தப் பொம்மையே அதற்குப் பயன்பட்டது.

“ஆமாம்! சாந்தி கொடுக்கும் இந்தப் பாட்டியின் பொம்மை உங்கள் பிற்கால வாழ்க்கையை விமரிசனம் செய்மறது. உங்களைப் போன்ற கொடும்பாலிகள் தேர்தலில் கிண்டி பதவி பெறவது, பாட்டி பாவாடை கட்டிக்கொள்வது போலத் தான். ஆகையால் ஜாக்கிரதை! பாவாடை

கட்டிய பாட்டியே! பதவிப் பித்தை ஒழித்தவியு - போ...என்ன பாட்டனே! உமக்குத்தான் சொல்லுகிறேன். நீர் காலம் போன காலத்தில் கதர் உடை கட்டுவதும் பாட்டி பாவாடை உடுப்பதும் ஒன்றதான். எச்சரிக்கை...போய் வாருங்கள்” என்று என் இரைத்த உரியபோது அவர்கள் முகத்தில் அசடு வழிந்தது. என் மாமாவின் முகத்தில் ஆச்சரியம் தாண்டவமாடியது!

இதற்குள் கார் பறந்தவிட்டது. அவர்கள் இதே வறித்துவிட்டுப் போன பாவாடை கட்டிய பாட்டிப் பொம்மையுடன் விளையாடப் போனார் சாந்தி.

பலே, அத்திம்பேர்!

ருசிமிகுந்த ஓவல்டின்

நாய், தன் குழந்தைக்கு
இயற்கை முறையில்
பால் புகட்ட உதவிபுரியும்.

நாய்ப்பாலே குழந்தைக்கு
சிறந்த உணவு சிகிச்சை
அட்படான ஐரண உக்திக்கு
உகந்தபடி யோஷாக்களித்து
வளர்த்துக்கொடுக்கிறது.

“ஓவல்டின்” அபரிமித
மாக, புஷ்யகரண நாய்ப்பால்
கிடைக்கக்கூடிய ஆகவே,
கர்ப்பினிகளுக்குப் சிக்கலான
யோஷிக்கும் நாய்மாருக்கும்
மிகுந்த பயன் அளிப்பதாகும்.

புஷ்யமும் ஐரண உக்தியும் அளிக்கும் குணமுள்ள பழுத்த பால்
காம்பி, உத்தமமான ஓட்டுப்பால், பிரத்யேகமாய் தயாரித்த
கொட்கோ, மற்றும் மதிப்புடைய உக்தி இயற்கை பால்படைக்கள்,
வி. மீக்கள் இயற்கை உக்திகள் அடக்கித்தயாரிக்கப்பட்ட
பொருள்

இன்றே “ஓவல்டின்” எப்பிட ஆரம்பித்து உங்களது
குழந்தையின் மதிப்பான சேஷமதித்து உதவுங்கள். இப்பெயர்
கொண்டது இது ஒன்றே.

‘OVALTINE’

ஓவல்டின்

உலகில் மிகப் பிரசித்திபெற்ற உணவு பானம்
வினியோகம்தரிக்கல்: கிராமாண்டி டிரேயர்ஸ்
கம்பெனி (இந்தியா) லிட்.,

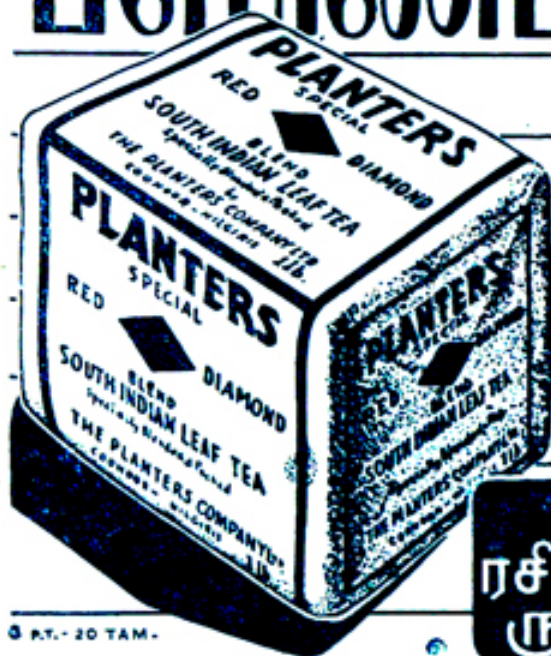

OV. 300.

ப்ளாண்டர்ஸ்

வைர க்ரோன்
நீலகிரிக்

தேயலை

நீங்கள்
ரசிக்கக்கூடிய
ருசிக்காக

© P.T. - 20 TAM.

The Planters Company, Ltd., Coonoor, Nilgiris, S. India.

பருக்களும் விகாரமான சருமமும் 24 மணி நேரத்தில் குணமடைகிறது

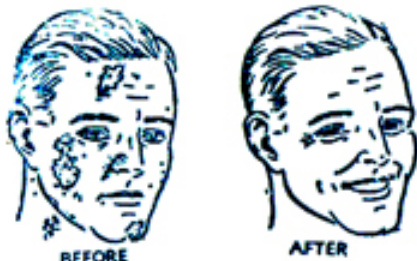
நிக்ரோடெல்ம் கண்டு சீடிக்கப் பட்டதி லிருந்து இனி யாரும் எக்ஸிமா, பரு, சந்தக் கட்டிகள் ஆகிய சரும வியாதிகளால் அவதி யுறவும் உங்களுக்கும் தீரலுக்கும் வேறுபு ஏற்படவும் வேண்டாம். 7 மூன்று மூன்றாயித் தயாரித்த நிக்ரோடெல்மினும் சருமத்தை உத்தமமாக்குங்கள். அ சமயமாக வைத்துக் கொண்டு, சிறி உங்களை வியாதியல்தரோனக் கருத இடம் கொடுக்காதீர்கள்.

ஒரு புதிய சாதனம்

நிக்ரோடெல்ம் ஒரு புதிய கனிம்பு. ஆனால் தீயகள் கண்டு உபயோகித்த இதரக் கனிம் கைப் போன்றதல்ல. சீக்கத்தது. மேலே நடவிக் கொள்ளும்போது ஒரு பவுடரைப் போல உணருகிறீர்கள். சருமத் துவாரங்களி னூடே சென்று வியாதிக்கு முடிவான இடத் தைத் தாக்குகிறது. நிக்ரோடெல்ம் மூன்று வழிகளில் உபயோகத்தைத் தாக்குகிறது: (1) நோய்க்குக் காரணமாகும் மிருககளைத் தாக்கிக் கொள்ளுகிறது. (2) எரித்து, எரித்து வெந்து போவதை 7 முதல் 10 நிமிஷங்களில் தடுத்த சருமத்தை மென்மையாக்குகிறது. (3) இயத் தையாகவே ஆற்றி, உத்தமமாக மிருதுவாகப் பட்டுப்போன வழவழப்பாகவும் ஆக்குகிறது.

விசுவாசம் பணவீக்கீற்று

சரும நோய்களை நிவர்த்திக்கவே விஞ்ஞான மூலையில் தயாரான நிக்ரோடெல்ம் வேறொருவரும் இட சீக்கிரமாக வேலை செய் கிறது. நமைச்சல், எரிச்சல் ஆகியவற்றை சீர நிமிஷங்களில் தடுத்து விசுவாசம் சரு மத்தை உத்தமமாக ஆற்றி, மிருதுவாகவும் வழ வழப்பாகவும் செய்கிறது. ஒரீரண்டு நிமிஷ களில் கண்ணாடியில் பார்க்கும்படி கொள்ளுங்கள். நேடிய சூடுசேய்-நேடிய வைத்தியம் கிடைத் ததை உணருகிறீர்கள். நிக்ரோடெல்ம் ஆயிரக் கணக்கானவர்களுடைய சருமத்தைத் தந்த

மாக்கி புத்தியாக்கியது. அவர்களில் ஒருவ ரான மீஸ்டர் R.K. உறுதிபூர்வ: "பன்னிரண்டு வருஷங்களாக நமைச்சலும் எரிச்சலும் தரும் எக்ஸிமாவினால் கஷ்டப்பட்டுேன். பணமருத்து வுக்குப் பிறகு நிக்ரோடெல்ம் உபயோகித் தேன். 10 நிமிஷங்களில் நமைச்சல் தின்ற மறுநாளை சருமம் உத்தமாயிது. என் நோத் தந்தி வேற்பட்ட மருத்துவக் கண்ட என் தன்புக்கள் ஆச்சரிய மடைந்தனர்."

தீகுப்தீக்கு உத்தரவாதம்

சருமம் திருப்பியாக உத்தமாதவையா நிக்ரோடெல்ம் மதிப்பை இழக்கிறது. இன்றே ஒரு நிக்ரோடெல்ம் வாங்குங்கள். நோற்றத் தில் ஏற்படும் அபிவிருத்தியைக் கண்ட ஆச்ச ரியப் படுகிறீர்கள். மேலும் ஒரு வாரத்திற்கு உபயோகித்தால் சருமம் வழவழப்பாகவும் மிருதுவாகவும் உத்தமாயும் வரிகாரமாகவும் ஆவது நிச்சயம். இம்நேரத்தில் அதன் காரணம் பெட்டியைத் திறப்பீக் கொடுத்து, தீயகள் கொடுத்த விநைய வரபம் பெறுங்கள். இன்றே ஒரு நிக்ரோடெல்ம் வாங்குங்கள். அந் தனித்த உத்தரவாதமே உங்களுக்கு உறுதி

தினம் காலையில் எண்ணெய் தேய்த்துக்
குளிப்பதைப் போன்ற

**சுகத்தை பூர்த்தியாக
அனுபவியுங்கள்!**

எண்ணெய் தேய்த்து குளித்தானபிறகு உங்களுக்கு சுகமாகவும் குளுமையாகவும் தென்படவும் இருப்பதன் காரணம், அது சருமத்தினுள் புகுத்து வேலை செய்து ஓர் இன்புணர்ச்சியூட்டுகிறது. கோளாடையடை நோய்புகளும் அத்தகைய பயனளிக்கின்றன. அவைகள் சுத்தமானவை; கேவலம் எடை பருமன் நிரப்புவண்டி மாற்றுப்பொருள்கள் யாதொன்றும் அவையில் சேர்க்கப்படுகிறதில்லை. இந்த நோய்புகளின் சேழிப்பான துரையை தணுத்த ஜலத்தினால் கூட எளிதில் கழுவலாம்.

கோளாஸோப
சுத்தமான எண்ணெய் மூலப்பொருள்

ஸான்டல்வுட்
இதில் கலந்துள்ள சத்தனம், கஸ்கஸ் தைலங்களின் நிவ்ரிய பரிமளம் மந்திரனத்திற்கும் பிறகு வெகுநேரம் தடித்திருக்கிறது

தயாரிப்பாளர்கள் —

**கோளாஸோப இன்ஸ்டிடியூட்
கள்ளிக்கோட்டை**

டிபார்ட்மெண்ட் ஆப் இன்டஸ்ட்ரீஸ் அண்டு காமெர்ஸ்

கவர்மெண்ட் ஆப் மெட்ராஸ்

SISTA'S-KS-24

நீரிழிவு

ஏழு நாட்களில்
குணமாகும்!

எவ்வளவு நாட்பட்டதாயினும், மிகக் கடுமையாக இருப்பினும் கவீன ரஸாயன முறைத் தயாரிப்பான வினஸ் சாஃம் வியாதியை முற்றிலும் குணமாக்கிவிடும். அடங்காத பசி, மரண தாகம், அடிக்கடி சிறுகீர் பிரிதல், சொரி சிறங்கு ஆகிய இவைகளே இவ் வியாதியின் முக்கிய அறிகுறிகள். இதை கவனிப்பின்றி விட்டு விட்டால் கட்டி, பிளவை, கண் கோளாறு முதலிய உபத்திரவங்களில் முடியும். வினஸ் சாஃம் ஆயிரக் கணக்கானவர்களை மரிப்பினின்றும் பிழைக்க உதவி யுள்ளது. உபயோகித்த மறு தினமே நீரிலுள்ள சர்க்கரைச் சத்தைக் குறைத்து இதமளிக்கும். இரண்டு மூன்று தினங்களில் பாதி குணமடைந்ததாக நீங்களே உணர் வீர்கள். ஆகார நிபந்தனை கிடையாது. இலவசமான விபரங்கள் அடங்கிய காட்லாகிற்று எழுதவும்.

50 மாத்திரைகள் கொண்ட
பாட்டில் ரூ. 6 - 12 - 0
(தரத் செலவு இலவசம்)

வினஸ் ரிஸர்ச் லாபரடரி (K.M.)
தபால் பெட்டி. நெ. 587, கல்கத்தா.

PAS-534

நவ நாகரீக
வெண்கள் விரும்புவது

டி.எஸ்.ஆர்.
கோரூல்
ஹோர் ஆயில்

டி.எஸ்.ஆர் & கோ.
கும்பகோணம்.

கேள்வி தரத்திற்கு கேள்வி எழுந்துகள் :
சு ரா ஜ் ஏ ஜ ன் ளீ ஸ்
10, ஜூனியர்ஸ் சாஃம் நெடு, கேள்வி-14
கோரூல், பாண்டிச்சேரி அண்டு தலைநகர்
கேள்வி எழுந்துகள் :
B. பாபபட்டாசி செட்டியார்
246, கவிராயர் நெடு - கோயமுத்தூர்
வட ஆற்காடு ஜில்லாவுக்கு :
கேள்வி, திருப்பத்தூர் (வ. ஆ.)

இன்றிரவு...

உங்கள் வீடுந்தாளிகளுக்கு
டால்டாவில் தயாரித்த
 தக்காளி மகாஷாவை
 அளியுங்கள்!

தக்காளிகளில் இருப்புச்சேத்து இருப்பதனால் இவை இரத்தத்திற்கு மிகவும் நிறைவு. தவிர இவைகள் ஆரோக்கியத்தைப்பாதுகாக்கும் விடயங்களாகவும் தருகின்றன. தக்காளிகளை பக்குவம் செய்யாமலே அல்லது பின்வரும் முறைப்படி குடியாக சமைத்தோ பரிமாறலாம். நல்ல கெட்டியான ரி தக்காளிகளின் மேம்பாகங்களின் தறுக்கி உட்பாகத்தை குடைத்தெடுக்கவும். 1/2 கப் வெத்து மசித்த துவளைப்பருப்பு அல்லது துருவி வெத்த மாமிசம் இவைகளில் ஏதாவதொன்றுடன், வெத்து உரித்த உருள்கிழங்கு, தறுக்கிய பச்சையின்காய், உப்பு இவைகளை கலக்கவும் திக்களையை ஆறவைத்து, தக்காளிகளில் நன்றாக நினைத்து, திறத்திருக்கும் பாகங்களின் மையமையினால் மூடவும். குழிவு குறைந்த வானலியில் டால்டாவை மூடக்கி தக்காளிகளின் மாலுதடைய பாகங்கள் மூடலில் போரீக்கவும். சிலந்ததும் திருப்பி எல்லா பாகங்களையும் இலேசாக போரீக்கவும். டால்டாவில் தயாரித்த உணவு குடாகவோ, ஆறியோ எப்படி இருத்தியோ திறும் குடி மிக்கதால் இருக்கும் டால்டா ஒரு கத்தமான தயாரிக்கொழுப்பானகலாம் அது அதிகநேரம் குட்டைத்தாங்குகிறது—எனவே, உணவுகள் ஒருபாக மூலமும் பக்குவமாவதற்கு போதுமான சவகாசம் அளிக்கிறது.

வீட்டிலேயே சிரமமின்றி குடிமிக்க
 மதுரபதார்த்தங்களை தயாரிப்பது எப்படி?

இவை ஆலோசனைகளுக்கு இன்றே—அல்லது
 என்று வேண்டுமானாலும்—எழுதுங்கள்!

தி டால்டா அட்வைஸரி ஸர்வீஸ்

தபால் பெட்டி நெ. 353, பம்பாய் 1

